

การวางแผนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต

สารนิพนธ์

ของ

สิริพรรณ สุพรรณพงศ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการวางแผนและการจัดการ

การท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

พฤษภาคม 2549

การวางแผนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต

บทคัดย่อ

ของ

สิริพรรณ สุพรรณพงศ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการวางแผนและการจัดการ

การท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

พฤษภาคม 2549

สิริพรรณ สุพรรณพงศ์. (2549). การวางแผนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต สารนิพนธ์ วท.ม. (การวางแผนและการจัดการการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์สุภาพร สุกสีเหลือง.

การวิจัยเรื่อง การวางแผนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต มีความมุ่งหมายของการวิจัย คือ 1. เพื่อศึกษาสภาพพื้นที่และทรัพยากรท่องเที่ยวต่าง ๆ ของจังหวัดภูเก็ต 2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของประชากร และนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับแนวทางการวางแผนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต 3. เพื่อศึกษาผลกระทบและแนวทางฟื้นฟูพื้นที่ที่ได้รับความเสียหายจากเหตุการณ์ธรณีพิบัติภัยสึนามิ 4. เพื่อวางแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต มีวิธีการศึกษาโดยใช้การวิจัยเอกสาร และแบบสอบถามในการสำรวจความคิดเห็นประชากรกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ประชาชน และนักท่องเที่ยว

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ทรัพยากรท่องเที่ยวด้านธรรมชาติที่โดดเด่นของจังหวัดภูเก็ตเรียงตามลำดับคะแนนเฉลี่ยตามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง คือ แหลมพรหมเทพ ชายหาดต่าง ๆ และจุดชมวิวยะรัง ทรัพยากรท่องเที่ยวด้านวัฒนธรรมที่โดดเด่นของจังหวัดภูเก็ต คือ วัดต่าง ๆ อนุสาวรีย์วีรสตรี และตึกเก่าชิโนโปรตุกีส ทรัพยากรท่องเที่ยวด้านเทศกาล งานประเพณีที่โดดเด่นของจังหวัดภูเก็ต คือ งานเทศกาลกินผัก งานทำวเทพกระษัตรี ทำวศรีสุนทร และงานเปิดฤดูกาลท่องเที่ยวภูเก็ต ทรัพยากรด้านกิจกรรมที่โดดเด่นของจังหวัดภูเก็ต คือ การชมพระอาทิตย์ตกที่แหลมพรหมเทพ กิจกรรมการดำน้ำดูปะการังตามเกาะต่าง ๆ และการชมการแสดงภูเก็ตแฟนตาซี ทรัพยากรด้านการบริการที่โดดเด่นของจังหวัดภูเก็ต คือ ที่พักแรมที่มีความหลากหลาย การคมนาคมมีความสะดวกสบาย และมีกรให้ข้อมูลความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยว

2. ความคิดเห็นของประชากรกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับแผนพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต พบว่า จุดแข็งของจังหวัดภูเก็ต คือ มีทรัพยากรท่องเที่ยวที่งดงามโดดเด่น และมีชื่อเสียงในระดับโลก มีวัฒนธรรมประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ของจังหวัด และมีฐานเศรษฐกิจที่มั่นคงและหลากหลาย จุดอ่อนของจังหวัดภูเก็ต คือ อัตราค่าครองชีพสูง ขาดจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม โอกาสของจังหวัดภูเก็ต คือ มีชื่อเสียงระดับโลกด้านการท่องเที่ยว การเชื่อมโยงกับภูมิภาคและพัฒนา

สุนานาชาติ อุปสรรคของจังหวัดภูเก็ต คือ ความผันผวนทางเศรษฐกิจโลก การท่องเที่ยวแบบฤดูกาล และการก่อการร้ายสากล ความขัดแย้งระหว่างประเทศ โรคระบาด และภัยธรรมชาติ

3. สำหรับการศึกษานโยบายพื้นที่ที่ได้รับความเสียหายจากเหตุการณ์ธรณีพิบัติภัยสึนามิ ประกอบด้วย 1. มาตรการด้านเศรษฐกิจ คือการสร้างภาพลักษณ์และคุณภาพการบริการเพื่อสร้างความมั่นใจให้แก่นักท่องเที่ยว การให้ความช่วยเหลือด้านการเงินแก่ผู้ประกอบการ 2. มาตรการด้านสังคม คือการจัดหาที่อยู่อาศัยให้แก่ผู้ประสบภัย การซ่อมแซมสถานที่ที่ได้รับความเสียหาย และการจัดให้มีระบบสาธารณสุขบริการที่เพียงพอ 3. มาตรการด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม คือ การประเมินความเสียหาย การแก้ปัญหาสภาพน้ำผิวดิน และการปรับสภาพดิน รวมถึงการแก้ไขระบบบำบัดน้ำเสียที่ได้รับความเสียหาย 4. มาตรการด้านโครงสร้างพื้นฐาน คือ การซ่อมแซมโครงสร้างพื้นฐานที่ได้รับความเสียหาย เช่น ถนน น้ำประปา 5. มาตรการด้านการบริหารจัดการ คือ มีการฟื้นฟูบูรณะแหล่งท่องเที่ยวให้กลับคืนสู่สภาพเดิม โดยเน้นการมีส่วนร่วมของทุกภาคฝ่าย

4. สำหรับแผนพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต ประกอบด้วยวิสัยทัศน์ คือ ศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก สังคมมีคุณภาพชีวิตที่ดี มีเอกลักษณ์ วัฒนธรรมและมีการพัฒนาที่ยั่งยืน ควบคู่กับการเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับภูมิภาค

STRATEGIC ECOTOURISM DEVELOPMENT PLANNING OF PHUKET

AN ABSTRACT

BY

SIRIPUN SUPHANPHONG

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Master of Science Degree in Ecotourism Planning and Management
at Srinakharinwirot University

May 2006

Siripun Suphanphong. (2006). *Strategic Ecotourism Development Planning of Phuket*. Master's Project, M.S (Ecotourism Planning and Management). Bangkok: Graduate School, Srinakarinwirot University. Project Advisor: Assoc. Prof. Supaporn Suksileung.

The objective of this study has 4 items : 1. to study the traveling zone and various local resources of Phuket, 2. to study the attitudes of populations and tourist for Strategic Ecotourism Development Planning of Phuket, 3. to study a potential impact and environmental recovery of Tsunami, 4. to create and encourage the Strategic Ecotourism Development Planning of Phuket. The questionnaires and the field work trip are mainly used in this study.

The research conclusions are as follows.

1. The well-known natural resources of Phuket are included Laem Phromthep, a variety of beaches and Khao Rang view point, for cultural resources are all sorts of temple, two heroines monument and old buildings in Phuket city. Festival resources are vegetarian festival, Thao Thep Kasattri - Thao Sisunthon fair and tourist season opening festival. Other notable of Phuket tourism activities are Laem Phromthep sunset sight seeing, snorkeling and Phuket Fantasea show. Beside that the outstanding service resources are the diversity of accommodation, convenient traveling and tourism information centre.

2. The conclusions of the SWOT analysis are as follows. Firstly, the strengths of Phuket which are several world-class tourist attractions, the extraordinary local culture and stable economy. Secondly, the weaknesses are a high rate cost of living, lacking of environmental awareness and declining natural environment. Thirdly, the opportunities are a good reputation of tourism industry and international tourism network. Lastly, the threats are the global economic fluctuation, seasonal tourism, international cause terrorism, international conflict epidemic and natural calamity.

3. For studying the alignment of Tsunami recovery which consists of 5 items :

1. the economic policies are to represent the hospitality image and financial providing to effect entrepreneur, 2. social policies are to provide adequate living facilities and homes for the victims, 3. natural resource and environmental policies are to make the evaluation

impact of Tsunami, to solve the fresh water problem on the land and 4. utility infrastructural policy is to renovate the tourist attractions by having all local people to participate the program.

4. The Strategic Ecotourism Development Planning of Phuket are : vision to be the international centre of sea world-class destination, to be a high standard place for living , to be the city of strong culture and having sustainable development and to be the centre of the Ecotourism.

การวางแผนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต

สารนิพนธ์

ของ

สิริพรรณ สุพรรณพงศ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการวางแผนและการจัดการ

การท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

พฤษภาคม 2549

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง การวางแผนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของ
จังหวัดภูเก็ต ของ สิริพรรณ สุพรรณพงศ์ ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวางแผนและการจัดการการท่องเที่ยวเพื่อการ
อนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....

(รองศาสตราจารย์สุภาพร สุกสีเหลือง)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....

(รองศาสตราจารย์สุภาพร สุกสีเหลือง)

คณะกรรมการสอบ

.....

ประธาน

(รองศาสตราจารย์สุภาพร สุกสีเหลือง)

.....

กรรมการสอบสารนิพนธ์

(อาจารย์ ดร.สมศักดิ์ เกตุแก่นจันทร์)

.....

กรรมการสอบสารนิพนธ์

(อาจารย์ ดร.ปัญญา ธีระวิทย์เลิศ)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการวางแผนและการจัดการการท่องเที่ยวเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ของ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

วันที่ 13 เดือนพฤษภาคม พ.ศ.2549

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดีเพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก รศ.สุภาพร สุกสีเหลือง อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์และประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรอาจารย์ ดร. สมศักดิ์ เกตุแก่นจันทร์ และ ดร.ปัญญา วีระวิทยเลิศ กรรมการสอบสารนิพนธ์ ซึ่งท่านทั้งสามได้เสียสละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำปรึกษาแนะนำในการจัดทำงานวิจัยนี้ทุกขั้นตอน ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

และขอกราบขอบพระคุณ รศ.ดร.พยอม ธรรมบุตรที่เป็นผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ และเป็นกำลังใจให้แก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด การวิจัยครั้งนี้ได้รับการสนับสนุนด้วยดีจาก คุณพ่อ คุณแม่ คุณครูทุกท่าน พี่ ๆ เพื่อน ๆ ซึ่งมีได้เอ่ยนาม ณ ที่นี้ รวมถึงความมีน้ำใจของชาวจังหวัดภูเก็ตทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือในการให้ข้อมูลและตอบแบบสอบถาม ขอขอบคุณสำหรับกำลังใจที่ทุกท่านให้มาตลอดระยะเวลาที่ศึกษาและทำงานวิจัย หากมีความผิดพลาดประการใดผู้วิจัยขอกราบอภัยมา ณ ที่นี้

คุณค่าและประโยชน์จากการวิจัยครั้งนี้ ขอมอบบูชาพระคุณบิดา มารดา ครู อาจารย์ ทุกท่านผู้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ให้ผู้วิจัย ด้วยจิตสำนึกในพระคุณเป็นอย่างสูงยิ่ง

สิริพรรณ สุพรรณพงศ์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	2
ความสำคัญของการวิจัย	2
ขอบเขตการวิจัย	2
กรอบแนวคิด	4
คำนิยามศัพท์	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
ความหมายและความสำคัญของการท่องเที่ยว.....	7
แนวความคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.....	9
หลักการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.....	10
หลักการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน.....	11
นโยบายหลักของการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.....	12
แนวความคิดเกี่ยวกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน	14
แนวความคิดเกี่ยวกับการวางแผนยุทธศาสตร์	14
แผนยุทธศาสตร์จังหวัดภูเก็ต	19
ข้อมูลทั่วไปของจังหวัดภูเก็ต	23
สาเหตุการเกิดสึนามิ	31
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	34
3 วิธีการดำเนินวิจัย	
การศึกษาสภาพพื้นที่	36
การสอบถามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างจากแบบสอบถาม.....	37
การกำหนดประชากรและการเลือกสุ่มกลุ่มตัวอย่าง	37
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	39
การเก็บรวบรวมข้อมูล	42
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	42

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
ผลการศึกษาทรัพยากรท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต	44
ผลการศึกษาแบบสอบถามความคิดเห็นของประชาชนและนักท่องเที่ยว	51
ผลการศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบและแนวทางการฟื้นฟูพื้นที่ที่ได้รับเสียหายจาก เหตุการณ์ธรณีภัยพิบัติภัยสึนามิ	109
การนำผลที่ได้จากการวิจัยมาจัดทำกรวางแผนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต.....	114
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
ความมุ่งหมายของการวิจัย	140
ความสำคัญของการวิจัย	140
ขอบเขตของการวิจัย	140
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	141
การเก็บรวบรวมข้อมูล	141
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	142
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	142
การอภิปรายผล	147
ข้อเสนอแนะ	149
บรรณานุกรม	151
ภาคผนวก.....	154
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	181

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง.....	52
2 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการตรวจสอบทรัพยากรธรรมชาติ ที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต.....	56
3 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการตรวจสอบทรัพยากรวัฒนธรรม ที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต.....	58
4 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการตรวจสอบทรัพยากรเทศกาลสำคัญ ที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต.....	60
5 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการตรวจสอบทรัพยากรกิจกรรม ที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต.....	62
6 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการตรวจสอบทรัพยากรการบริการ ที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต.....	64
7 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการวิเคราะห์จังหวัดภูเก็ตด้วยจุดแข็ง.....	66
8 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการวิเคราะห์จังหวัดภูเก็ตด้วยจุดอ่อน.....	70
9 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการวิเคราะห์จังหวัดภูเก็ตด้วยโอกาส.....	73
10 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการวิเคราะห์จังหวัดภูเก็ตด้วยอุปสรรค.....	76
11 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของวิสัยทัศน์ในอนาคตของจังหวัดภูเก็ต.....	78
12 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต.....	81
13 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน กลยุทธ์ของจังหวัดภูเก็ต.....	84
14 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตัวชี้วัดประเด็นยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต.....	91
15 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการการ ท่องเที่ยวเชิงนิเวศของจังหวัดภูเก็ตด้านการจัดการ ด้านการคมนาคมและสาธารณูปโภค.....	93
16 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการการ ท่องเที่ยวเชิงนิเวศของจังหวัดภูเก็ตด้านที่พักแรม ร้านอาหาร.....	95
17 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการการ ท่องเที่ยวเชิงนิเวศของจังหวัดภูเก็ตด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว.....	97

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
18 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการการ ท่องเที่ยวเชิงนิเวศของจังหวัดภูเก็ตด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.....	99
19 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัด การการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของจังหวัดภูเก็ตด้านเบ็ดเตล็ด.....	101
20 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของบทบาทในการพัฒนาการท่องเที่ยว ของจังหวัดภูเก็ต.....	103

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการศึกษา.....	4
2 แผนที่แสดงพื้นที่กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	6
3 ศักยภาพการพัฒนาจังหวัดภูเก็ต.....	19
4 เป้าประสงค์และตัวชี้วัดของจังหวัด.....	23
5 แสดงตราประจำจังหวัดภูเก็ต.....	25
6 แสดงธงประจำจังหวัดภูเก็ต.....	25
7 แผนที่แสดงจังหวัดภูเก็ต.....	30
8 แสดงการเกิดคลื่นสึนามิ.....	32
9 แสดงบริเวณที่ได้รับผลกระทบจากสึนามิ	33
10 แสดงกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนประชากร.....	38
11 แสดงแหลมพรหมเทพ.....	45
12 แสดงป้ายห้ามทิ้งขยะ.....	45
13 แสดงบริเวณชายหาดป่าตอง.....	46
14 แสดงหาดกะตะ กะรน.....	47
15 แสดงจุดชมวิวยะรัง.....	47
16 แสดงวัดฉลอง หรือ วัดไชยธาราราม.....	48
17 แสดงวัดพระทอง หรือ วัดพระมุด.....	49
18 แสดงวัดพระนางสร้าง.	50
19 แสดงอนุสาวรีย์วีรสตรี.....	50
20 แสดงตึกเก่าชิโนโปรตุกีส.....	51
21 แสดงตึกเก่าชิโนโปรตุกีส.....	51
22 ทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต.....	57
23 ทรัพยากรวัฒนธรรมที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต.....	59
24 ทรัพยากรเทศกาลที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต.....	61
25 ทรัพยากรกิจกรรมที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต.....	63

บัญชีภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ	หน้า
26 ทรัพยากรทางบริการที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต.....	65
27 แสดงจุดแข็งของจังหวัดภูเก็ต	68
28 แสดงจุดอ่อนของจังหวัดภูเก็ต	72
29 แสดงโอกาสของจังหวัดภูเก็ต	75
30 แสดงอุปสรรคของจังหวัดภูเก็ต	77
31 แสดงวิสัยทัศน์ของจังหวัดภูเก็ต	80
32 แสดงยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต	83
33 แสดงตัวชี้วัดของจังหวัดภูเก็ต	92
34 แสดงความคิดเห็นด้านการจัดการ การคมนาคมและสาธารณูปโภค	94
35 แสดงความคิดเห็นด้านการจัดการ ที่พักแรมและร้านอาหาร	96
36 แสดงความคิดเห็นด้านการจัดการ ด้านแหล่งท่องเที่ยว	98
37 แสดงความคิดเห็นด้านการจัดการ กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์	100
38 แสดงความคิดเห็นด้านการจัดการ ด้านเบ็ดเตล็ด	102
39 แสดงบทบาทในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต.....	106
40 แสดงการก่อสร้างบริเวณหาดป่าตองที่ได้รับความเสียหายจากสึนามิ.....	112
41 แสดงหอเตือนภัยช่วยเหลือนักท่องเที่ยว.....	113
42 แสดงป้ายทิศทางการอพยพเมื่อเกิดสึนามิ.....	113
43 แสดงการปรับภูมิทัศน์บริเวณหาดป่าตอง.....	113
44 แสดงทรัพยากรท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต.....	117
45 แสดงจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส อุปสรรค ของจังหวัดภูเก็ต	120

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ใหญ่ที่สุดในโลก การท่องเที่ยวสามารถสร้างรายได้มูลค่ามหาศาลแก่หลายประเทศ อีกทั้งยังก่อให้เกิดรายได้หมุนเวียนเพิ่มพูนทางอ้อมในภาคอุตสาหกรรมอื่น เช่น อัญมณี อาหาร เสื้อผ้า การขนส่ง นันทนาการ ฯลฯ ซึ่งมีมูลค่ากว่า 309,269 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2546 (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 2547 : ออนไลน์)

การจัดการอุตสาหกรรมที่ใหญ่ที่สุดในโลกและมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศ อันได้แก่ การวางแผนและการจัดการท่องเที่ยวนั้นได้ทำกันในเชิงพาณิชย์โดยมุ่งหวังให้เกิดการสร้างรายได้สูงสุด และขาดการพิจารณาถึงมิติด้านอื่น ๆ ได้แก่การจัดการด้านสิ่งแวดล้อม การจัดการด้านสังคมและวัฒนธรรม ตลอดจนการจัดการด้านจิตวิญญาณ ได้ก่อให้เกิดการทำลายทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมในแหล่งท่องเที่ยวทั่วโลก และนำมาซึ่งความหายนะต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยว ซึ่งใช้ทรัพยากรดังกล่าวเป็นวัตถุดิบและต้นทุนหลัก เราจึงมีความจำเป็นเร่งด่วนในการแสวงหาแนวทางวางแผนและจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแบบบูรณาการในภาพรวม เพื่อให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวสามารถพัฒนาไปสู่ความยั่งยืน และเป็นเครื่องมือในการประสานการวางแผนของทุกภาคฝ่ายที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืน

ปัจจุบันการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หรือการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ได้รับการส่งเสริมให้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการพัฒนาแบบยั่งยืน ซึ่งสอดคล้องตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 9 ที่มุ่งนำประเทศไปสู่การพัฒนาแบบคนเป็นศูนย์กลาง และให้ความสำคัญกับการพัฒนาทุกด้านที่มุ่งสู่คุณภาพ เพื่อนำมาซึ่งความอยู่ดีมีสุขของคนไทยทุกคน และในปัจจุบันได้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านการบริหารจัดการประเทศโดยรัฐบาลได้นำเสนอนโยบายแผนใหม่ คือ การจัดทำแผนยุทธศาสตร์แบบบูรณาการ ซึ่งทุกหน่วยงานรัฐบาล และจังหวัดทุกจังหวัดจะต้องจัดทำ ซึ่งเป็นแนวทางของการบริหารประเทศคือ การให้ประชาชนในประเทศเป็นศูนย์กลาง โดยประชาชนสามารถปลดปล่อยความรู้ ความสามารถ มาใช้ในการพัฒนาประเทศได้อย่างเต็มที่

ภูเก็ตเป็นจังหวัดหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญต่อการท่องเที่ยวของประเทศไทย มีสถานที่ท่องเที่ยวมากมายทั้งทางธรรมชาติ วัฒนธรรม และวิถีชีวิตที่มีความเป็นเอกลักษณ์ จัดเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวที่เหมาะสม นอกจากนี้จังหวัดภูเก็ตยังมีศักยภาพด้านเศรษฐกิจและโครงสร้างพื้นฐานที่สามารถรองรับการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดกิจกรรมต่าง ๆ ตามแหล่งท่องเที่ยวเหล่านั้น ทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ย้อนกลับมายังแหล่งท่องเที่ยวจนอยู่ในภาวะวิกฤติ เช่น ปัญหาความแออัดของ

นักท่องเที่ยวนอกฤดูกาลท่องเที่ยว ปัญหาความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยว ปัญหามลพิษสิ่งแวดล้อม ทั้งยังเกิดเหตุการณ์คลื่นยักษ์สึนามิถล่มเมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2547 ทำให้เกิดความเสียหายขึ้นอย่าง ประเมินค่ามิได้ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และสถานที่ท่องเที่ยว ด้วยสภาพปัญหาที่รุนแรงและมีผลกระทบ โดยตรงต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต และพิจารณาเห็นว่าปัญหานี้ยังไม่มีผู้ใดทำการศึกษาและวิจัย อย่างสมบูรณ์มาก่อน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการทำวิจัยเกี่ยวกับประเด็นนี้เพื่อแสวงหาแนวทางใน การการวางแผนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต และนำ แผนงานมาทำให้เกิดเป็นรูปธรรมให้ถูกต้องกับบริบทของพื้นที่จังหวัดภูเก็ต อันจะส่งผลให้มีความ เหมาะสมและยั่งยืนต่อไปในอนาคต

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพพื้นที่และทรัพยากรท่องเที่ยวต่าง ๆ ของจังหวัดภูเก็ต
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของประชาชน และนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับแนวทางการวางแผนเพื่อ การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต
3. เพื่อศึกษาผลกระทบและแนวทางฟื้นฟูพื้นที่ที่ได้รับความเสียหายจากเหตุการณ์ธรณีพิบัติ ภัยสึนามิ
4. เพื่อนำผลการศึกษามาจัดทำเป็นข้อมูลในการวางแผนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยว เชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต

ความสำคัญของการวิจัย

1. เพื่อรับทราบความต้องการของประชาชน และนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับแนวทางการวางแผน เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต
2. เพื่อนำผลการวิจัยที่ได้นำเสนอให้แก่ผู้ที่เกี่ยวข้องเป็นข้อมูลประกอบในการวางแผนด้าน การท่องเที่ยว

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านพื้นที่

พื้นที่ศึกษาวิจัยประกอบด้วย 3 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมือง อำเภอกะทู้ และอำเภอถลาง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ประชากรสามารถแบ่งออกได้เป็น 4 กลุ่มดังต่อไปนี้

1. เจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง
2. ภาคเอกชน ผู้ประกอบธุรกิจด้านการบริการท่องเที่ยว
3. นักท่องเที่ยว
4. ประชาชนท้องถิ่น

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ขนาดของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีการคำนวณโดยใช้สูตรของ Taro Yamane ได้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย กลุ่มละ 100 คนรวมจำนวนทั้งสิ้นจำนวน 400 คน ประกอบด้วย

1. เจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐ ได้แก่ กลุ่มงานยุทธศาสตร์และพัฒนาจังหวัดภูเก็ต เจ้าหน้าที่ และหน่วยงานราชการที่สามารถให้ข้อมูลได้อย่างครบถ้วน โดยผู้วิจัยได้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างและสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Porpoise sampling) และแบบตามสะดวก

(Convenience sampling)

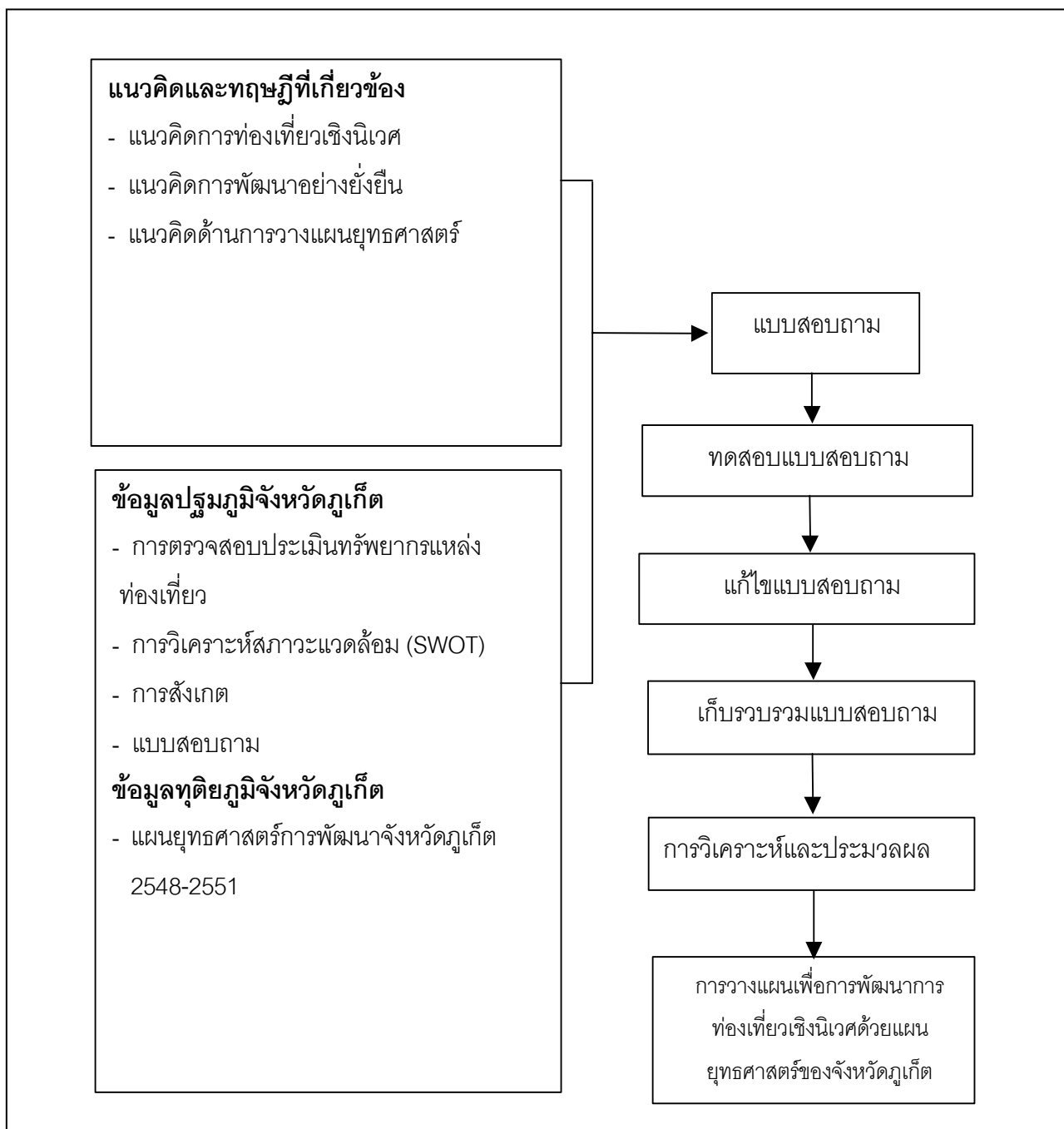
2. ภาคเอกชน คือผู้ประกอบธุรกิจด้านการบริการท่องเที่ยว ได้แก่ ผู้ประกอบการร้านอาหาร ผู้ประกอบการบริษัทนำเที่ยว ผู้ประกอบการที่พักอาศัย และผู้ประกอบการด้านคมนาคมในเขตอำเภอเมืองและอำเภอกระบุรี โดยผู้วิจัยได้ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างโดยการกระจาย และแบบตามสะดวก (Convenience sampling)

3. นักท่องเที่ยว คือคนไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ภายในจังหวัดภูเก็ต โดยผู้วิจัยได้ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบกระจาย และแบบตามสะดวก (Convenience sampling)

4. ประชาชนท้องถิ่น คือผู้ที่อาศัยอยู่ในเขตตำบลตลาดใหญ่ ตำบลฉลอง ตำบลวาไวย์ ตำบลป่าตอง ตำบลเทพกระษัตรี และตำบลป่าคลอก ซึ่งเป็นบริเวณที่ตั้งแหล่งท่องเที่ยวสำคัญของจังหวัดภูเก็ต โดยผู้วิจัยได้สุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental sampling)

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาค้นคว้าทฤษฎี แนวคิดและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ รวมทั้งเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์กลุ่มประชากรเป้าหมายตามลำดับแล้ว ผู้วิจัยจึงได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยเรื่องนี้อย่างต่อไปนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการศึกษา

นิยามศัพท์เฉพาะ

ในการวิจัยครั้งนี้ มีศัพท์ที่เห็นควรนำมาให้คำจำกัดความเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ซึ่งมีดังต่อไปนี้

1. **การท่องเที่ยว** หมายถึง การเดินทางจากที่อยู่อาศัยไปยังท้องถิ่นอื่นชั่วคราว เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ

2. **การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ** หมายถึง การท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อแหล่งท่องเที่ยวทั้งทางธรรมชาติ วัฒนธรรม วิถีชีวิต โดยมีกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของผู้ที่เกี่ยวข้อง ภายใต้การจัดการสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวอย่างมีส่วนร่วมของท้องถิ่น เพื่อมุ่งให้เกิดจิตสำนึกต่อการรักษาระบบนิเวศอย่างยั่งยืน ซึ่งการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเรียกว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ค้นคว้ามาจากหลายแหล่ง จึงขอใช้คำว่า การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในความหมายเดียวกัน

3. **การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน** หมายถึง การบริหารจัดการให้พัฒนาในทุก ๆ ด้านอย่างรอบคอบระมัดระวัง เกิดผลดีต่อเศรษฐกิจ สังคม และความงดงามทางสุนทรียภาพ มีการจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมอย่างชาญฉลาด เกิดประโยชน์อย่างสูงสุดและยาวนานโดยไม่ทำให้สูญเสียเอกลักษณ์ทางธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่น

4. **นักท่องเที่ยว** หมายถึง ผู้ที่มาเยี่ยมเยือนจังหวัดภูเก็ตโดยมีทั้งการพักค้างคืน และไม่ค้างคืน

5. **การวางแผน** หมายถึง การตั้งวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายไว้ แล้วมีการดำเนินงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ด้วยวิธีการซึ่งตัดสินใจที่ดีที่สุด

6. **การพัฒนา** หมายถึง การปรับปรุงเปลี่ยนแปลง ให้มีการปฏิบัติและกระทำอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดผลดีใกล้เคียงกับจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

7. **แผนยุทธศาสตร์** หมายถึง เอกสารที่ระบุ วิสัยทัศน์ ภารกิจ และกลยุทธ์ต่าง ๆ

8. **สึนามิ** หมายถึง คลื่นที่เกิดจากแผ่นดินไหวใต้มหาสมุทร และเคลื่อนเข้าหาชายฝั่ง ทำให้เกิดคลื่นที่มีความสูงมาก

ภาพประกอบ 2 แผนที่แสดงพื้นที่กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
ที่มา www.tat.or.th. (2549). ออนไลน์

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ความหมายและความสำคัญของการท่องเที่ยว
2. แนวความคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
3. หลักการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
4. หลักการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน
5. นโยบายหลักของการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
6. แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน
7. แนวคิดเกี่ยวกับการวางแผนยุทธศาสตร์
8. แผนยุทธศาสตร์จังหวัดภูเก็ต
9. ข้อมูลทั่วไปของจังหวัดภูเก็ต
10. สาเหตุการเกิดสึนามิ
11. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความหมายและความสำคัญของการท่องเที่ยว

1.1 ความหมายของการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2543 : 2) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยว ดังนี้ การท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์ ซึ่งกระทำเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียดจากกิจการงานประจำ โดยปกติการท่องเที่ยวจะหมายถึงการเดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งโดยไม่คำนึงว่าระยะทางนั้นจะใกล้หรือไกล และการเดินทางนั้นจะมีการค้างแรมหรือไม่

วัดพระพุทธรูทฉาย (2549 : ออนไลน์) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยว ดังนี้ การท่องเที่ยว คือ การเดินทางท่องเที่ยวตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้เป็นสากล ๓ ประการดังนี้

1. เป็นการเดินทางจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว
2. เป็นการเดินทางด้วยความสมัครใจ

3. เป็นการเดินทางด้วยวัตถุประสงค์ใด ๆ ก็ตามที่ไม่ใช่เพื่อการประกอบอาชีพหรือหารายได้

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2549 : ออนไลน์) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวตามความหมายขององค์การสหประชาชาติในคราวประชุมว่าด้วยการเดินทางและท่องเที่ยว ณ กรุงโรม เมื่อปี พ.ศ. 2506 ว่าการท่องเที่ยวหมายถึง กิจกรรมที่มีเจตนาที่เกี่ยวข้องอยู่ 3 ประการ คือ

1. ต้องมีการเดินทาง
2. ต้องมีสถานที่ปลายทางที่ประสงค์จะไปเยี่ยมเยือน และ
3. ต้องมีจุดมุ่งหมายของการเดินทาง

สำหรับจุดมุ่งหมายของการเดินทางเพื่อการท่องเที่ยวต้องมีไว้เพื่อการประกอบอาชีพและไปอยู่ประจำ แต่เป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลาย ๆ อย่างต่อไปนี้

1. เพื่อพักผ่อนในวันหยุด
2. เพื่อวัฒนธรรมหรือศาสนา
3. เพื่อการศึกษา
4. เพื่อการกีฬาและบันเทิง
5. เพื่อชมประวัติศาสตร์และความสนใจพิเศษ
6. เพื่องานอดิเรก
7. เพื่อเยี่ยมเยือนญาติมิตร
8. เพื่อวัตถุประสงค์ทางธุรกิจ
9. เพื่อเข้าร่วมประชุมหรือสัมมนา

1.2 ความสำคัญของการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมบริการที่มีบทบาทสูงยิ่งในการนำเงินตราต่างประเทศเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจของประเทศไทย โดยเป็นอุตสาหกรรมที่ทำรายได้อันดับหนึ่งเมื่อเทียบกับสินค้าส่งออกอื่น ๆ การท่องเที่ยวมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจและสังคม ดังต่อไปนี้

- 1.2.1 ความสำคัญของการท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจของประเทศ
 - 1.2.1.1 เป็นแหล่งที่มาของรายได้ในรูปเงินตราต่างประเทศ
 - 1.2.1.2 ช่วยลดปัญหาการขาดดุลการชำระเงินระหว่างประเทศ
 - 1.2.1.3 ช่วยสร้างอาชีพและการจ้างงาน
 - 1.2.1.4 ก่อให้เกิดการกระจายรายได้
 - 1.2.1.5 ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างเศรษฐกิจของท้องถิ่น
 - 1.2.1.6 การท่องเที่ยวก่อให้เกิดการกระตุ้นการผลิต

1.2.2 ความสำคัญของการท่องเที่ยวต่อสังคมของประเทศ

1.2.2.1 ช่วยยกมาตรฐานการครองชีพของคนในท้องถิ่น

1.2.2.2 ช่วยสร้างความเจริญทางสังคมให้แก่ท้องถิ่น

1.2.2.3 ช่วยอนุรักษ์ฟื้นฟูวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

1.2.2.4 ก่อให้เกิดประโยชน์ด้านการศึกษา

1.2.2.5 ช่วยลดปัญหาการอพยพย้ายถิ่นของชุมชนท้องถิ่น

1.2.2.6 ช่วยกระตุ้นให้มีการคิดค้นนำทรัพยากรส่วนเกินที่ไร้ค่ามาประดิษฐ์เป็นสินค้า

ที่ระลึกจำหน่าย

1.2.2.7 ช่วยสร้างสันติภาพและความสามัคคี

จากความสำคัญดังกล่าวทำให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวได้รับการสนับสนุนจนเป็นอุตสาหกรรมที่ทำรายได้เป็นอันดับหนึ่งในการนำเงินตราเข้าสู่ประเทศ แต่จากการวางแผนและการจัดการท่องเที่ยว นั้นได้ทำกันในเชิงพาณิชย์โดยมุ่งหวังให้เกิดการสร้างรายได้สูงสุด และขาดการพิจารณาถึงมิติด้านอื่น ๆ ได้แก่การจัดการด้านสิ่งแวดล้อม การจัดการด้านสังคมและวัฒนธรรม ตลอดจนการจัดการด้านจิตวิญญาณ การจัดการท่องเที่ยวในเชิงพาณิชย์ได้ก่อให้เกิดการทำลายทรัพยากรธรรมชาติและ วัฒนธรรมในแหล่งท่องเที่ยวทั่วโลกและนำมาซึ่งความหายนะต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยว ซึ่งเป็น อุตสาหกรรมที่ใช้ทรัพยากรดังกล่าวเป็นวัตถุดิบและต้นทุนหลัก เราจึงมีความจำเป็นเร่งด่วนในการ แสวงหาแนวทางวางแผนและจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแบบบูรณาการในภาพรวมเพื่อให้ อุตสาหกรรมท่องเที่ยวสามารถพัฒนาไปสู่ความยั่งยืน ซึ่งการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เป็นเครื่องมือที่จำ นำไปสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืนต่อไป

2. แนวความคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หรือการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (Ecotourism)

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2540 : 2-50 – 2-51) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หรือ Ecotourism ว่ามาจากคำผสมภาษาอังกฤษระหว่างคำว่า Ecology หรือนิเวศวิทยา กับ คำว่า Tourism หรือการท่องเที่ยว นอกจากนี้ในวงการท่องเที่ยวยังได้มีการใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษอื่นๆ ที่ สำคัญและมีความหมายใกล้เคียงกัน เช่น Nature-based Tourism แทนคำว่า Ecotourism ศัพท์ เหล่านี้บัญญัติขึ้นเพื่อบ่งบอกให้เห็นว่าเป็นการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน (Sustainable Tourism) ในส่วนของ ศัพท์ภาษาไทยนั้น การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้ใช้คำว่า “การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์” มาในระยะ หนึ่ง ซึ่งเป็นคำที่รู้จักกันอย่างกว้างขวาง และมีความเข้าใจในเบื้องต้น สั้น ได้ใจความ ตรงประเด็น และ

ไม่ผูกมัดจนเกินไป อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาจากองค์ประกอบของคำ อาจหมายความว่า เป็นการท่องเที่ยวที่มีกระบวนการหรือท่าทีในการอนุรักษ์ คำนี้จึงมีความหมายกว้างขวางเกินความหมายของ Ecotourism ที่แท้จริง เพราะครอบคลุมการท่องเที่ยวรูปแบบอื่นด้วย ดังนั้นการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยจึงได้เสนอให้ราชบัณฑิตยสถานบัญญัติศัพท์ที่เหมาะสม ซึ่งผลพิจารณาการบัญญัติศัพท์ Ecotourism เป็นภาษาไทย มีความเห็นว่า คำ “การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ” นั้น ถูกต้องตามหลักภาษาไทย และสื่อความหมายถึงการท่องเที่ยวเพื่อรักษาระบบนิเวศได้

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2549 : ออนไลน์) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์หรือการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ คือ การท่องเที่ยวไปในสถานที่ที่เป็นแหล่งทรัพยากรธรรมชาติ สังคมหรือชุมชนตามธรรมชาติ เพื่อชื่นชมและเรียนรู้เกี่ยวกับธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม สังคม และปลูกจิตสำนึกในการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เช่น การเดินป่า การดำน้ำ การศึกษาวิถีชีวิต เป็นต้น

3. หลักการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

รศ.ดร.พยอม ธรรมบุตร (2547 : ไม่ปรากฏเลขหน้า) ได้ให้หลักการของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ หรือการท่องเที่ยวเชิงนิเวศว่า

1. Nature based การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เป็นการท่องเที่ยวที่ให้ความสำคัญกับธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม ทั้งสิ่งแวดล้อมด้านความหลากหลายทางชีวภาพ ด้านสภาพภูมิศาสตร์ และด้านวิถีชีวิต วัฒนธรรมประเพณี โดยจะต้องยึดหลักสำคัญที่ว่าเราจะต้องอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมเหล่านั้นไว้ให้ดีที่สุด เพื่อให้เป็นทรัพยากรท่องเที่ยวในระยะยาว เพื่อให้เกิดการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน
2. Sustainably managed การท่องเที่ยวทุกประเภทจะต้องเป็นการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในเชิงเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ประเทศทุกประเทศ ท้องถิ่นทุกท้องถิ่นจำเป็นต้องพยายามจัดการท่องเที่ยวของตน โดยไม่ให้เกิดผลกระทบต่อสภาพสิ่งแวดล้อม หรือให้กระทบน้อยที่สุด
3. Inclusive of social and cultural aspects การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์รวมถึงการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ค่านิยม ตลอดจนวิถีชีวิต เอกลักษณ์ของท้องถิ่นและประเทศซึ่งเป็นจุดดึงดูดนักท่องเที่ยวที่ต้องการศึกษาความแตกต่างทางด้านสังคม และวัฒนธรรมที่หลากหลายเหล่านั้น
4. Environmentally educative การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์จะต้องให้การศึกษาด้านสิ่งแวดล้อมทั้งต่อนักท่องเที่ยวและประชากรในท้องถิ่น ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย เป็นการศึกษาที่

ต้องการจะหยั่งรากลึกลงในจิตสำนึกของแต่ละคน ให้ตระหนักถึงความจำเป็นและความสำคัญอย่างยิ่งยวดในอันที่จะทะนุถนอมไว้ซึ่งสภาพแวดล้อมรอบ ๆ ตัวเรา

5. Benefit and involvement of local people การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เน้นตรงจุดที่ว่าในการจัดการท่องเที่ยว ประชาชนบนพื้นที่จะต้องมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย การวางแผน การลงมือปฏิบัติการ และการประเมินผลการพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชนของตน และสามารถได้รับผลประโยชน์จากกำไรของการท่องเที่ยว และการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์จะเป็นกุญแจสำคัญไขไปสู่การกระจายรายได้นั่นเอง

6. Product authentic การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์จากมุมมองเชิงตลาดมีจุดเน้นที่ว่าผลิตภัณฑ์คือ ทัวร์ต่าง ๆ นั้นจะต้องเป็นทัวร์ที่มีลักษณะครบตามเกณฑ์ที่กล่าวมาแล้วในข้อที่ 1-5 มิใช่การนำเอาชื่อ Ecotourism ไปติดบนผลิตภัณฑ์เดิมเท่านั้น ผลิตภัณฑ์ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์จะต้องมีลักษณะโดดเด่น เป็นของแท้ จัดการได้

7. Tourist satisfaction ความพอใจของนักท่องเที่ยวนับเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน นักท่องเที่ยวที่พอใจจะกลับมาท่องเที่ยวอีก กิจกรรมที่บริษัททัวร์เสนอต่อนักท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์จะต้องเป็นกิจกรรมที่ตรงหรือเกินความคาดหวังของนักท่องเที่ยว ทั้งนี้จะต้องอยู่ในกรอบของการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

4. หลักการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

สมชาย เดชะพรหมพันธุ์; และ ภัทราพร สร้อยทอง (2544 : 4-5) ได้สรุปหลักการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนว่า

1. ควรเป็นการใช้ทรัพยากรให้ยั่งยืน (Using resource sustainable) การอนุรักษ์และใช้ทรัพยากรอย่างพอดี ทั้งที่เป็นทรัพยากรธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรม เป็นสิ่งสำคัญและเป็นแนวทางการกระทำธุรกิจในระยะยาว

2. การลดการบริโภคที่มากเกินไปจนเกินความจำเป็นและลดของเสีย (Reducing over-consumption and waste) การลดการบริโภคที่มากเกินไป และการลดของเสียจะช่วยลดค่าใช้จ่ายในการทำนุบำรุงสิ่งแวดล้อมที่ถูกทำลายในระยะยาว และเป็นการเพิ่มคุณภาพของการท่องเที่ยว

3. การรักษาความหลากหลายทางชีวภาพ (Maintaining biodiversity) การรักษาและส่งเสริมความหลากหลายของธรรมชาติ สังคม วัฒนธรรม มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวในระยะยาว และช่วยขยายฐานของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

4. มีการบูรณาการท่องเที่ยวในการวางแผน (Integrating tourism into planning) การประสานการพัฒนาการท่องเที่ยวเข้ากับกรอบแผนกลยุทธ์การพัฒนาแห่งชาติ การพัฒนาท้องถิ่นและการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม จะช่วยขยายศักยภาพการท่องเที่ยวในระยะยาว

5. มีการสนับสนุนเศรษฐกิจท้องถิ่น (Supporting local ecotourism) การท่องเที่ยวที่รองรับกิจกรรมทางเศรษฐกิจของท้องถิ่น โดยพิจารณาด้านราคา และคุณค่าของสิ่งแวดล้อมไว้ ไม่เพียงแต่ทำให้เกิดการประหยัด แต่ยังป้องกันสิ่งแวดล้อมไม่ให้ถูกทำลายอีกด้วย

6. สร้างการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น (Involving local communities) การมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ของท้องถิ่นในสาขาการท่องเที่ยว ไม่เพียงแต่สร้างผลตอบแทนแก่ประชากรและสิ่งแวดล้อมโดยรวม แต่ยังช่วยยกระดับคุณภาพการจัดการการท่องเที่ยวอีกด้วย

7. มีการปรึกษาหารือระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Consulting stakeholders and public) การปรึกษาหารือกันอย่างสม่ำเสมอระหว่างผู้ประกอบการ ประชาชนท้องถิ่น องค์กรและสถาบันที่เกี่ยวข้อง มีความจำเป็นในการที่จะร่วมงานไปในทิศทางเดียวกัน รวมทั้งร่วมแก้ปัญหา และลดข้อขัดแย้งในผลประโยชน์ที่แตกต่างกัน

8. มีการฝึกอบรมบุคลากร (Training staff) การฝึกอบรมบุคลากรโดยสอดคล้องแนวคิดและวิธีปฏิบัติในการพัฒนาแบบยั่งยืนต่อบุคลากรท้องถิ่นทุกระดับ จะช่วยยกระดับการบริการการท่องเที่ยว

9. ทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบ (Marketing tourism responsibly) การตลาดที่จัดเตรียมข้อมูลข่าวสารอย่างพร้อมมูล จะทำให้นักท่องเที่ยวเข้าใจและเคารพในสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรมของแหล่งท่องเที่ยว และจะช่วยยกระดับความพอใจของนักท่องเที่ยวด้วย

10. มีการดำเนินการวิจัย (Undertaking research) การวิจัยและการติดตามตรวจสอบอย่างมีประสิทธิภาพ จำเป็นต่อการช่วยแก้ปัญหา และเพิ่มผลประโยชน์ต่อแหล่งท่องเที่ยว นักท่องเที่ยว และนักลงทุน

5. นโยบายหลักของการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

จากแนวความคิดและองค์ประกอบของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ซึ่งให้ความสำคัญกับองค์ประกอบหลัก 4 ด้าน คือ องค์ประกอบด้านพื้นที่ การจัดการ กิจกรรม และกระบวนการ รวมทั้งการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น รัฐบาลจึงได้พิจารณากำหนดนโยบายหลักด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศไว้ 10 ประการ คือ

1. การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จะต้องมีการควบคุมดูแลรักษา และจัดการทรัพยากรให้คงสภาพเดิมแท้ไว้ให้มากที่สุด หลีกเลี่ยงหรืองดเว้นการท่องเที่ยวในพื้นที่ที่อ่อนไหวง่ายต่อการถูกรบกวนและฟื้นตัวได้ยาก
2. การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ต้องคำนึงถึงศักยภาพของทรัพยากรที่มีอยู่ มีการจัดการที่เหมาะสม และการปรับให้เกิดความสมดุลกับรูปแบบและกิจกรรมเดิมที่มีอยู่ พึงหลีกเลี่ยงความขัดแย้งอย่างรุนแรงต่อการท่องเที่ยวรูปแบบอื่น ๆ หากเน้นในการแปรประโยชน์จากการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศสู่การจัดการการท่องเที่ยวโดยรวม
3. การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ต้องคำนึงถึงการพัฒนาด้านการให้การศึกษา สร้างจิตสำนึกที่ดีในการรักษาระบบนิเวศร่วมกัน มากกว่าการมุ่งเน้นความเจริญทางเศรษฐกิจ และการมีรายได้เพียงอย่างเดียว
4. การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศต้องให้ความสำคัญต่อการมีส่วนร่วมของประชาชน และองค์กรท้องถิ่นในการจัดการทรัพยากร การบริการ การแลกเปลี่ยนความรู้และวัฒนธรรมชุมชนในกระบวนการท่องเที่ยว รวมทั้งการมีส่วนร่วมในการวางแผนพัฒนา หรือให้ประชาชนมีตัวแทนเป็นคณะกรรมการร่วมในทุกระดับ
5. ให้ความสำคัญของการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เป็นความจำเป็นอันดับต้นในการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ทั้งนี้ให้องค์กรต่าง ๆ กำหนดบทบาทที่ชัดเจนในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยมีการจัดสรรงบประมาณ บุคลากร และกำหนดวิธีการจัดการที่เหมาะสม
6. นำแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เข้าสู่แผนการพัฒนาระดับต่าง ๆ อย่างมีความสำคัญ ได้แก่ แผนพัฒนาท้องถิ่น แผนพัฒนาจังหวัด และแผนพัฒนาภาค พร้อมทั้งให้มีการจัดสรรและกระจายงบประมาณอย่างทั่วถึงและเพียงพอ
7. สนับสนุนการศึกษา วิจัย และประเมินผลการพัฒนาอย่างรอบด้านเพื่อกำหนดแนวทางการจัดการ การแก้ไขปัญหาและการปรับปรุงแผนอย่างเป็นขั้นตอน
8. มีการใช้กฎหมายในการควบคุม ดูแล รักษาสภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวอย่างเคร่งครัด โดยเน้นการแนะนำ ตักเตือน และสร้างวินัยการท่องเที่ยวควบคู่ไปด้วย
9. จัดทำแนวทางปฏิบัติ หรือคู่มือการจัดการ (Code of conduct) แก่ผู้เกี่ยวข้อง เพื่อให้การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างถูกต้อง
10. จัดให้มีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ทั้งในแนวตั้งและแนวนอนโดยให้มีการประสานงานด้านข้อมูลข่าวสารและการจัดการร่วมกันทุกระดับนโยบายด้านต่าง ๆ ในการจัดการเชิงนิเวศ

6. แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน

วราพร ศรีสุพรรณ (2534 : 52-59) ได้สรุปแนวคิดในการพัฒนาอย่างยั่งยืน ไว้ดังนี้ แนวคิดในการพัฒนาอย่างยั่งยืนนี้เป็นแนวคิดที่สืบเนื่องมาจากแนวคิดในการอนุรักษ์หรือ Conservative โดยที่การอนุรักษ์หมายถึงรูปแบบการใช้ประโยชน์สิ่งที่มีอยู่ เป็นอยู่ อย่างมีประสิทธิภาพให้เกิดประโยชน์สูงสุดและยาวนาน และศาสตร์ในการอนุรักษ์จะพัฒนาแยกย่อยไปตามประเภทของทรัพยากร แต่การพัฒนาอย่างยั่งยืนจะครอบคลุมแนวคิดการพัฒนาในทุก ๆ ด้านทั้งเศรษฐกิจ สังคม ระบบนิเวศ และการประสานสัมพันธ์ในสาขาการพัฒนาต่าง ๆ อีกด้วย เราอาจกล่าวได้ว่าเมื่อแนวคิดในการอนุรักษ์ได้ผนวกเข้ากับการจัดทำแผนพัฒนาประเทศ ทำให้เกิดแนวทางการพัฒนาแบบใหม่คือ การพัฒนาอย่างยั่งยืน (Sustainable development) ซึ่งในปัจจุบันแนวคิดในการพัฒนาแบบยั่งยืนได้กลายเป็นเป้าหมายที่สำคัญในการพัฒนาทุกสาขา ดังที่ปรากฏอยู่ในข้อเสนอเกี่ยวกับการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมในสาขาการพัฒนาต่าง ๆ ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (2530-2534) ของสำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ซึ่งระบุว่า

“ ในการวางแผนพัฒนาทั้งในระดับโครงการและระดับภาค จะต้องมีการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมควบคู่ไปกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม เพื่อให้สามารถใช้ทรัพยากรธรรมชาติได้อย่างยั่งยืนนาน และมีประสิทธิภาพ รวมทั้งมีการป้องกันภาวะมลพิษที่จะเกิดขึ้นด้วย “

7. แนวคิดเกี่ยวกับการวางแผนยุทธศาสตร์

นอกจากแนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืนในกระแสโลกยังเป็นเงื่อนไขให้ไทยจำเป็นต้องปรับกระบวนการทัศน์การวางแผนและการพัฒนาประเทศใหม่ให้มุ่งสู่ความยั่งยืนมากขึ้น เพื่อเสริมสร้างให้เกิด “การพัฒนาที่มีดุลยภาพระหว่างมิติทางเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมเพื่อความอยู่ดีมีสุขของประชาชนตลอดไป ทั้งนี้การพัฒนาทั้ง 3 มิติดังกล่าว จะต้องเกื้อกูลและไม่เกิดความขัดแย้งซึ่งกันและกัน การวางแผนยุทธศาสตร์ เป็นรูปแบบการวางแผนที่สอดคล้องกับการกระจายอำนาจในการบริหารภาครัฐในปัจจุบัน และเป็นเงื่อนไขในการจัดทำระบบงบประมาณแบบมุ่งเน้นผลงาน

ดำรง วัฒนา (2547: ออนไลน์) ได้ให้ความหมาย แผนยุทธศาสตร์ (Strategic plan) สามารถสรุปได้ดังนี้ เอกสารที่ระบุ วิสัยทัศน์ (Vision) ภารกิจ (Mission) และกลยุทธ์ (Strategies) ต่าง ๆ ในการดำเนินงานขององค์กรหนึ่ง ๆ เป็นแผนระยะยาว ที่บอกถึงทิศทางการดำเนินงานขององค์กร สำหรับใช้เป็นเครื่องมือในการประสาน และกำกับติดตามการดำเนินงานในส่วนต่าง ๆ ขององค์กรให้เป็นไปในทิศทาง และจังหวะเวลาที่สอดคล้องกัน เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นจากการวิเคราะห์

สภาพการณ์ภายนอก และภายในองค์กรเพื่อคาดคะเนแนวโน้มของสถานการณ์ และกำหนดแนวทางการดำเนินการขององค์กรให้สอดคล้องเหมาะสมกับแนวโน้มของสถานการณ์

การจัดทำแผนยุทธศาสตร์นั้น อาจจะสรุปขั้นตอนได้ดังนี้

1. การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกและภายใน (SWOT analysis) เป็นการวิเคราะห์เพื่อค้นหาจุดแข็ง (Strength) จุดอ่อน (Weakness) เพื่อได้รู้สภาพแวดล้อมตนเอง โอกาส (Opportunity) และอุปสรรค (Threat) เพื่อประโยชน์ในการกำหนดวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ที่เหมาะสมต่อไป
2. กำหนดวิสัยทัศน์ (Vision) ฉัตรมงคล แนนหนา (2546: 6) ได้ให้ความหมายดังนี้ “ข้อความหรือถ้อยแถลงที่ระบุสภาพในอนาคตของหน่วยงาน และการดำเนินงานที่ต้องการสร้างให้เกิดขึ้น (Means and ends) ภายใต้เงื่อนไขของสภาพการณ์ที่ได้ศึกษาวิเคราะห์เอาไว้” จะเป็นตัวบอกความคาดหวัง ความปรารถนา ความฝันในอนาคตระยะ 5-10 ปีข้างหน้า โดยแสดงเจตนารมย์ที่มุ่งมั่นและแน่นอน
3. พันธกิจ (Mission) ฉัตรมงคล แนนหนา (2546: 6) ได้ให้ความหมายของ พันธกิจ ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้ “ข้อความหรือถ้อยแถลงที่แสดงถึงขอบข่ายในการดำเนินงานของหน่วยงาน มุ่งมั่นที่จะดำเนินการให้สำเร็จตามวิสัยทัศน์ที่ระบุไว้
4. ยุทธศาสตร์ (Strategy) การกำหนดวิสัยทัศน์มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเชิงกลยุทธ์ ถือเป็นหัวใจของการกำหนดทิศทางขององค์กร ซึ่งการตัดสินใจนี้คือ ยุทธศาสตร์
5. การกำหนดกลยุทธ์ (Tactic) เมื่อวิสัยทัศน์และภารกิจชัดเจนเป็นที่ยอมรับแล้ว ขั้นตอนต่อมาคือการกำหนดกลยุทธ์ ซึ่งหมายถึงแนวทาง หรือวิธีการต่างๆ ที่จะนำองค์กรไปสู่การบรรลุผลตามวิสัยทัศน์ที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งกลยุทธ์ที่กำหนดขึ้นนั้น ควรมีความสอดคล้องกับแนวโน้มที่สำคัญที่ระบุไว้ในการวิเคราะห์สถานการณ์ภายนอกและภายในองค์กรด้วย พิจารณาโอกาสสำคัญที่เกิดขึ้นในสภาพแวดล้อม แล้วมองหาวิธีการที่จะใช้จุดแข็งขององค์กรให้ได้ประโยชน์ในการคว้าโอกาสนั้นมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อองค์กร โดยควรพิจารณา จุดอ่อนขององค์กรประกอบด้วย เพราะองค์กรอาจมีจุดอ่อนที่เป็นอุปสรรคทำให้ไม่สามารถนำเอาจุดแข็งที่มีอยู่มาใช้ในการคว้าโอกาสที่เปิดขึ้นมาได้ เช่น เมื่อเศรษฐกิจเฟื่องฟู องค์กรที่มีขีดความสามารถด้านการผลิตสูงย่อมมีความได้เปรียบ แต่ถ้าหากองค์กรนั้นมีจุดอ่อน อยู่ในการตลาด ก็จะทำให้ไม่สามารถใช้จุดแข็งด้านความสามารถในการผลิตได้อย่างเต็มที่ พิจารณาถึงภัยคุกคามที่สำคัญ โดยพยายามหากกลยุทธ์ที่เป็นการนำเอาจุดแข็งที่มีอยู่มาใช้ในการป้องกันตัว หรือไม่ก็นำจุดแข็งนั้นนำไปใช้คว้าโอกาสอื่นที่เกิดขึ้น (ดำรง วัฒนา 2547: ออนไลน์)

6. การแปลงกลยุทธ์ไปสู่การปฏิบัติ ในการแปลงกลยุทธ์ไปสู่การปฏิบัตินั้น ต้องอาศัย แผนปฏิบัติการเป็นเครื่องมือสำหรับใช้เป็นแนวปฏิบัติสำหรับส่วนงานต่างๆ ให้เป็นไปอย่างสอดคล้อง ประสานกันทั้งในแง่ทิศทางและจังหวะเวลา แผนปฏิบัติการควรมีองค์ประกอบพื้นฐาน ดังนี้

6.1 ชื่อแผนงาน ซึ่งก็คือชื่อของกลยุทธ์แต่ละกลยุทธ์นั่นเอง

6.2 วัตถุประสงค์ และ/หรือเป้าหมาย ของแผนงานนั้น ซึ่งจะสามารถใช้เป็นตัวชี้วัดความสำเร็จ (Key success indicators) และเป็นมาตรการที่สามารถใช้ในการติดตามประเมิน ความสำเร็จก้าวหน้าของการดำเนินการตามแผนงานได้

6.3 ชื่อโครงการ งาน หรือกิจกรรมต่างๆ ที่อยู่ในแผนงานนั้น

6.4 วัตถุประสงค์ เป้าหมายและ/หรือตัวชี้วัดความสำเร็จของโครงการ กิจกรรมนั้นๆ ที่ผู้บริหาร และผู้ปฏิบัติงานสามารถที่จะใช้ในการติดตามประเมินผลงานได้

6.5 ระยะเวลาในการดำเนินการ

6.6 ผู้รับผิดชอบในการดำเนินโครงการให้บรรลุผลสำเร็จ

6.7 งบประมาณ

7.1 ความสำคัญของการวางแผนกลยุทธ์

7.1.1 การวางแผนกลยุทธ์เป็นรูปแบบการวางแผนที่ช่วยให้หน่วยงานพัฒนาตนเองได้ทัน กับสภาพการเปลี่ยนแปลงได้อย่างเหมาะสม เพราะการวางแผนกลยุทธ์ให้ความสำคัญกับการศึกษา วิเคราะห์บริบทและสภาพแวดล้อมภายนอกหน่วยงานเป็นประเด็นสำคัญ

7.1.2 การวางแผนกลยุทธ์เป็นรูปแบบการวางแผนที่ช่วยให้หน่วยงานภาครัฐในทุกๆระดับ มีความเป็นตัวเอามากขึ้น รับผิดชอบต่อความสำเร็จและความล้มเหลวของตนเองมากขึ้น ทั้งนี้เพราะ การวางแผนกลยุทธ์เป็นการวางแผนขององค์การโดยองค์การและเพื่อองค์การ ไม่ใช่เป็นการวางแผนที่ ต้องกระทำตามที่หน่วยเหนือสั่งการ

7.1.3 การวางแผนกลยุทธ์เป็นรูปแบบการวางแผนที่สอดคล้องกับการกระจายอำนาจซึ่งเป็น กระแสหลักในการบริหารภาครัฐในปัจจุบัน และสอดคล้องกับที่สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนได้เตรียมออกระเบียบกำหนดให้หน่วยงานภาครัฐทุกระดับมีการจัดทำแผนกลยุทธ์ใช้เป็น เครื่องมือในการพัฒนางานสู่มิติใหม่ของการปฏิรูประบบราชการ

7.1.4 การวางแผนกลยุทธ์เป็นเงื่อนไขหนึ่งของการจัดทำระบบงบประมาณแบบมุ่งเน้น ผลงาน (Performance base budgeting) ซึ่งสำนักงานประมาณกำหนดให้ส่วนราชการและหน่วยงาน ในสังกัดจัดทำก่อนที่จะกระจายอำนาจด้านงบประมาณโดยการจัดสรรงบประมาณเป็นเงินก้อนลงไป ให้หน่วยงาน

การวางแผนกลยุทธ์เป็นการวางแผนที่ให้ความสำคัญต่อการกำหนด “กลยุทธ์” ที่ได้มาจากการคิดวิเคราะห์แบบใหม่ ๆ ที่ไม่ผูกติดอยู่กับปัญหาเก่าในอดีตไม่เอาข้อจำกัดทางด้านทรัพยากรและงบประมาณมาเป็นข้ออ้าง ดังนั้นการวางแผนกลยุทธ์จึงเป็นการวางแผนแบบท้าทายความสามารถ เป็นรูปแบบการวางแผนที่ช่วยให้เกิดการริเริ่มสร้างสรรค์ทางเลือกใหม่ ได้ด้วยตนเอง ซึ่งรัฐบาลได้ให้ความสำคัญกับการวางแผนยุทธศาสตร์และแผนกลยุทธ์ จึงได้แถลงนโยบายหลัก 9 ประการขึ้นเพื่อกำหนดทิศทางในการดำเนินการ ดังจะกล่าวต่อไป

7.2 คำแถลงนโยบาย 9 ยุทธศาสตร์

หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ (2547 : ออนไลน์) โดยนายกรัฐมนตรีนพ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร ได้แถลงนโยบายเพื่อความยั่งยืนของประเทศต่อรัฐสภาด้วยหลักการ 9 ยุทธศาสตร์ที่จะเป็นกรอบคิดหลักในการดำเนินนโยบายสาธารณะในอีก 4 ปีข้างหน้าดังนี้

7.2.1 ยุทธศาสตร์แก้ปัญหาความยากจน โดยมองในมิติ “คุณภาพ” เชื่อมโยงระหว่างคน สังคม และเศรษฐกิจ บนกรอบแนวคิดที่ต้องการเชื่อมการแก้ปัญหาทุกส่วนเข้าด้วยกันอย่างบูรณาการ

7.2.2 ยุทธศาสตร์การศึกษา ซึ่งนอกจากจะขยายการศึกษาภาคบังคับสู่ 12 ปี และพยายามให้มีสัดส่วนการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาเพิ่มขึ้นจากประมาณ 37 % สู่ระดับ 50 % แล้ว รัฐบาลยังตั้งเป้าว่าต้องสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้

7.2.3 ยุทธศาสตร์ปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่สมดุล เป้าหมายอยู่ที่คำว่า Value creation หรือการสร้างคุณค่าให้เกิดขึ้นในระบบเศรษฐกิจไทย โดยกระบวนการเพิ่มขีดความสามารถด้านการแข่งขันให้กับภาคธุรกิจซึ่งแบ่งเป็น 3 มุมมอง คือ ภาคเกษตร ภาคอุตสาหกรรม และภาคบริการ

7.2.4 ยุทธศาสตร์สิ่งแวดล้อม รัฐบาลมุ่งเน้นให้เกิดการสร้างสังคม-เศรษฐกิจที่มีคุณภาพและสนับสนุนการใช้พลังงานสะอาด และพัฒนาการเกษตรโดยคำนึงถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและความหลากหลายทางชีวภาพ การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน

7.2.5 ยุทธศาสตร์ความสัมพันธ์และเศรษฐกิจระหว่างประเทศ ซึ่งจะทำให้ไทยพัฒนาเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาเศรษฐกิจในภูมิภาค หรือ Regional Hub โดยจะเชื่อมต่อจากการเปิดการค้าในระดับทวิภาคี หรือ เอฟทีเอ และเร่งสร้างเครือข่ายในกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน

7.2.6 ยุทธศาสตร์การบริหารบ้านเมืองที่ดี มี 3 ประเด็นหลัก คือ 1) การเพิ่มประสิทธิภาพข้าราชการ เพื่อให้เกิดการทำงานเชิงรุก 2) การปรับแก้ไขกฎหมาย 3) การกำจัดคอร์รัปชัน

7.2.7 ยุทธศาสตร์ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาสังคม โดยเน้นการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน ให้ความสำคัญกับการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น ประชาชนมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย

7.2.8 ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง รัฐบาลต้องเร่งนโยบายแก้ปัญหาความไม่สงบใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยกำหนดเป็น 2 ระยะ คือ 1) ยุติปัญหาความรุนแรง 2) ให้ความสำคัญกับการพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่อย่างยั่งยืน เน้นความสมานฉันท์

7.2.9 ยุทธศาสตร์แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ เป็นยุทธศาสตร์ตามข้อกำหนดของรัฐธรรมนูญ เช่นการปกป้องรักษาผลประโยชน์แห่งชาติ และการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม

และเพื่อให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์แห่งชาติตามนโยบายหลักของ พณฯ นายกรัฐมนตรี จังหวัดภูเก็ตจึงได้กำหนดแผนยุทธศาสตร์ขึ้นเพื่อให้การพัฒนาเป็นไปในทิศทางเดียวกัน และสามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างเร่งด่วนและทันที่ที่ ดังจะแสดงรายละเอียดดังหัวข้อต่อไปนี้

8. แผนยุทธศาสตร์จังหวัดภูเก็ต

แผนยุทธศาสตร์การพัฒนাজังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2548 – 2551 สามารถสรุปได้ดังนี้

ศักยภาพการพัฒนাজังหวัดภูเก็ต

จุดแข็ง (Strength)	จุดอ่อน (Weakness)
<ol style="list-style-type: none"> 1) มีทรัพยากรท่องเที่ยวที่งดงาม โดดเด่น หลากหลายและมีชื่อเสียงระดับโลก 2) ทรัพยากรมนุษย์มีความพร้อมที่จะได้รับการพัฒนา 3) มีความได้เปรียบด้านทำเลที่ตั้งที่เหมาะสม 4) มีฐานเศรษฐกิจที่มั่นคงและหลากหลาย 5) มีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานและบริการสิ่งอำนวยความสะดวก 6) มีวัฒนธรรมประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ของจังหวัด 	<ol style="list-style-type: none"> 1) ปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม 2) ความปลอดภัยและการเอาเปรียบนักท่องเที่ยว 3) การมีส่วนร่วมของประชาชนและจิตสาธารณะ 4) การควบคุมและรักษาระดับมาตรฐานการให้บริการ 5) การพึ่งพาแรงงานต่างด้าว
โอกาส (Opportunity)	อุปสรรค (Threat)
<ol style="list-style-type: none"> 1) ชื่อเสียงระดับโลกด้านการท่องเที่ยว 2) การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและการลงทุนด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและผู้สูงอายุ 3) การเชื่อมโยงกับภูมิภาคและพัฒนาสู่นานาชาติ (การท่องเที่ยว ยกกระดับมาตรฐานสินค้าและบริการสารสนเทศ การศึกษา) 4) การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว อุตสาหกรรมประมง 5) รัฐให้การสนับสนุน 6) กระแสโลกในเรื่องสิ่งแวดล้อม คุณภาพชีวิตและการพัฒนาที่ยั่งยืน 	<ol style="list-style-type: none"> 1) ความผันผวนทางเศรษฐกิจโลก 2) การก่อการร้ายสากลความขัดแย้งระหว่างประเทศ และโรคระบาด เช่น โรคซาร์ส 3) กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่ล้าสมัย 4) ความลึกลับในการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลง

ภาพประกอบ 3 ศักยภาพการพัฒนাজังหวัดภูเก็ต

ที่มา แผนยุทธศาสตร์การพัฒนাজังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2548-2551

โดยสรุปแล้วศักยภาพและโอกาสการพัฒนาของจังหวัดภูเก็ตจะอยู่ที่การพัฒนาอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว และการได้ประโยชน์ในเชิงเศรษฐกิจจากนโยบายของรัฐบาลในเรื่อง Land Bridge

วิสัยทัศน์การพัฒนาจังหวัดภูเก็ต

“ ศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีเอกลักษณ์วัฒนธรรม และมีการพัฒนาที่ยั่งยืน “

เป้าประสงค์การพัฒนาจังหวัดภูเก็ต

ส่งเสริมการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีเอกลักษณ์วัฒนธรรม และมีการพัฒนาที่ยั่งยืน

ได้กำหนดเป้าประสงค์ในการเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวร้อยละ 10 ต่อปีจากฐานข้อมูลพื้นฐานของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยปี 2545 จำนวน 3 ล้านกว่าคน คาดว่าเมื่อสิ้นปี 2550 จะมีนักท่องเที่ยวเข้าสู่จังหวัดภูเก็ต 5 ล้านกว่าคน สามารถสร้างรายได้เพิ่มขึ้นถึง 1 แสนล้านบาท

อัตราเฉลี่ยระยะเวลาพำนักเพิ่มขึ้น 6.5 วันและรายจ่ายของนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นถึง 5,937 บาท/คน/วัน โดยเพิ่มขึ้นร้อยละ 13 ต่อปีจากข้อมูลพื้นฐานการท่องเที่ยวยุโรปเมื่อปี 2545 รายจ่ายของนักท่องเที่ยวจำนวน 3,641 บาท/คน/วัน

เพื่อเป็นการรองรับแผนปฏิบัติการภายใต้ยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจภาคใต้ของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ในการใช้ประโยชน์ด้านที่ตั้งทางภูมิศาสตร์เพื่อเชื่อมโยงภาคใต้กับภูมิภาคเอเชียและกลุ่มจังหวัด รวมทั้งการเตรียมการรับยุทธศาสตร์ด้านพลังงานและ Land Bridge ของรัฐบาล จึงได้กำหนดเป้าประสงค์ในการเตรียมความพร้อมพื้นที่เพื่อรองรับประตูเชื่อมโยงเศรษฐกิจเอเชียใต้ของยุทธศาสตร์พัฒนากลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามัน (ภูเก็ต พังงา กระบี่) โดยเฉพาะการมีผังเมืองเฉพาะ 8 ผังบังคับใช้ การจัดการด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การจัดหาแหล่งน้ำอุปโภคบริโภครองรับพื้นที่การพัฒนา การยกระดับคุณภาพชีวิตและการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานให้สามารถเข้าถึงได้โดยสะดวก

สำหรับการเสริมสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจในพื้นที่ให้เชื่อมโยงการพัฒนาสู่พื้นที่ด้วยโอกาส ตามยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจภาคใต้นั้น จังหวัดภูเก็ตได้กำหนดเป้าประสงค์ในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตภาคเกษตร (การประมง) ที่เชื่อมโยงกับทรัพยากรในท้องถิ่น เช่น การสร้างเครือข่ายผู้เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่ง ซึ่งนอกเหนือจากจะมีเป้าหมายเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตแล้วยังหวังที่จะให้เกิดการนำผลผลิตเหล่านี้ไปจำหน่ายยังกลุ่มประเทศเอเชียได้ด้วย

ประเด็นยุทธศาสตร์การพัฒนาและแนวทางการพัฒนาจังหวัดภูเก็ต

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 : การกำหนดตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต

(Positioning as tourism city) โดยกำหนดให้เป็น Beach resort ในกลุ่มลูกค้าที่มีคุณภาพ

แนวทางการพัฒนา

- 1) การประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์จังหวัดภูเก็ต
- 2) จัดทำและบริหารระบบข้อมูลด้านการท่องเที่ยว
- 3) การทำการตลาดการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติซึ่งเป็น

กลุ่มเป้าหมาย

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 : ยุทธศาสตร์ในการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของ

จังหวัดภูเก็ต

แนวทางการพัฒนา

1) สร้างความแตกต่าง เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มจากการท่องเที่ยว (Increase value from tourism) โดยเน้นด้านต่าง ๆ ดังนี้

- ก่อสร้างศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติสำหรับธุรกิจ MICE
- การส่งเสริมให้ภูเก็ตเป็นศูนย์บริการสุขภาพและการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ

(International medical service, Health service and spa health tourism)

- พัฒนาภูเก็ตเป็นสวรรค์ของการช้อปปิ้งนานาชาติ (Shopping Paradise, OTOP

Bazaar)

- ส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและแหล่งท่องเที่ยวเพื่อความบันเทิงที่

สอดคล้องกับ Positioning ของภูเก็ต

- ส่งเสริมการใช้จุดเด่นเรื่องอาหารในการพัฒนาการท่องเที่ยวของภูเก็ต
- การจัดการให้มีการท่องเที่ยวตลอดฤดูกาล (Seasonality) โดยร่วมมือกันอย่างเป็น

ระบบ มีการวางแผนล่วงหน้า และไม่ใช้กลยุทธ์ด้านราคาเพียงอย่างเดียว

2) เสริมจุดแข็งของภูเก็ต คือ หาดทราย ชายทะเลที่สวยงาม (Beach) และการมีอัธยาศัยไมตรีที่อบอุ่น (Hospitality) เพื่อคงความยั่งยืน (Sustain) การท่องเที่ยวของภูเก็ต (Generate sustainable tourist income) โดยเน้น

- การวางผังเมืองและการบังคับใช้พื้นที่ (Zoning)
- การรักษาสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ทางสังคมและทางทัศนียภาพของภูเก็ต
- การกระตุ้นให้เกิดจิตสำนึกของประชาชนในภูเก็ตในความเป็นเจ้าบ้านที่ดีในการ

ต้อนรับนักท่องเที่ยว และรักษาสิ่งแวดล้อม

- การพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวในภูเก็ตในทุกประเภททุกระดับโดยความร่วมมือระหว่างสถานศึกษากับผู้ประกอบการ

- การผลิตบุคลากรเพื่อรองรับการท่องเที่ยวและกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง

3) ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน (Strengthen infrastructure) โดยเน้น

- เพิ่มความสะดวกในการเดินทางทางอากาศ

- ปรับปรุงความสะดวกในการเดินทางทางเรือ

- ปรับปรุงการเดินทางทางบก

- วางแผนและบริหารการเดินทางทั้งระบบ

- ส่งเสริมศักยภาพโครงสร้างพื้นฐานด้าน ICT

เป้าประสงค์และตัวชี้วัดของจังหวัด

ส่งเสริมการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก

เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด (KPIs)	ข้อมูลพื้นฐาน	เป้าหมาย (Target)					ผู้รับผิดชอบ
			48-51	2548	2549	2550	2551	
1. เพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยว	1.1 ร้อยละของจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นร้อยละ 10 ต่อปี	3,990,702 คน (ข้อมูล ททท. ปี 2545)	20,372,931	4,828,749	5,311,624	5,842,786	6,427,065	จังหวัดภูเก็ต
2. รายได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 12 ต่อปี	2.1 ร้อยละของรายได้จากการท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น	72,599.42 ล้านบาท	388,613.94	91,068.79	101,997.04	114,236.69	127,945.09	จังหวัดภูเก็ต
	2.2 อัตราเฉลี่ยระยะเวลาพำนักเพิ่มขึ้น	4.95 วัน	5 วัน	6 วัน	6 วัน	6.5 วัน	6.5 วัน	จังหวัดภูเก็ต
	2.3 รายจ่ายของนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นร้อยละ 13 ต่อปี	3,641.74 บาท/คน/วัน (ข้อมูล ททท. ปี 2545)	-	4,650.16 บาท/คน/วัน	5,254.68 บาท/คน/วัน	5,937.80 บาท/คน/วัน	6,709.71 บาท/คน/วัน	จังหวัดภูเก็ต

ภาพประกอบ 4 เป้าประสงค์และตัวชี้วัดของจังหวัด

ที่มา เอกสารประกอบที่จังหวัดต้องดำเนินการและส่งพร้อมร่างคำรับรองปฏิบัติราชการ

9. ข้อมูลทั่วไปของจังหวัดภูเก็ต

9.1 ประวัติความเป็นมา

มีการค้นพบหลักฐานทางโบราณคดีที่บ้านกมลา อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต ซึ่งขุดพบเครื่องมือหินและขวานหิน เป็นการแสดงให้เห็นทราบว่า มีมนุษย์อาศัยในดินแดนแถบนี้ไม่ต่ำกว่า 3,000 ปี มาแล้ว และได้มีหลักฐานการกล่าวถึงดินแดนในแถบนี้อีกครั้ง เมื่อปี พ.ศ. 700 หรือ คริสต์ศตวรรษที่ 2 ในบันทึกของนักเดินเรือ ชื่อ คลอดิอุส ปโตเลมี กล่าวถึงผืนดินหรือแผ่นดินในส่วนนี้ว่า " แหลมตะโกลา " เป็นผืนดินที่ถูกดันออกมาทางใต้กลายเป็นแหลมยาว ๆ อยู่ส่วนปลายสุดของจังหวัดพังงา อันเนื่องมาจากการเคลื่อนไหวของรอยเลื่อนของเปลือกโลกขนาดใหญ่ ที่เรียกว่า รอยเลื่อนคลองมารุย

(Klong Marui Fault) ซึ่งวางตัวเป็นแนวยาวจากจังหวัดสุราษฎร์ธานีและพังงา ลงมาทางทิศตะวันออกของภูเก็ต ต่อมาได้ถูกคลื่นลมในทะเลกัดเซาะ และตัดพื้นที่ดังกล่าวนี้ออกจากผืนแผ่นดินใหญ่ จนกลายเป็นเกาะโดยเกิดร่องน้ำระหว่างจังหวัดภูเก็ตและพังงาขึ้น ที่เรียกว่า ช่องแคบปากพระ (เป็นร่องน้ำแคบ ๆ โดยส่วนที่ลึกที่สุดลึกเพียง 8-9 เมตร) ในปัจจุบัน

สำหรับการเรียกขานภูเก็ตของชาวต่างประเทศ ในอดีตนอกจากจะมีปรากฏในบันทึก เมื่อปี พ.ศ. 700 ของนักเดินเรือ คอลดิวส ปโตเลมี ที่เรียกผืนดินในบริเวณนี้ว่า " แหลมตะโกลา " แล้ว ได้มีปรากฏหลักฐานการกล่าวถึงผืนดินในบริเวณนี้อีกครั้ง จากบันทึก และแผนที่การเดินทางเรือมาเอเชียตะวันออกเฉียงของชาติยุโรป ระหว่าง พ.ศ. 2054-2397 เรียกผืนดินนี้ว่า " จังซีลอน " นอกจากนี้ ได้มีหลักฐานเกี่ยวกับการเรียกขานผืนดินนี้ของชาวทมิฬในปี พ.ศ.1568 ว่า " มณิคราม " หมายถึง เมืองแก้ว ซึ่งมีความหมายตรงกับชื่อ " ภูเก็ต " ที่ปรากฏในจดหมายเหตุเมืองกลาง ฉบับที่ 1 ในปี พ.ศ. 2328 และได้มีการเรียกขานเรื่อย ๆ จนกลายเป็น " ภูเก็ต " ซึ่งได้ปรากฏในราชกิจจานุเบกษามาตั้งแต่ พ.ศ. 2450 เป็นต้นมา

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า ชื่อของจังหวัดภูเก็ตที่ได้มีการกล่าวขานตั้งแต่ในอดีตจนกระทั่งปัจจุบันนี้ ประกอบด้วย แหลมตะโกลา มณิคราม จังซีลอน ภูเก็ต และภูเก็ต ซึ่งในบางครั้งได้มีการเรียกขานว่า สิลัน ถลาง และทุ่งคาร์่วมด้วย

9.2 คำขวัญประจำจังหวัดภูเก็ต

" ไข่มุกอันดามัน สวรรค์เมืองใต้ หาดทรายสีทอง สองวีรสตรี บารมีหลวงพ่อแช่ม "

9.3 ตราประจำจังหวัดภูเก็ต

ตราประจำจังหวัดภูเก็ตในปัจจุบันเริ่มใช้เมื่อปี พ.ศ.2528 เป็นรูปอนุสาวรีย์สองวีรสตรี อยู่ในวงกลมล้อมด้วยลายกนก ซึ่งแสดงถึงวีรกรรมอันหาญหาญของท้าวเทพกระษัตรี และท้าวศรีสุนทรที่ได้ปกป้องเมืองถลางให้พ้น จากการรุกรานของพม่า เมื่อปลายปีมะเส็ง พ . ศ . 2328 สำหรับอักษรย่อของจังหวัดภูเก็ต ที่ใช้ในทางราชการ คือ " ภก "

ภาพประกอบ 5 แสดงตราประจำจังหวัดภูเก็ต
ที่มา www.phuket.go.th. (2549). ออนไลน์

9.4 ธงประจำจังหวัดภูเก็ต

ธงประจำจังหวัดภูเก็ตทำด้วยผ้าสีฟ้ามีขอบสีขาว ตรงกลางปักภาพวาดรูปท้าวเทพกระษัตรี และท้าวศรีสุนทร ด้านหลัง เป็นรูปภูเขาอยู่ในวงกลม

ภาพประกอบ 6 แสดงธงประจำจังหวัดภูเก็ต
ที่มา www.phuket.go.th. (2549). ออนไลน์

9.5 ขนาดและที่ตั้ง

จังหวัดภูเก็ต เป็นจังหวัดในภาคใต้ตอนบนของประเทศไทย ตั้งอยู่ระหว่างละติจูดที่ 7 องศา 45 ลิปดาถึง 8 องศา 15 ลิปดาเหนือ และลองจิจูดที่ 98 องศา 15 ลิปดาถึง 98 องศา 40 ลิปดา ตะวันออกมีลักษณะเป็นเกาะ จัดเป็นเกาะที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของประเทศไทย ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของภาคใต้ ในทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดีย มีเกาะบริวาร 32 เกาะ ส่วนกว้างที่สุดของเกาะภูเก็ตเท่ากับ 21.3 กิโลเมตร ส่วนยาวที่สุดของเกาะภูเก็ตเท่ากับ 48.7 กิโลเมตร เฉพาะเกาะภูเก็ตมีพื้นที่ 543.034 ตารางกิโลเมตร ส่วนเกาะบริวารมีพื้นที่ 27 ตารางกิโลเมตร รวมพื้นที่ทั้งหมด 570.034 ตารางกิโลเมตรหรือ 356,271.25 ไร่ อยู่ห่างจากกรุงเทพมหานครตามเส้นทางหลวงแผ่นดิน

หมายเลข 4 และทางหลวงจังหวัดหมายเลข 402 รวมระยะทาง 867 กิโลเมตรหรือ 688 กิโลเมตร ทางอากาศ มีอาณาเขตติดต่อ ดังนี้

ทิศเหนือ	ติดช่องแคบปากพระ จังหวัดพังงา เชื่อมโดยสะพานสารสินและสะพานเทพกระษัตรี
ทิศตะวันออก	ติดทะเลเขตจังหวัดพังงา
ทิศใต้	ติดทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดีย
ทิศตะวันตก	ติดทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดีย

9.6 ลักษณะภูมิประเทศ

จังหวัดภูเก็ตมีลักษณะเป็นหมู่เกาะ วางตัวในแนวจากทิศเหนือไปทิศใต้ พื้นที่ส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 70 เป็นภูเขา มียอดเขาที่สูงที่สุด คือ ยอดเขาไม้เท้าสิบสอง สูงจากระดับน้ำทะเลปานกลาง 529 เมตร และประมาณร้อยละ 30 เป็นพื้นที่ราบอยู่ตอนกลางและตะวันออกของเกาะ พื้นที่ชายฝั่งด้านตะวันออกเป็นดินเลนและป่าชายเลน ส่วนชายฝั่งทะเลด้านตะวันตกเป็นภูเขา และหาดทรายที่สวยงาม

9.7 ลักษณะภูมิอากาศ

จังหวัดภูเก็ต มีลักษณะภูมิอากาศแบบเขตร้อนชื้น อยู่ใต้อิทธิพลของลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ และลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ มีอากาศร้อนชื้นตลอดปี มี 2 ฤดู ประกอบด้วย

ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่เดือนเมษายน ถึง เดือนพฤศจิกายน

ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่เดือนธันวาคม ถึง เดือนมีนาคม

ในปี พ.ศ.2545 จังหวัดภูเก็ต มีอุณหภูมิสูงสุด 35.3 องศาเซลเซียส และมีอุณหภูมิต่ำสุด 23.1 องศาเซลเซียส มีฝนตก 157 วัน ปริมาณน้ำฝนวัดได้ 1,966.8 มิลลิเมตร

9.8 การปกครอง

จังหวัดภูเก็ตแบ่งการบริหารราชการส่วนภูมิภาคออกเป็น 3 อำเภอ ประกอบด้วย อำเภอเมืองภูเก็ต อำเภอกะทู้ อำเภอถลาง มีตำบล 17 ตำบล และ 96 หมู่บ้าน การบริหารราชการส่วนท้องถิ่นประกอบด้วย องค์การบริหารส่วนจังหวัด 1 แห่ง เทศบาล 6 แห่ง คือ เทศบาลเมืองภูเก็ต เทศบาลเมืองป่าตอง เทศบาลตำบลกะรน เทศบาลตำบลกะทู้ เทศบาลตำบลเทพกระษัตรี เทศบาลตำบลเชิงทะเล และองค์การบริหารส่วนตำบลอีก 13 แห่ง

9.9 ประชากรและความหนาแน่นของประชากร

ประชากรจังหวัดภูเก็ต ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2545 มีจำนวน 270,438 คน เป็นชาย 131,187 คน และหญิง 139,251 คน ความหนาแน่นของประชากร 498 คนต่อตารางกิโลเมตร

9.10 ทรัพยากรธรรมชาติ

ทรัพยากรป่าไม้

จังหวัดภูเก็ตมีพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ 107,578 ไร่ เป็นพื้นที่ป่าบก จำนวน 88,235 ไร่ ป่าชายเลน 19,343 ไร่ พื้นที่ป่าที่คงสภาพในปี 2538 จำนวน 24 ตารางกิโลเมตร

ทรัพยากรแร่ธาตุ

ภูเก็ตเป็นจังหวัดหนึ่งที่มีแหล่งแร่ดีบุกมากในภาคใต้ มีทั้งแหล่งแร่บนพื้นดินที่กระจายอยู่ทั่วไปในทุกอำเภอและแหล่งแร่ในทะเล ในปี 2545 มีการทำเหมืองแร่ดีบุก 2 แห่งผลิตได้ประมาณ 550 เมตริกตัน

ทรัพยากรน้ำ

จังหวัดภูเก็ตมีแหล่งน้ำบนดินและแหล่งน้ำใต้ดิน ไม่มีแม่น้ำสายหลักมีเฉพาะลำคลองและธารน้ำสายสั้น ๆ จำนวน 118 สาย

ทรัพยากรดิน

ลักษณะดินของเกาะภูเก็ตเกิดจากสะสมตัวของก้อนกรวดและศิลาแลง ดินดังกล่าวปกคลุมไปตามชายฝั่งทะเล และพื้นที่เชิงเขาเป็นดินลูกรังปนทรายและร้อนมาก จึงขาดประสิทธิภาพในการอุ้มน้ำมีการพังทลายตัวได้ง่ายเหมาะในการเพาะปลูกยางพารา สับปะรด พันธุ์พื้นเมืองภูเก็ตและมะพร้าว

9.11 สภาพเศรษฐกิจ

รายได้หลักของจังหวัดภูเก็ตมาจากธุรกิจการท่องเที่ยว ซึ่งขยายตัวเพิ่มขึ้นทุกปี ในปี 2545 จังหวัดภูเก็ตมีจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างประเทศรวม 39,990,702 คน รายได้จากธุรกิจการท่องเที่ยวประมาณ 72,599 ล้านบาท รองลงมาเป็นรายได้จากการค้าส่งและค้าปลีกการเกษตรซึ่งได้แก่ การประมง การปลูกยางพารา มะพร้าว สับปะรด เป็นต้น นอกจากนี้ก็ยังมีรายได้จากการบริการทางด้านการคมนาคมและขนส่ง และอุตสาหกรรม

จากข้อมูลของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ รายงานว่าในปี 2543 จังหวัดภูเก็ตมีมูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัด (GPP) ตามราคาประจำปี 45,760 ล้านบาท และมีรายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปี 227,664 บาท

9.12 การคมนาคมและขนส่ง

จังหวัดภูเก็ตมีเส้นทางคมนาคม 3 ทาง ได้แก่ ทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ การคมนาคมทางบกมีทางหลวงหมายเลข 402 เป็นเส้นทางหลัก และมีทางหลวงจังหวัดรอบเกาะรวมทั้งเส้นทางอื่น ๆ ที่แยกออกจากทางหลวงหมายเลข 402 ไปยังชุมชนและสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ

สำหรับทางน้ำจังหวัดภูเก็ตมีท่าเรือน้ำลึก 1 แห่ง ได้แก่ ท่าเรือน้ำลึกภูเก็ต อยู่บริเวณอ่าวมะขามใช้เป็นท่าเรือเพื่อการขนส่งสินค้า และเพื่อการท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังมีท่าเทียบเรือท่องเที่ยวและเรือขนาดเล็กอีก 14 แห่ง

ส่วนทางอากาศมีสนามบินนานาชาติภูเก็ตซึ่งมีบทบาทสำคัญในการขนส่งสินค้าและผู้โดยสารเชื่อมโยงทั้งภายในประเทศและต่างประเทศโดยตรง

9.13 การสาธารณสุข

จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดแรกในประเทศไทยที่มีไฟฟ้าใช้ในทุกหมู่บ้าน โดยการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคภูเก็ตได้รับกระแสไฟฟ้าจากการไฟฟ้าฝ่ายผลิต สำหรับพื้นที่ที่เป็นเกาะกลางทะเลจะใช้กระแสไฟฟ้าจากพลังงานแสงอาทิตย์ และเครื่องปั่นไฟฟ้าดีเซล ในปี 2545 จังหวัดภูเก็ตมีจำนวนผู้ใช้ไฟฟ้ารวม 81,746 ราย และมีจำนวนไฟฟ้าที่จำหน่าย 914.03 ล้านยูนิต

การประปา หน่วยงานที่รับผิดชอบในการผลิตน้ำประปาในจังหวัดภูเก็ต ได้แก่ การประปาส่วนภูมิภาค การประปาเทศบาลเมืองภูเก็ต การประปาเทศบาลตำบล ปริมาณน้ำที่ผลิตทั้งสิ้น 22.31 ล้านลูกบาศก์เมตร และมีจำนวนผู้ใช้น้ำ 29,928 ราย

การบริการโทรศัพท์ ในปี 2545 จังหวัดภูเก็ตมีชุมสายโทรศัพท์ 12 ชุมสาย รวม 80,012 เลขหมาย และมีจำนวนเลขหมายที่เปิดใช้แล้ว 65,009 เลขหมาย

9.14 การศึกษาและสาธารณสุข

ในปีการศึกษา 2546 จังหวัดภูเก็ตมีโรงเรียนจำนวน 92 แห่ง มีครู 2,298 คน และมีนักเรียน 57,371 คน อัตราส่วนครูต่อนักเรียนเท่ากับ 1 : 25

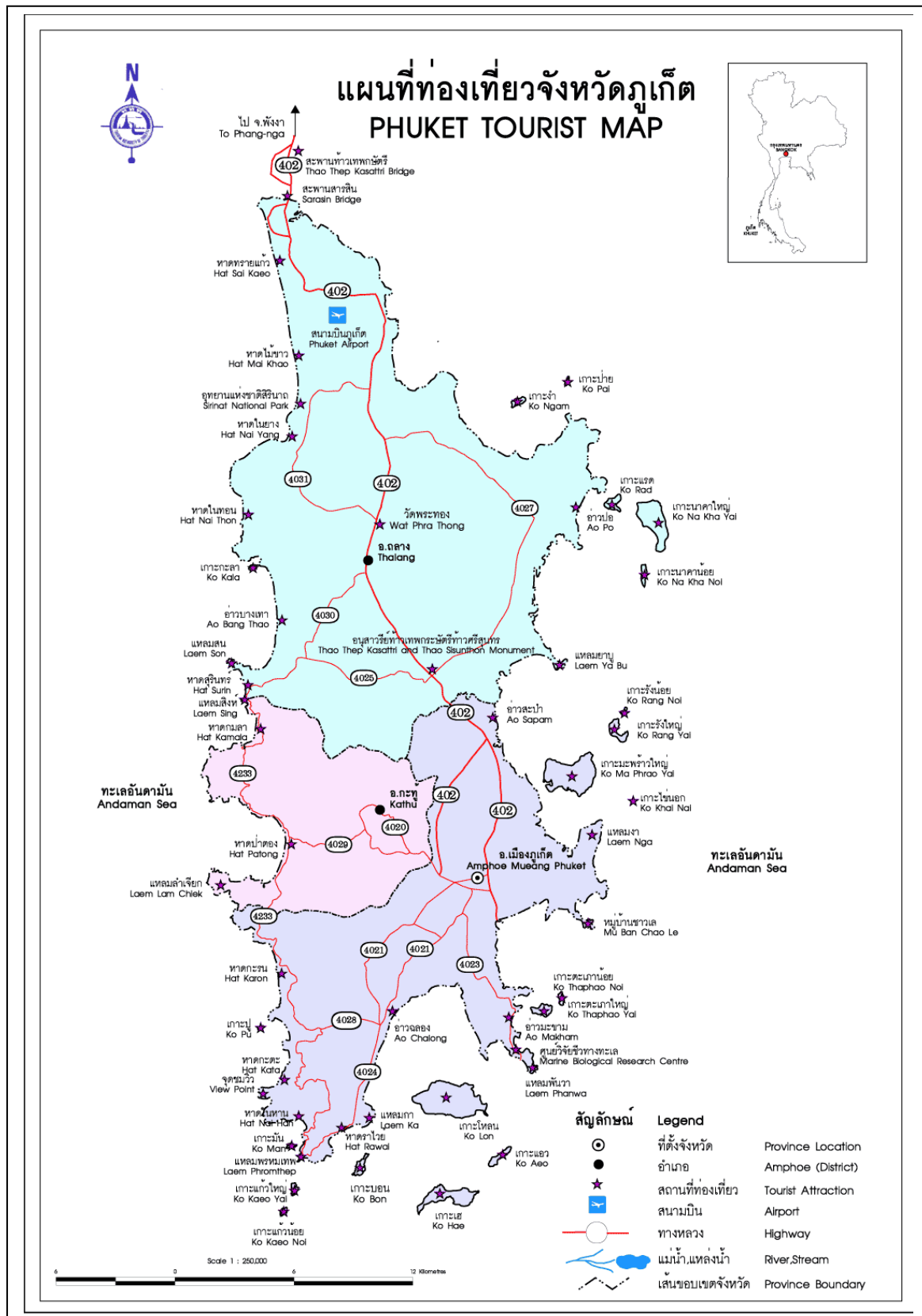
ด้านการสาธารณสุข จังหวัดภูเก็ตมีสถานบริการสาธารณสุขซึ่งสามารถบริการประชาชนได้อย่างทั่วถึง มีโรงพยาบาล ทั้งภาครัฐและเอกชนรวม 7 แห่ง จำนวน 1,007 เตียง อัตราส่วนจำนวนเตียงต่อประชากรเท่ากับ 1 : 269

9.15 สถานที่ที่น่าสนใจ

จังหวัดภูเก็ตมีสถานที่ท่องเที่ยวหลายแห่ง ซึ่งมีทั้งสถานที่ที่เป็นธรรมชาติ และสถานที่สำคัญทางศิลปวัฒนธรรม และสิ่งก่อสร้าง

สถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ได้แก่ เขารัง แหลมก่า หาดราไวย์ แหลมพรหมเทพ หาดในหาน อ่าวเสน จุดชมวิวดาดกะตะ หาดกะรน เกาะแก้วพิสดาร เกาะโหลน เกาะเฮ หมู่เกาะราชา หาดป่าตอง หาดกะหลิม หาดกมลา หาดสุรินทร์ แหลมสิงห์ และอุทยานแห่งชาติสิรินาถ (หาดในยาง)

สถานที่ท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรมและสิ่งก่อสร้าง ได้แก่ อนุสาวรีย์สองวีรสตรีท้าวเทพกระษัตรีท้าวศรีสุนทร ตึกเก่าเมืองภูเก็ต วัดฉลอง วัดพระทอง วัดพระนางสร้าง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติถลาง และเทศกาลกินเจ นอกจากนี้ยังมีสถานที่จัดแสดงศิลปวัฒนธรรมประยุกต์ที่ใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยเป็นที่รู้จักกันทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างประเทศในนามภูเก็ตแฟนตาซี ซึ่งตั้งอยู่ที่ตำบลกมลา อำเภอกะทู้

ภาพประกอบ 7 แผนที่แสดงจังหวัดภูเก็ต

ที่มา www.tat.or.th. (2549). ออนไลน์

จากทรัพยากรด้านต่าง ๆ ดังกล่าวยังคงทำให้ภูเก็ตกลายเป็นจังหวัดท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง และเป็นที่ยุ้จักในระดับนานาชาติ มีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติเดินทางมาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมากและก่อให้เกิดรายได้หมุนเวียนขึ้นภายในจังหวัดเป็นจำนวนมากต่อปี แต่เมื่อเกิดเหตุการณ์สึนามิขึ้นเมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2547 ทำให้เกิดความเสียหายอย่างมากมายในจังหวัด ชายฝั่งอันดามันทั้งชีวิต ทรัพย์สิน สิ่งแวดล้อมตลอดจนระบบสาธารณูปโภคต่าง ๆ ทำให้ต้องมีการปรับเปลี่ยนกลยุทธ์เพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และเพื่อป้องกันมิให้เกิดความเสียหายจากสึนามิขึ้นอีกจึงควรศึกษาเกี่ยวกับสาเหตุและการเตรียมการสำหรับรับมือเมื่อเกิดเหตุการณ์สึนามิขึ้น เพื่อป้องกันและบรรเทาความเสียหายที่จะตามมา ผู้วิจัยจึงขอเข้าถึงสาเหตุของการเกิดคลื่นยักษ์และแนวทางการเตรียมความพร้อมในการรับมือกับสึนามิ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

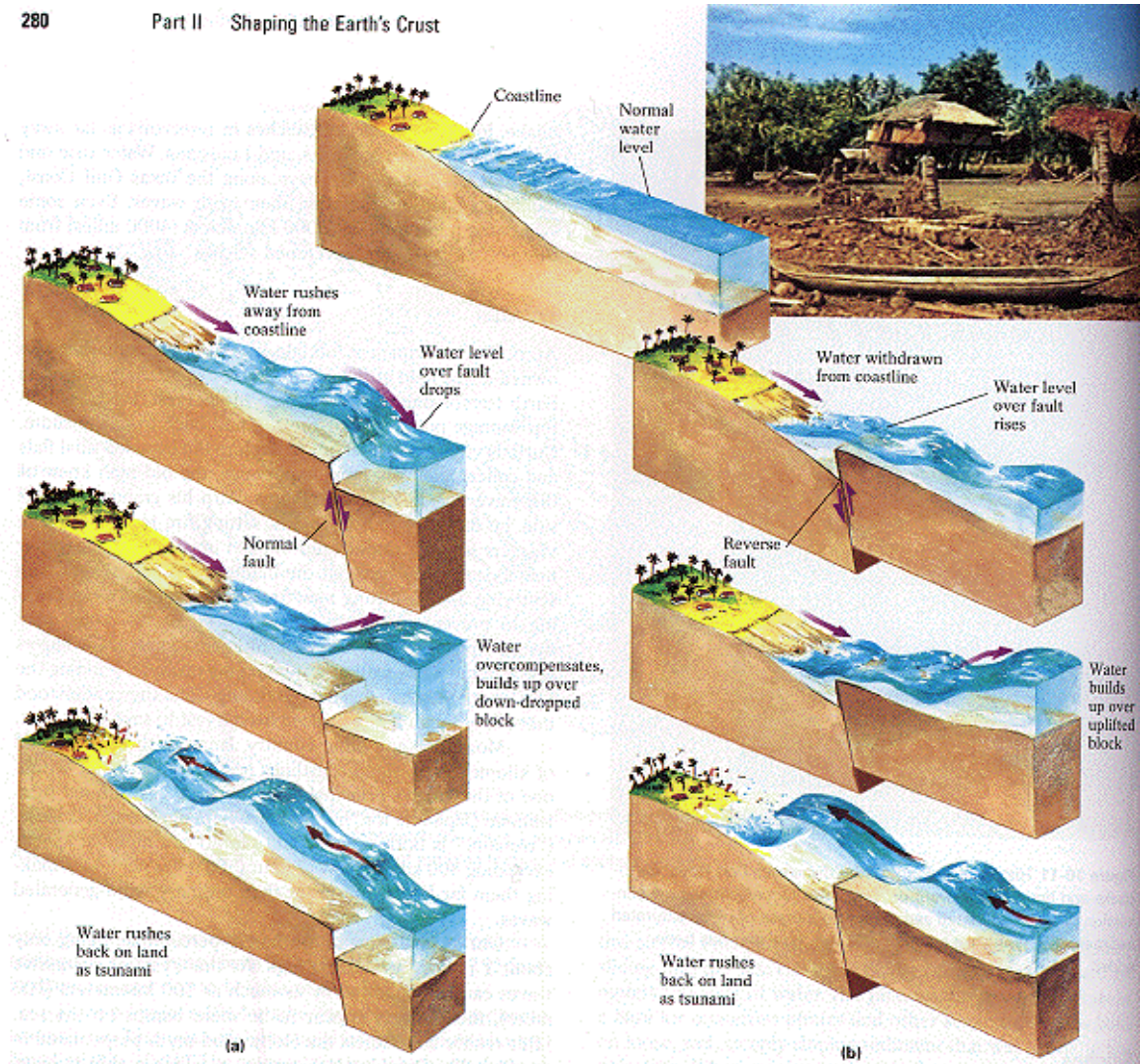
10. สาเหตุการเกิดสึนามิ (Tsunami)

สาเหตุการเกิดธรณีภัยสึนามิเมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2547 เวลา 0:58:50 น. (UT) หรือ เวลา 7:58:50 น. ตามเวลาในประเทศไทยได้เกิดแผ่นดินไหวขนาด 8.9 ตามมาตราริกเตอร์ ที่นอกชายฝั่งตะวันตกทางตอนเหนือของเกาะสุมาตรา ประเทศอินโดนีเซีย จุดศูนย์กลางอยู่ลึก 10 กม. ห่างจากเมืองบันดาอาเซ่ ประมาณ 250 กม. และห่างจากกรุงเทพฯ 1,260 กม. แผ่นดินไหวนี้เป็นแผ่นดินไหวที่ใหญ่เป็นอันดับที่ 5 นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1900 และใหญ่ที่สุดนับตั้งแต่แผ่นดินไหวอลาสก้าในปี ค.ศ. 1964 เหตุการณ์ดังกล่าวทำให้เกิดการสั่นสะเทือนรับรู้ได้ในประเทศมาเลเซีย สิงคโปร์ และไทย นอกจากนั้นได้ทำให้เกิดสึนามิในวงกว้างทำให้เกิดผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บเป็นจำนวนมากในประเทศอินเดีย ศรีลังกา มาเลเซีย และจังหวัดท่องเที่ยวทางใต้ของประเทศไทย โดยเกิดสึนามิสูงประมาณ 6 เมตรพัดเข้าชายฝั่ง ทำให้มีผู้เสียชีวิตนับร้อยและมีผู้บาดเจ็บเป็นจำนวนมากในจังหวัดภูเก็ต พังงา ตรัง และกระบี่

สึนามิ (Tsunami) เป็นภาษาญี่ปุ่นแปลว่าคลื่นท่า (Harbor wave) ในภาษาอังกฤษอาจใช้คำว่า Tidal wave ซึ่งไม่ถูกต้อง Tidal wave เกิดจากแรงดึงดูดระหว่างดาวเคราะห์ ดวงอาทิตย์ หรือดวงจันทร์ แต่สึนามิเกิดจากการกระตุ้นน้ำในมหาสมุทรให้กระเพื่อมในแนวตั้งโดยมีปัจจัยจากแผ่นดินไหว ดินถล่ม การระเบิด หรือการกระทบของอุกกาบาต แต่สึนามิที่เกิดโดยทั่วไปเป็นผลมาจากแผ่นดินไหวใต้สมุทร

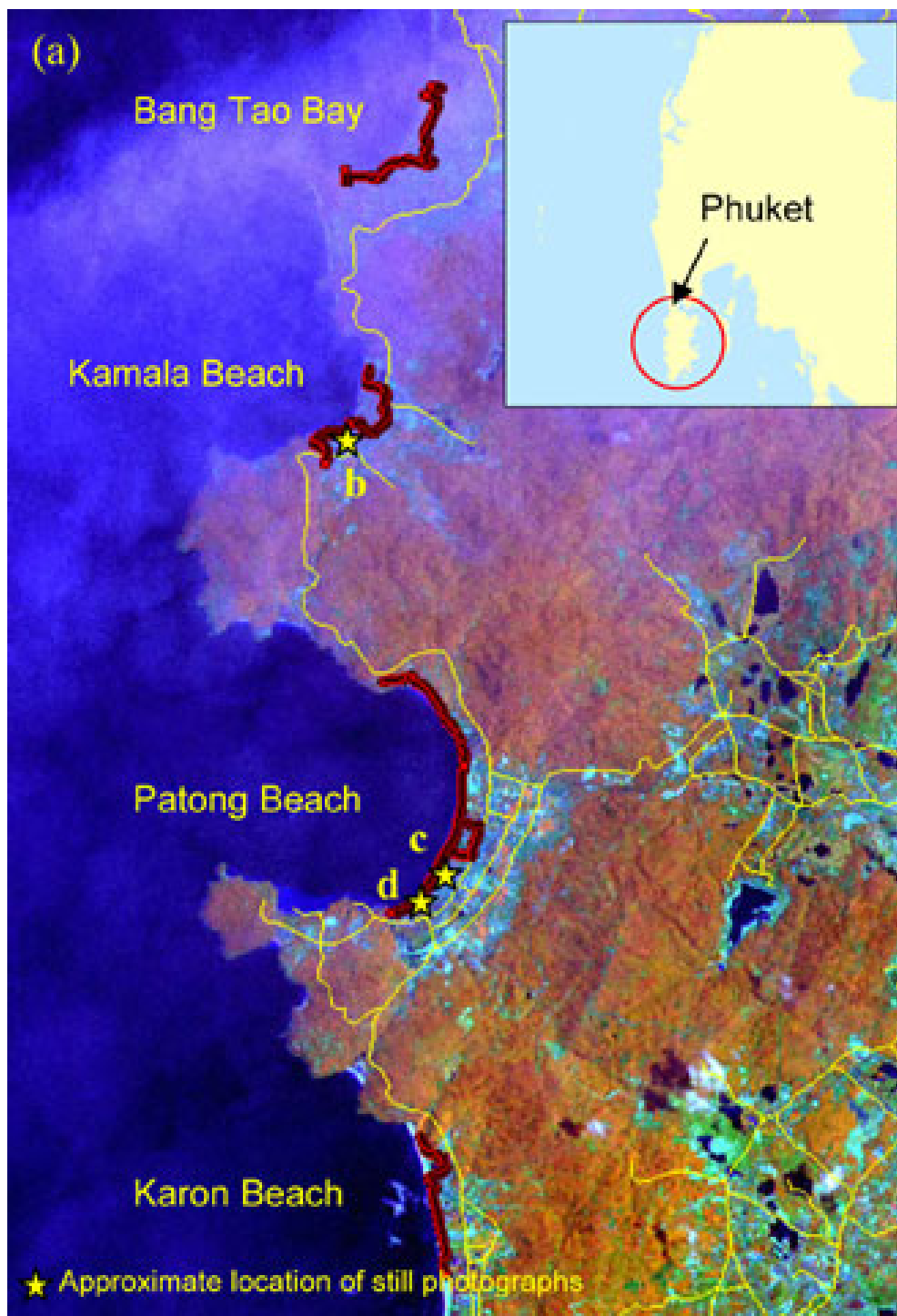
เป็นที่ทราบกันดีว่าแผ่นดินไหวเกิดจากการเคลื่อนตัวของเปลือกโลกอย่างกะทันหันแล้วปลดปล่อยพลังงานในรูปแบบการสั่นสะเทือน ซึ่งมักเกิดที่รอยเลื่อนของเปลือกโลกโดยรอยเลื่อนนี้อาจอยู่บนแผ่นดินหรืออยู่ใต้มหาสมุทร ถ้าการเคลื่อนตัวที่รอยเลื่อนใต้มหาสมุทรทำให้น้ำเกิดการกระเพื่อมในแนวตั้งอย่างทันทีทันใด จะทำให้เกิดสึนามิได้ และเมื่อพัดเข้าสู่ชายฝั่ง (Runup) จะสร้างความ

เสียหายต่อชีวิตและทรัพย์สิน คลื่นบางส่วนจะสะท้อนกลับสู่มหาสมุทรทำให้เกิดคลื่นวิ่งกลับไปกลับมา
ขนานไปกับชายฝั่ง คลื่นที่ตามมาอาจมีความสูงมากกว่าคลื่นแรกที่เข้ามาได้

ภาพประกอบ 8 แสดงการเกิดคลื่นสึนามิ

ที่มา www.most.go.th/tsunami/tsunami.htm. (2549). ออนไลน์

ภาพประกอบ 9 แสดงบริเวณที่ได้รับผลกระทบจากสึนามิ
ที่มา www.earth.google.com. (2549). ออนไลน์

11. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กุลวรา สุวรรณพิมล (2541 : บทคัดย่อ) ศึกษา ความต้องการ ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะของนักท่องเที่ยวชาวไทย ต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต และบริเวณใกล้เคียง จากการศึกษาพบว่า

1. นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ต้องการมาท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ รองลงมาเป็นสินค้าพื้นเมืองและของที่ระลึก
2. จำนวนวันเวลาที่มาท่องเที่ยวใช้เวลาประมาณ 5-6 วัน
3. ที่พักแรมมีบริการและการต้อนรับอยู่ในเกณฑ์ที่ดี ข้อเสนอแนะคือราคาของที่พักแรมไม่ควรแพงเกินไป และควรมีการส่งเสริมการอบรมพนักงานให้ได้มาตรฐาน

รัญจวน ทองรอด (2537 : บทคัดย่อ) ศึกษา รายงานสถานการณ์การท่องเที่ยวในยุศปี ค.ศ. 2010 จากการศึกษาพบว่า ประชากรท้องถิ่นและนักท่องเที่ยวมีความรับผิดชอบต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวมากขึ้นเหตุผลเนื่องจากประชาชนท้องถิ่นและนักท่องเที่ยวได้ตระหนักถึงการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและแหล่งท่องเที่ยวทำให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมอันเกิดจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

นุชนารถ เอี้ยวสกุล (2537 : บทคัดย่อ) ศึกษา การศึกษาปัญหาการนำนโยบายและการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยไปปฏิบัติในจังหวัดภูเก็ต จากผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพของการนำนโยบายการท่องเที่ยวไปสู่การปฏิบัติในจังหวัดภูเก็ตด้วยปัจจัยหลัก 8 ประการคือ 1. มาตรการและวัตถุประสงค์ของนโยบาย 2. กระบวนการติดต่อสื่อสาร 3. กิจกรรมเพื่อให้การบังคับใช้มีผล 4. ลักษณะของหน่วยปฏิบัติ 5. สภาพการเมือง 6. สภาพทางเศรษฐกิจและสังคม 7. การสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ 8. การสนับสนุนของสื่อมวลชน นักการเมือง

สุเทพ เย็นสุข (2541 : บทคัดย่อ) ศึกษา การศึกษาเพื่อเสนอแนะรูปแบบการฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติสิรินาถ (หาดในยาง) จังหวัดภูเก็ต จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มประชากรตัวอย่างให้ความเห็นว่าสิ่งที่ควรมีการปรับปรุงฟื้นฟูเป็นอันดับแรก คือ สาธารณูปโภค สาธารณูปการ รองลงมาคือ นโยบายและการจัดการ จากผลของการศึกษานี้ผู้วิจัยได้เสนอแนะรูปแบบการฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติสิรินาถ (หาดในยาง) ในรูปแบบของแผนปฏิบัติการเพื่อการฟื้นฟู 3 แผนดังนี้

1. แผนปรับปรุงภูมิทัศน์และปรับปรุงสาธารณูปโภค/สาธารณูปการ
2. แผนเผยแพร่ประชาสัมพันธ์
3. แผนปลูกจิตสำนึก

การเสนอแผนเพื่อการฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติสิรินาถ (หาดในยาง) ทั้ง 3 แผนดังกล่าว สืบเนื่องมาจากความจำเป็นเร่งด่วน อันเนื่องมาจากความเสื่อมโทรมที่เกิดขึ้นผนวกกับความสำคัญของหาดในยางในฐานะสถานที่ที่มีคุณค่าทางนันทนาการสูง

อภิรมย์ พรหมจรรยา (2539 : บทคัดย่อ) ศึกษา ทิศทางและเป้าหมายของธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต จากการศึกษาพบว่า ภูเก็ตมีศักยภาพของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสูงมาก มี

วัตถุประสงค์ที่จะพัฒนาการท่องเที่ยวอยู่ในตัว ประกอบด้วยทรัพยากรธรรมชาติ วัฒนธรรม และวิถีการดำเนินชีวิตของประชาชน ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าสนใจแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเป็นอย่างยิ่ง ตลอดจนกฎเกณฑ์เป็นศูนย์กลางการคมนาคมทางด้านการบินในภูมิภาค จึงเชื่อมั่นว่าการท่องเที่ยวของภูเก็ตจะมีความก้าวหน้าไปได้อีกไกล หากได้รับการส่งเสริมอย่างเหมาะสมในทิศทางที่ถูกต้อง รวมทั้งจะต้องได้รับความร่วมมือและการสนับสนุนอย่างจริงจังของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ พร้อมทั้งรักษาไว้ให้ดีในคุณภาพของการท่องเที่ยว ได้แก่ ขนบธรรมเนียมประเพณี การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และรักษาความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยว มิใช่มุ่งเน้นที่จำนวนหรือปริมาณนักท่องเที่ยวที่จะเดินทางเข้ามาเพื่อการท่องเที่ยวเป็นหลัก หากจะมองย้อนหลังนับตั้งแต่มีการส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตจะเห็นได้ว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้เจริญรุดหน้าเป็นที่น่าพอใจ สามารถทำประโยชน์ให้กับประเทศชาติได้นานาประการตามที่ได้กำหนดไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งสามารถทำรายได้ในรูปเงินตราต่างประเทศเข้ามาใช้พัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ รวมทั้งเป็นการกระจายรายได้และการสร้างอาชีพตามแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ จากจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่เดินทางมาเยือนภูเก็ตจำนวน 523,733 คนในปี พ.ศ. 2528 จนกระทั่งได้เพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวเป็น 4,607,544 คนในปี พ.ศ. 2538 และเป็นอุตสาหกรรมที่นำเงินตราเข้าสู่ท้องถิ่นได้เป็นอันดับ 1 ต่อเนื่องกันมาจนกระทั่งปัจจุบัน อย่างไรก็ตามแม้ว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจะเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่อง แต่ก็ต้องพบกับภาวะการแข่งขันทางการท่องเที่ยวในตลาดจากกลุ่มเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและการเมืองในภูมิภาคต่าง ๆ เชื่อมั่นว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจะสามารถแก้ไขกับอุปสรรคเพื่อให้ได้มาซึ่งความเป็นผู้นำอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้โดยมีหน่วยงานของภาครัฐบาลและเอกชนที่เกี่ยวข้องให้ความร่วมมือร่วมใจเพื่อประโยชน์ของประเทศและท้องถิ่น

บทที่ 3

วิธีการดำเนินวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาสภาพพื้นที่และเอกสารที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการออกภาคสนาม

ขั้นตอนที่ 2 การสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการวางแผนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต โดยแบ่งเป็นรายละเอียดได้ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนที่ 3 การนำผลการวิจัยมาจัดทำเป็นแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต

1. การศึกษาสภาพพื้นที่

ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลสภาพพื้นที่ เอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับจังหวัดภูเก็ต โดยศึกษาค้นคว้าจากหนังสือ วารสาร และ internet รวมถึงการปฏิบัติงานภาคสนามด้วยตนเองเพื่อทำความเข้าใจกับพื้นที่ของจังหวัด การสังเกตทรัพยากรท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวก การคมนาคม การบริการ และอื่น ๆ ที่จะเป็ข้อมูลสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ โดยผู้วิจัยได้แบ่งเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

1. การศึกษาสภาพพื้นที่ทั่วไป โดยผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว การวิเคราะห์ศักยภาพของจังหวัด แผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต ข้อมูลความเสียหายที่เกิดจากเหตุการณ์ธรณีภัยพิบัติสึนามิ โดยผ่านทางอินเทอร์เน็ต เอกสารต่าง ๆ จากส่วนราชการ เช่น สำนักงานจังหวัด สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัดภูเก็ต และสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ

2. การปฏิบัติงานภาคสนาม โดยผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากการสังเกต การทำแบบสอบถามกับประชาชนท้องถิ่น และนักท่องเที่ยว จำนวน 5 ครั้ง คือ ครั้งที่ 1 เป็นการศึกษาศภาพพื้นที่ทั่วไปของจังหวัดภูเก็ต ครั้งที่ 2-3 เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ประกอบการและประชาชนในเขตอำเภอเมือง อำเภอกะทู้ และอำเภอดอนตาล ครั้งที่ 4 เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลจากหน่วยงานภาครัฐและนักท่องเที่ยว ครั้งที่ 5 เป็นการเก็บข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับความเสียหาย ผลกระทบ และการฟื้นฟูสภาพพื้นที่จากเหตุการณ์ธรณีภัยพิบัติสึนามิ

2. การสอบถามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างจากแบบสอบถาม

2.1 การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งประชากรออกเป็น 4 กลุ่มดังนี้

1. เจ้าหน้าที่และหน่วยงานภาครัฐ ได้แก่ เจ้าหน้าที่กลุ่มงานยุทธศาสตร์การพัฒนาลำปางภูเก็ต เจ้าหน้าที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยสำนักงานภาคใต้เขต 4 จังหวัดภูเก็ต เจ้าหน้าที่สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัดภูเก็ต เจ้าหน้าที่สำนักงานพาณิชย์จังหวัด เจ้าหน้าที่เทศบาล เจ้าหน้าที่สาธารณสุข และเจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐที่สามารถให้ข้อมูลได้ครบถ้วน

2. ผู้ประกอบการธุรกิจบริการท่องเที่ยว เช่น ที่พัก ร้านอาหาร การขนส่ง บริษัทนำเที่ยว ร้านขายของที่ระลึกในเขตอำเภอเมือง และอำเภอกะทู้

3. นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ในพื้นที่ในจังหวัดภูเก็ต

4. ประชาชนท้องถิ่นที่อาศัยอยู่ใน 6 ตำบล ได้แก่ ตำบลตลาดใหญ่ ตำบลฉลอง ตำบลราไวย์ ตำบลป่าตอง ตำบลเทพกระษัตรี และตำบลป่าคลอก ซึ่งเป็นตำบลที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญทั้งในด้านทรัพยากรทางธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรม วิถีชีวิต และเอกลักษณ์ของท้องถิ่น

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยศึกษาในครั้งนี้ การเลือกกลุ่มตัวอย่างเพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล มีการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยการใช้ตารางสุ่มกลุ่มตัวอย่างของ Taro Yamane (ปัญญา วีระวิทยเลิศ. 2545 : 29) ดังนี้

$$n = \frac{N}{1+Ne^2}$$

เมื่อ n = จำนวนตัวอย่าง

N = จำนวนประชากรทั้งหมด

e = ความคลาดเคลื่อนที่กำหนดว่าจะให้มีระดับความนัยสำคัญเป็น 0.10

จากตารางดังกล่าวทำให้สามารถกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างได้ดังต่อไปนี้

1. เจ้าหน้าที่และหน่วยงานภาครัฐ ได้แก่ เจ้าหน้าที่กลุ่มงานยุทธศาสตร์การพัฒนา จังหวัดภูเก็ต เจ้าหน้าที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยสำนักงานภาคใต้เขต 4 จังหวัดภูเก็ต เจ้าหน้าที่สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัดภูเก็ต เจ้าหน้าที่สำนักงานพาณิชย์จังหวัด เจ้าหน้าที่เทศบาล เจ้าหน้าที่สาธารณสุข และเจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐที่สามารถให้ข้อมูลได้อย่างครบถ้วน จำนวนบุคคลากรทั้งสิ้น 624 คน (www.phuketpoc.go.th. 2549 : ออนไลน์) เมื่อคำนวณจากตาราง Taro Yamane จะได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) และการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience sampling)
2. ผู้ประกอบการธุรกิจบริการท่องเที่ยวในเขตอำเภอเมือง และอำเภอกะทู้จำนวน 100 คนโดยผู้วิจัยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบกระจาย และแบบตามสะดวก (Convenience sampling)
3. นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ในพื้นที่ในจังหวัดภูเก็ต ช่วงระหว่างเดือน มิถุนายน-กันยายน 2548 จำนวน 1,147,547 คน เมื่อคำนวณจากตาราง Taro Yamane จะได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างกระจาย และแบบตามสะดวก (Convenience sampling)
4. ประชาชนท้องถิ่นใน 6 ตำบล ได้แก่ ตำบลตลาดใหญ่ ตำบลฉลอง ตำบลราไวย์ ตำบลป่าตอง ตำบลเทพกษัตรี และตำบลป่าคลอก ซึ่งเป็นตำบลที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญทั้งในด้านทรัพยากรทางธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรม วิถีชีวิต และเอกลักษณ์ของท้องถิ่น โดยใช้สูตร Taro Yamane ดังกล่าวข้างต้น เมื่อแทนค่าในสูตรข้างต้นจากจำนวนประชากรทั้งจังหวัด 285,901 คน (ธันวาคม 2547) จะได้กลุ่มตัวอย่าง 100 คน และได้ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบโควต้า (Quota Sampling) และแบบบังเอิญ (Accidental sampling)

ตารางจำนวนกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนประชากรในแต่ละตำบล

อำเภอ	ตำบล	จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
เมืองภูเก็ต	ตลาดใหญ่	51,377	47
	ฉลอง	14,429	13
	ราไวย์	12,384	11
กะทู้	ป่าตอง	15,643	14
	ถลาง	5,594	5
	ป่าคลอก	10,692	10
รวม		110,119	100

ภาพประกอบ 10 แสดงกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนประชากร

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพผสมผสานกับการวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อให้ข้อมูลที่ครอบคลุมเนื้อหาอย่างสมบูรณ์ เพื่อสามารถนำไปประกอบการวางแผนกลยุทธ์แบบบูรณาการเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนในจังหวัดภูเก็ตได้ โดยมีอุปกรณ์ภาคสนามที่ใช้ดังนี้ กล้องถ่ายรูป และยังสามารถแบ่งประเภทเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้ดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ
 - 1.1 แบบสอบถาม
2. เครื่องมือที่ใช้ทางเทคนิค
 - 2.1 การประเมินตรวจสอบทรัพยากรธรรมชาติ (Resource audit)
 - 2.2 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและภายนอก (SWOT)

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือขึ้นที่ 1 แบบสอบถาม

แบบสอบถาม (Questionnaire) เพื่อสอบถามความคิดเห็นแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแก่ เจ้าหน้าที่ภาครัฐ ชุมชนท้องถิ่น และภาคเอกชน โดยแบ่งออกเป็นทั้งหมด 5 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ หน่วยงานที่สังกัด หรือ สถานที่ท่องเที่ยวใกล้บ้าน หรือประเภทธุรกิจ ลักษณะคำถามเป็นคำถามแบบเลือกตอบ (Check list) จำนวน 7 ข้อ

ตอนที่ 2 ข้อมูลการตรวจสอบทรัพยากรของจังหวัดภูเก็ต (Resource audit) ลักษณะคำถามเป็นคำถามแบบมาตราส่วนการประเมินค่า (Rating scale) ซึ่งมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 3 ข้อมูลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายใน ภายนอก (SWOT) จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส อุปสรรค ของจังหวัดภูเก็ต ลักษณะคำถามเป็นคำถามแบบมาตราส่วนการประเมินค่า (Rating scale) ซึ่งมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ จำนวน 4 ข้อ

ตอนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับวิสัยทัศน์ แผนยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ และตัวชี้วัดของจังหวัดภูเก็ต ลักษณะคำถามแบบมาตราส่วนการประเมินค่า (Rating scale) ซึ่งมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ จำนวน 4 ข้อ

ตอนที่ 5 ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของจังหวัดภูเก็ต ลักษณะคำถามแบบมาตราส่วนการประเมินค่า (Rating scale) ซึ่งมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ จำนวน 2 ข้อ

แบบสอบถาม (Questionnaire) เพื่อสอบถามความคิดเห็นแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในจังหวัดภูเก็ต แก่นักท่องเที่ยว โดยแบ่งออกเป็นทั้งหมด 7 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ สถานภาพ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ลักษณะคำถามเป็นคำถามแบบเลือกตอบ (Check list) จำนวน 6 ข้อ

ตอนที่ 2 ข้อมูลลักษณะและวัตถุประสงค์ของการเดินทาง ได้แก่ วัตถุประสงค์การเดินทาง ลักษณะการเดินทาง ระยะเวลาการพัก จำนวนสมาชิก เดินทางโดยใช้พาหนะ ค่าใช้จ่าย ลักษณะคำถามเป็นคำถามแบบเลือกตอบ (Check list) จำนวน 6 ข้อ

ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยว ลักษณะคำถามเป็นคำถามแบบมาตราส่วนการประเมินค่า (Rating scale) ซึ่งมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ จำนวน 9 ข้อ

ตอนที่ 4 ข้อมูลการตรวจสอบทรัพยากรของจังหวัดภูเก็ต (Resource audit) ลักษณะคำถามเป็นคำถามแบบมาตราส่วนการประเมินค่า (Rating scale) ซึ่งมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 5 ข้อมูลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายใน ภายนอก (SWOT) จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส อุปสรรค ของจังหวัดภูเก็ต ลักษณะคำถามเป็นคำถามแบบมาตราส่วนการประเมินค่า (Rating scale) ซึ่งมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ จำนวน 4 ข้อ

ตอนที่ 6 ข้อมูลเกี่ยวกับวิสัยทัศน์ แผนยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ และตัวชี้วัดของจังหวัดภูเก็ต ลักษณะคำถามแบบมาตราส่วนการประเมินค่า (Rating scale) ซึ่งมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ จำนวน 4 ข้อ

ตอนที่ 7 ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของจังหวัดภูเก็ต ลักษณะคำถามแบบมาตราส่วนการประเมินค่า (Rating scale) ซึ่งมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ จำนวน 2 ข้อ

ซึ่งเกณฑ์ในการให้คะแนนแบบมาตราส่วนการประเมินค่า 5 ระดับนั้น มีการกำหนดคะแนนดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง เห็นด้วยหรือยอมรับข้อความนั้นมากที่สุด

คะแนน 4 หมายถึง เห็นด้วยหรือยอมรับข้อความนั้นมาก

คะแนน 3 หมายถึง เห็นด้วยหรือยอมรับข้อความนั้นปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง เห็นด้วยหรือยอมรับข้อความนั้นน้อย

คะแนน 1 หมายถึง เห็นด้วยหรือยอมรับข้อความนั้นน้อยที่สุด

จากนั้นผู้วิจัยรวบรวมคะแนนทั้งหมดเพื่อหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างและหาอันดับภาคชั้นในการแบ่งระดับความคิดเห็นออกเป็น 5 ระดับ ซึ่งมีเกณฑ์ในการหาช่วงชั้นของอันดับภาคชั้น ดังนี้

$$\begin{aligned}\text{อันดับภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} = 0.80\end{aligned}$$

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าว ผู้วิจัยได้กำหนดการแปลความหมายดังนี้

คะแนนเฉลี่ย (\bar{X})	ความหมาย
1.00 – 1.80	เห็นด้วยหรือยอมรับข้อความนั้นน้อยที่สุด
1.81 – 2.60	เห็นด้วยหรือยอมรับข้อความนั้นน้อย
2.61 – 3.40	เห็นด้วยหรือยอมรับข้อความนั้นปานกลาง
3.41 – 4.20	เห็นด้วยหรือยอมรับข้อความนั้นมาก
4.21 – 5.00	เห็นด้วยหรือยอมรับข้อความนั้นมากที่สุด

วิธีการหาคุณภาพเครื่องมือขั้นที่ 1 แบบสอบถาม

ขั้นแรก นำแบบสอบถามไปทดลองสุ่มกับกลุ่มตัวอย่างประมาณ 30 คน ผลที่ได้ออกมาเป็นอย่างไร สามารถเชื่อถือได้หรือไม่ หากเกิดข้อผิดพลาดนำแบบสอบถามกลับไปแก้ไขใหม่อีกครั้ง

ขั้นที่สอง ให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการวางแผนกลยุทธ์แบบบูรณาการ และการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว ตรวจสอบคุณภาพความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยเป็นดำเนินการเก็บข้อมูลเองซึ่งมีข้อมูลหลายด้านที่ต้องทำการเก็บรวบรวมข้อมูลมาประกอบกัน เพื่อให้ครอบคลุมความมุ่งหมายของการวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลซึ่งแบ่งเป็น 2 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลที่เป็นข้อมูลทุติยภูมิ ซึ่งได้แก่เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนกลยุทธ์แบบบูรณาการเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนในจังหวัดภูเก็ต

ระยะที่ 2 เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลที่เป็นข้อมูลปฐมภูมิ ซึ่งได้จากแบบสอบถาม และการสังเกตการณ์ โดยผู้วิจัยได้นำหมายที่ออกจากบัณฑิตวิทยาลัย ไปขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างต่าง ๆ ทั้งสิ้นจำนวน 400 ชุดโดยผู้วิจัยได้ไปเก็บแบบสอบถามด้วยตนเอง พร้อมผู้ช่วยอีกจำนวน 2 ท่าน

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือแต่ละชนิด ที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลจากภาคสนาม นำมาวิเคราะห์และประมวลผล ดังนี้

1. การประประเมินทรัพยากรท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต ด้วยวิธีการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม
2. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ข้อมูลจากแบบสอบถาม โดยนำผลที่ได้มาประมวลผลจากคอมพิวเตอร์ โปรแกรม SPSS
3. นำผลการวิเคราะห์มาทำการสังเคราะห์ เพื่อนำผลไปวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์และประมวลผล ผู้วิจัยใช้สถิติแบบบรรยาย (Descriptive statistic) โดยใช้ตารางแจกแจงความถี่ แสดงผลเป็นค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) เพื่ออธิบายถึงประชากรกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางในการใช้สถิติ ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่
 - 1.1 ค่าร้อยละ
 - 1.2 ค่าเฉลี่ย (ปัญญา ธีระวิทย์เลิศ. 2545 :71)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ

\bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

n แทน จำนวนตัวอย่าง

1.3 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (ปัญญา ธีระวิทยเลิศ. 2545 :71)

$$SD = \sqrt{\frac{\sum (X - \bar{X})^2}{N - 1}}$$

เมื่อ

SD แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

X แทน ค่าคะแนน

\bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย

N แทน จำนวนตัวอย่าง

2. สถิติสำหรับวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ

หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยวิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient Method) ใช้สูตรของครอนบัค (Cronbach) (ปัญญา ธีระวิทยเลิศ. 2545 :58)

$$\alpha = \frac{K}{K-1} \left[1 - \frac{\sum S^2_i}{S^2_x} \right]$$

เมื่อ

α แทน สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น

K แทน จำนวนข้อคำถาม

S^2_i แทน ความแปรปรวนของคะแนนข้อที่ i

S^2_x แทน ความแปรปรวนของคะแนนรวมทุกข้อ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยขอนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ในรูปแบบของรูปภาพประกอบคำบรรยาย และตารางประกอบคำอธิบาย โดยจะเรียงเป็นหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ผลการศึกษาทรัพยากรท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต โดยเรียงลำดับความสำคัญตามคะแนนจากผลของแบบสอบถามจากประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่ม และคำบรรยายจากการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม

2. ผลการศึกษาแบบสอบถามความคิดเห็นของประชาชนและนักท่องเที่ยว เกี่ยวกับการวางแผนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต ด้วยตารางและคำอธิบาย

2.1 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของนักท่องเที่ยว ประชาชนท้องถิ่น เจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐ และผู้ประกอบการเอกชน

2.2 ข้อมูลเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนท้องถิ่น เจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐ และผู้ประกอบการเอกชน เกี่ยวกับแนวทางการวางแผนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต

3. ผลการศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบและแนวทางการฟื้นฟูพื้นที่ที่ได้รับความเสียหายจากเหตุการณ์ธรณีภัยพิบัติภัยสึนามิ

4. การนำผลที่ได้จากการวิจัยมาจัดทำกรวางแผนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต

1. ผลการศึกษาทรัพยากรท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต

1.1 ทรัพยากรท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต

1.1.1 แหลมพรหมเทพ เป็นจุดชมวิวที่สวยงามของภูเก็ต อยู่ห่างจากหาดราไวย์ ประมาณ 2 กิโลเมตร เป็นแหลมที่อยู่ตอนใต้สุดของเกาะภูเก็ต ชาวบ้านเรียกว่าแหลมเจ้า จากริมหน้าผามีแนวต้นตาลลาดลงสู่ปลายแหลมที่เป็นโขดหิน สามารถเดินไปจนถึงปลายแหลมได้ มองเห็นน้ำทะเลสีเขียวมรกต และสามารถเห็นเกาะแก้วอยู่ด้านหน้าแหลม ทางขวาจะเห็นแนวหาดทรายของหาดในหาน แหลมพรหมเทพนับเป็นสถานที่ชมพระอาทิตย์ตกที่สวยงามมากแห่งหนึ่งนอกจากนี้ยังมี “ประภาคารกาญจนาภิเษกแหลมพรหมเทพ” สร้างขึ้นในโอกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฉลอง

สิริราชสมบัติครบ 50 ปี ภายในประภาคารมีการแสดงนิทรรศการเกี่ยวกับการสร้างประภาคาร การรักษา เวลามาตรฐาน การคำนวณ และแสดงเวลาดวงอาทิตย์ขึ้นและตก จากบนยอดของประภาคารยังเป็น จุดชมวิว

ผลจากการสังเกต : มีการจัดระเบียบของสถานที่ค่อนข้างดี มีการจัดแบ่งพื้นที่ในการ ขายสินค้าและของที่ระลึก สถานที่จอดรถมีเพียงพอสามารถรองรับจำนวนนักท่องเที่ยวได้มีการดูแล เรื่องความสะดวกของสถานที่ จัดที่นั่งได้กลมกลืนกับธรรมชาติ แต่ควรมีการปรับปรุงเกี่ยวกับห้องน้ำ เนื่องจากมีปริมาณไม่เพียงพอกับความต้องการของนักท่องเที่ยวและยังไม่ค่อยได้รับการดูแลเท่าที่ควร และควรมีการจัดทำป้ายสื่อความหมาย และป้ายบอกทิศทางให้มีความชัดเจนมากกว่านี้ การเข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยวค่อนข้างไม่สะดวก เนื่องจากไม่ค่อยมีรถโดยสารประจำทางผ่านเท่าที่ควร

ภาพประกอบ 11 แสดงแหลมพรหมเทพ

ภาพประกอบ 12 แสดงป้ายห้ามทิ้งขยะ

ที่มา www.tat.or.th. (2549). ออนไลน์

1.1.2 หาดต่าง ๆ เช่น ป่าตอง กะตะ กระรน ฯลฯ ซึ่งเป็นทรัพยากรท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง และเป็นที่ยุ้จักของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ รวมถึงหมู่เกาะต่าง ๆ ที่เป็นจุดดำน้ำที่มีชื่อเสียง และมีทิวทัศน์สวยงามเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ดึงดูดนักท่องเที่ยว

1.1.2.1 หาดป่าตอง ห่างจากตัวเมืองภูเก็ตประมาณ 15 กิโลเมตร ตามเส้นทางถนน วิจิตรสงคราม หรือ ทางหลวงหมายเลข 4020 ไป 9 กิโลเมตร เลี้ยวซ้ายเข้าสู่ทางหลวงหมายเลข 4029 ไปอีก 6 กิโลเมตร เป็นอ่าวที่มีความโค้งมาก หาดทรายงดงามเป็นแนวยาว 9 กิโลเมตร น้ำทะเลใส สะอาด เหมาะแก่การเล่นน้ำ บริเวณหาดมีที่พัก บริษัทนำเที่ยว ศูนย์การค้า แหล่งบันเทิง บริการ นักท่องเที่ยวอย่างครบครัน

ผลจากการสังเกต : ชายหาดสามารถเข้าถึงได้สะดวก การคมนาคมสะดวกสบาย มีเจ้าหน้าที่ชายหาดคอยดูแลด้านความปลอดภัย และมีศูนย์บริการข้อมูลนักท่องเที่ยวที่ช่วยให้ความช่วยเหลือและข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน มีบริการนวดตัวและถักผมเปีย

ไว้คอยบริการนักท่องเที่ยวแต่ควรมีการจัดระเบียบผู้ประกอบการให้มีความเป็นระเบียบมากกว่านี้ สถานที่จอดรถมีปริมาณน้อยเนื่องจากถนนแคบจึงไม่เหมาะสำหรับการจอดรถ และปริมาณรถมีจำนวนมาก ควรมีการดูแลด้านความสะอาดและปรับปรุงภูมิทัศน์ให้มีความร่มรื่นขึ้น

ภาพประกอบ 13 แสดงบริเวณชายหาดป่าตอง
ที่มา www.tat.or.th. (2549). ออนไลน์

1.1.2.2 หาดกะตะ อยู่ห่างจากตัวเมืองภูเก็ต 17 กิโลเมตร ไปตามเส้นทางถนนเจ้าฟ้าถึงห้าแยกฉลองเลี้ยวขวาไปตามถนนหมายเลข 4028 หาดกะตะแบ่งออกเป็น 2 หาดคือ หาดกะตะใหญ่ กับหาดกะตะน้อย เป็นหาดที่เหมาะสมสำหรับการเล่นน้ำและใช้เป็นที่ฝึกดำน้ำ เนื่องจากมีแนวปะการังติดต่อกันไปจนถึงเกาะภูเก็ตซึ่งอยู่ด้านหน้าหาดกะตะ บริเวณชายหาดมีบ้านพัก บริษัทนำเที่ยว ร้านค้า แหล่งบันเทิง ไว้สำหรับบริการนักท่องเที่ยวด้วย

1.1.2.3 หาดกะรน อยู่ถัดจากหาดกะตะไปทางเหนือ มีเพียงเนินเขาเตี้ย ๆ คั่นอยู่เท่านั้น แต่ถ้าจะไปที่กลางหาดกะรนและหมู่บ้านกะรน มีถนนแยกจากหาดกะตะไปอีกประมาณ 3 กิโลเมตร อ่าวกะรนใหญ่กว่าอ่าวกะตะ มีชายหาดยาวเหยียด เหนือชายหาดเป็นเนินทรายสูง ๆ ต่ำ ๆ มีสนทะเลต้นใหญ่ ๆ และต้นตาลขึ้นเรียงรายอยู่โดยทั่วไป หาดทรายที่อ่าวกะรนขาวสะอาดและละเอียดมาก

ผลจากการสังเกต : ทั้ง 2 หาดมีความเป็นส่วนตัวมากกว่าบริเวณหาดป่าตอง แต่คลื่นมีความแรงมากกว่าทำให้ต้องมีมาตรการด้านความปลอดภัยในการเล่นน้ำมากกว่า โดยมีการปักธงสีเป็นสัญลักษณ์ว่าบริเวณนั้นสามารถเล่นน้ำได้หรือไม่ มีสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ไว้บริการนักท่องเที่ยว ควรปรับปรุงด้านภูมิทัศน์ให้มีความเป็นระเบียบและร่มรื่น ป้ายบอกทางยังไม่ชัดเจน

ภาพประกอบ 14 แสดงหาดกะตะ กะรน
ที่มาจาก www.tat.or.th. (2549). ออนไลน์

1.1.3 จุดชมวิวเขารัง เป็นเนินเขาเตี้ย ๆ รถยนต์สามารถขึ้นไปจนถึงยอดเขา เทศบาลจัดเป็นสวนสุขภาพและสวนสาธารณะไว้เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจ และชมทิวทัศน์ของเมืองภูเก็ต จากยอดเขาจะแลเห็นตัวเมืองภูเก็ต ทะเลกว้าง รวมทั้งทิวทัศน์ของเกาะทั้งใกล้และไกล บนเขามีร้านอาหารบรรยากาศดีให้นั่งรับประทานอาหารด้วย

ผลจากการสังเกต : การเข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยวค่อนข้างลำบาก เพราะไม่มีรถประจำทางวิ่งผ่าน การจัดระเบียบสถานที่ค่อนข้างดี สะอาด ร่มรื่น มีความเป็นสัดส่วน สถานที่จัดรถมีความเหมาะสม

ภาพประกอบ 15 แสดงจุดชมวิวเขารัง
ที่มาจาก www.tat.or.th. (2549). ออนไลน์

1.2 ทรัพยากรท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต

1.2.1 วัดต่าง ๆ เช่นวัดฉลอง วัดพระทอง วัดพระนางสร้าง ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมอันเป็นที่เคารพสักการะของทั้งชาวเมืองภูเก็ต และประชาชนจากต่างถิ่น รวมถึงนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ทั้งยังมีเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจ

1.2.1.1 วัดฉลอง หรือ วัดไชยธาราราม อยู่ห่างจากตัวเมืองภูเก็ตประมาณ 8 กิโลเมตร ออกจากตัวเมืองไปตามทางหลวงหมายเลข 4021 ผ่านสามแยกบริเวณสนามกีฬาสุรกุล เลี้ยวซ้ายไปทางห้าแยกฉลอง วัดฉลองจะอยู่ทางซ้ายมือก่อนถึงห้าแยกฉลองประมาณ 4 กิโลเมตร เป็นวัดที่มีชื่อเสียงของภูเก็ต มีรูปหล่อของหลวงพ่อแช่ม และหลวงพ่อช่วง ซึ่งเป็นที่เคารพสักการะของชาวภูเก็ต

ผลจากการสังเกต : การเข้าถึงสถานที่ค่อนข้างสะดวก เนื่องจากมีรถประจำทางผ่าน สถานที่จอดรถมีเพียงพอไว้บริการนักท่องเที่ยว ควรมีการปรับปรุงด้านการจัดระเบียบสถานที่ให้มีความเป็นระเบียบมากกว่านี้ และควรดูแลเรื่องความสะอาดของสถานที่ และการแต่งกายของนักท่องเที่ยวให้มีความเหมาะสม

ภาพประกอบ 16 แสดงวัดฉลอง หรือ วัดไชยธาราราม

1.2.1.2 วัดพระทอง หรือ วัดพระมุด อยู่ห่างจากตัวเมืองภูเก็ตประมาณ 21 กิโลเมตร ไปตามถนนเทพกษัตรีผ่านสี่แยกอำเภอถลาง ถึงที่ว่าการอำเภอถลางทางด้านขวาจะมีทางแยกเข้าวัดพระทอง วัดนี้มีพระพุทธรูปมุดขึ้นจากพื้นดินเพียงครั้งองค์ เมื่อคราวศึกพระเจ้าปะดุง ยกพลมาตีเมืองถลาง พ.ศ. 2328 ทหารพม่าพยายามขุดพระมุดเพื่อนำกลับไปพม่า แต่ขุดลงไปคราวใดก็มีฝูงแตนไล่ต่อยจนต้องละความพยายาม ต่อมาชาวบ้านได้นำทองหุ้มพระพุทธรูปที่มุดจากพื้นดินเพียงครั้งองค์ ดังปรากฏอยู่จนถึงปัจจุบัน นอกจากนี้ยังเป็นที่ตั้งของ “พิพิธภัณฑ์สถานวัดพระทอง” เป็นที่เก็บรวบรวม

โบราณวัตถุข้าวของเครื่องใช้ของชาวภูเก็ต เช่น “จิ้งซู่ย” เสื้อกันฝนชาวเหมืองแร่ดีบุก รองเท้าตีนตุ๊กของสตรีเชื้อสายจีนที่ต้องมัดเท้าให้เล็กตามค่านิยมของสังคมสมัยนั้น พิพิธภัณฑ์เปิดให้เข้าชมฟรีทุกวัน เวลา 07.00 น. – 17.00 น.

ผลจากการสังเกต : การเข้าถึงค่อนข้างสะดวกเนื่องจากอยู่ใกล้กับถนนเส้นหลัก และมีป้ายบอกทางเข้าชัดเจนและมีขนาดใหญ่ ที่จอดรถมีเพียงพอแก่นักท่องเที่ยว สถานที่ค่อนข้างมีความร่มรื่นสงบ และสะอาด มีป้ายสื่อความหมายเพื่อให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว

ภาพประกอบ 17 แสดงวัดพระทอง หรือ วัดพระผุด

1.2.1.3 วัดพระนางสร้าง อยู่ห่างจากตัวเมือง 20 กิโลเมตร ไปตามเส้นทางถนนเทพกษัตรี ถึงสี่แยกอำเภอกลาง ตั้งอยู่ทางด้านซ้ายเป็นวัดที่เก่าแก่ และเป็นแหล่งประวัติศาสตร์เมืองกลางที่สำคัญแห่งหนึ่ง เพราะเคยเป็นค่ายสู้รบกับพม่า เมื่อปี พ.ศ. 2328 นอกจากนี้ภายในอุโบสถเก่ายังเป็นประดิษฐานพระพุทธรูปดีบุกที่เก่าแก่ 3 องค์ เรียกว่า “พระในพุง” หรือ “พระสามกษัตริย์” ซึ่งอยู่ในพระอุทรของพระพุทธรูปหล่อองค์ใหญ่อีกชั้นหนึ่ง

ภาพประกอบ 18 แสดงวัดพระนางสร้าง
ที่มา www.tat.or.th. (2549). ออนไลน์

1.2.2 อนุสาวรีย์วีรสตรี อนุสาวรีย์ท้าวเทพกษัตรีและท้าวศรีสุนทร ตั้งอยู่ที่สี่แยกท่าเรือ ห่างจากตัวเมืองภูเก็ต 12 กิโลเมตร เป็นอนุสาวรีย์ที่ชาวภูเก็ตร่วมกันสร้างขึ้น เมื่อปี 2509 เพื่อเชิดชูเกียรติวีรสตรีผู้กล้าหาญแห่งเมืองถลาง

ผลจากการสังเกต : การเข้าถึงสะดวก สถานที่มีความโดดเด่น มองเห็นได้อย่าง ชัดเจน ควรปรับปรุงด้านความปลอดภัยในการสักการะ เพราะตั้งอยู่บริเวณวงเวียนมีรถแล่นผ่านตลอดเวลา ควรจัดภูมิทัศน์โดยรอบให้มีความสวยงาม เนื่องจากเป็นสัญลักษณ์ของจังหวัดภูเก็ต

ภาพประกอบ 19 แสดงอนุสาวรีย์วีรสตรี

1.2.3 ตึกเก่าชิโนโปรตุกีส ในตัวเมืองภูเก็ตส่วนมากเป็นตึกสมัยเก่ามีลักษณะทางสถาปัตยกรรมแบบยุโรป สร้างขึ้นเกือบร้อยปีมาแล้ว เมื่อครั้งกิจการเหมืองแร่เริ่มเจริญใหม่ๆ อาทิ อาคารปัจจุบันที่ทำการศาลากลางจังหวัด ศาลจังหวัด ธนาคารนครหลวงไทย นอกจากนี้ยังมีอาคารบางส่วนที่ได้รับอิทธิพลทางด้านสถาปัตยกรรมแบบจีนมาผสมผสาน เรียกว่า สถาปัตยกรรมแบบ “ ชิโน-โปรตุกีส ” คืออาคารจะมีส่วนเล็กมากกว่าส่วนกว้างและไม่สูงนัก สามารถหาชมได้บริเวณถนนถลาง ถนนดีบุก ถนนพังงา ถนนเยาวราช และถนนกระบี่

ผลจากการสังเกต : การเข้าถึงค่อนข้างสะดวกเนื่องจากอยู่ในตัวเมือง และมีถนนตัดผ่านโดยตลอด ควรมีการประชาสัมพันธ์เพื่อให้เกิดการท่องเที่ยวบริเวณนี้มากขึ้น และควรมีแผนที่แสดงบริเวณต่าง ๆ รวมถึงควรมีป้ายสื่อความหมายไว้บริการนักท่องเที่ยว

ภาพประกอบ 20 แสดงตึกเก่าชิโนโปรตุกีส

ภาพประกอบ 21 แสดงตึกเก่าชิโนโปรตุกีส
ที่มา www.tat.or.th. (2549). ออนไลน์

2. ผลการศึกษาแบบสอบถามความคิดเห็นของประชาชนและนักท่องเที่ยว

ผู้วิจัยขอนำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบของตารางประกอบคำอธิบาย ดังต่อไปนี้

เปรียบเทียบความคิดเห็นของภาครัฐ ผู้ประกอบการ ประชาชน และนักท่องเที่ยว เรื่องการวางเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต ดังต่อไปนี้
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ตาราง 1 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐานของข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลทั่วไป	ภาครัฐ		ผู้ประกอบการ		ประชาชน		นักท่องเที่ยว		รวม	
	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่
1. เพศ										
1.1 ชาย	34	34	33	33	40	40	34	34	34	34
1.2 หญิง	66	66	67	67	60	60	66	66	66	66
2. อายุ										
2.1 15-24 ปี	19	19	16	16	24	24	19	19	19	19
2.2 25-34 ปี	40	40	44	44	37	37	40	40	40	40
2.3 35-44 ปี	27	27	26	26	25	25	27	27	27	27
2.4 45-54 ปี	9	9	12	12	8	8	9	9	9	9
2.5 55 ปีขึ้นไป	5	5	2	2	6	6	5	5	5	5
3. สถานภาพ										
3.1 โสด	52	52	56	56	49	49	52	52	52	52
3.2 สมรส	42	42	40	40	38	38	42	42	42	42
3.3 หม้าย	3	3	3	3	2	2	3	3	3	3
3.4 หย่าร้าง	3	3	3	3	2	2	3	3	3	3

ข้อมูลทั่วไป	ภาครัฐ		ผู้ประกอบการ		ประชาชน		นักท่องเที่ยว		รวม	
	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ความถี่		ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่
4. สถานภาพทางสังคม										
4.1 เจ้าหน้าที่หน่วยงานราชการ	100	100	0	0	0	0	0	0	25	25
4.2 ผู้ประกอบการ	0	0	100	100	0	0	0	0	25	25
4.3 ประชาชน	0	0	0	0	100	100	0	0	25	25
4.4 นักท่องเที่ยว	0	0	0	0	0	0	100	100	25	25
5. อาชีพ										
5.1 นักศึกษา	0	0	1	1	9	9	0	0	2	2
5.2 แม่บ้าน	0	0	0	0	10	10	0	0	2	2
5.3 เกษตรกรรวม	0	0	0	0	2	2	0	0	1	1
5.4 ค้าขาย	1	1	29	29	11	11	1	1	11	11
5.5 รับราชการ	70	70	5	5	2	2	70	70	37	37
5.6 พนักงาน/ลูกจ้าง	23	23	48	48	61	61	23	23	39	39
5.7 พนักงานรัฐวิสาหกิจ	6	6	0	0	5	5	6	6	4	4
5.8 เจ้าของกิจการ	0	0	17	17	0	0	0	0	4	4

ตาราง 1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	ภาครัฐ		ผู้ประกอบการ		ประชาชน		นักท่องเที่ยว		รวม	
	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่
6. การศึกษา										
6.1 ประถมศึกษาตอนปลาย	2	2	5	5	4	4	2	2	3	3
6.2 มัธยมศึกษาตอนต้น	4	4	8	8	21	21	4	4	9	9
6.3 มัธยมศึกษาตอนปลาย	9	9	24	24	23	23	9	9	16	16
6.4 ปวส, หรืออนุปริญญา	15	15	21	21	17	17	15	15	17	17
6.5ปริญญาตรี	64	64	41	41	34	34	64	64	51	51
6.6ปริญญาโท	5	5	1	1	1	1	5	5	3	3
6.7 สูงกว่าปริญญาโท	1	1	0	0	0	0	1	1	1	1
7. รายได้ต่อเดือน										
7.1 ไม่มีรายได้	4	4	0	0	9	9	4	4	4	4
7.2 ต่ำกว่า 5,000 บาท	2	2	10	10	19	19	2	2	8	8
7.3 5,001-10,000 บาท	40	40	39	39	48	48	40	40	42	42
7.4 10,001-15,000 บาท	27	27	18	18	15	15	27	27	22	22
7.5 15,001-20,000 บาท	17	17	14	14	5	5	17	17	13	13
7.6 20,001-25,000 บาท	5	5	5	5	0	0	5	5	4	4
7.7 มากกว่า 25,000 บาท	5	5	14	14	4	4	5	5	7	7

จากตาราง 1 สามารถแจกแจงได้ดังนี้

ตัวแปรเพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่ตอบแบบสอบถามที่เป็นเพศชายมี 141 คน คิดเป็นร้อยละ 34.0 เพศหญิงมี 259 คน คิดเป็นร้อยละ 66.0

ตัวแปรอายุ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุ 25-34 ปี จำนวน 161 คน คิดเป็นร้อยละ 40.0 รองลงมาอายุ 35-44 ปี จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 27.0 และอันดับที่ 3 อายุ 15-24ปี จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 19.0

ตัวแปรสถานภาพ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด จำนวน 209 คน คิดเป็นร้อยละ 52.0 รองลงมาสถานภาพสมรส จำนวน 162 คน คิดเป็นร้อยละ 42.0 และอันดับที่ 3 สถานภาพ ม่ายและหย่าร้าง จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 3.0

ตัวแปรสถานภาพทางสังคม พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่ตอบแบบสอบถามมีสถานภาพทางสังคมเป็นเจ้าของที่หน่วยงานราชการ, ผู้ประกอบการ, ประชาชน และนักท่องเที่ยว จำนวน 400 คน คิดเป็นร้อยละ 100.0

ตัวแปรอาชีพ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอาชีพพนักงาน/ลูกจ้าง จำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 39.0 รองลงมาอาชีพรับราชการ จำนวน 147 คน คิดเป็นร้อยละ 37.0 และอันดับที่ 3 อาชีพค้าขาย จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 11.0 ตามลำดับ

ตัวแปรการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 203 คน คิดเป็นร้อยละ 51.0 รองลงมาการศึกษาระดับ ปวส หรืออนุปริญญา จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 17.0 และอันดับที่ 3 การศึกษาระดับมัธยมปลาย จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 16.0 ตามลำดับ

ตัวแปรรายได้ พบว่า ภาครัฐที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้ 5,001 – 10,000 บาท จำนวน 167 คน คิดเป็นร้อยละ 42.0 รองลงมารายได้ 10,001-15,000 บาท จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 22.0 และอันดับที่ 3 รายได้ 15,001-20,000 บาท จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 13.0

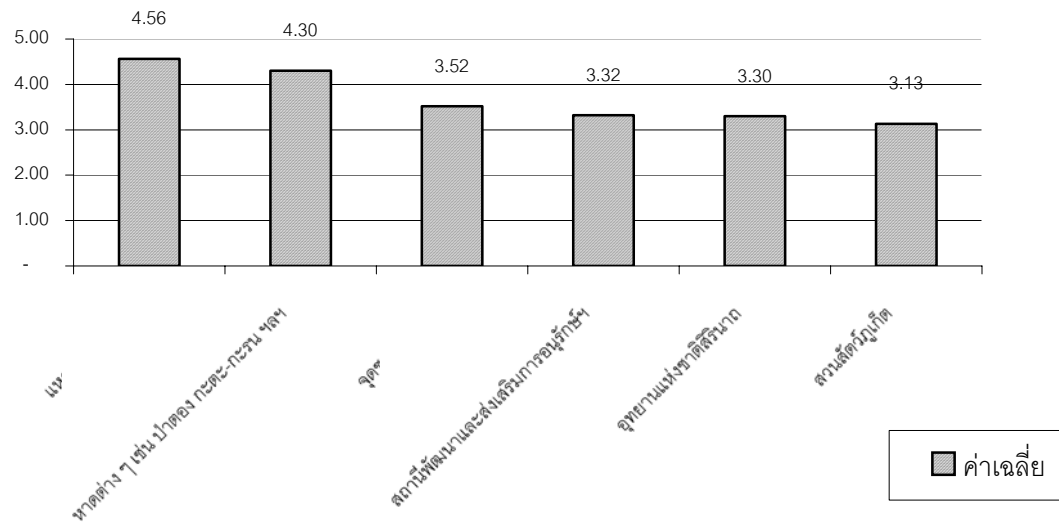
เปรียบเทียบความคิดเห็นของภาครัฐ ผู้ประกอบการ ประชาชน และนักท่องเที่ยว เรื่องแผนยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของจังหวัดภูเก็ต ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 2 การตรวจสอบทรัพยากร โดยแจกแจงเป็นค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตาราง 2 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการตรวจสอบทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต

แหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
1. แหลมพรหมเทพ	4.56	0.49	มากที่สุด	4.47	0.75	มากที่สุด	4.58	0.58	มากที่สุด	4.64	0.52	มากที่สุด	4.56	0.30	มากที่สุด
2. หาดต่าง ๆ เช่น ป่าตอง หาดกะตะ – กะรน หาดบางเทา	4.40	0.63	มากที่สุด	4.14	0.81	มาก	4.49	0.55	มากที่สุด	4.17	0.76	มาก	4.30	0.33	มากที่สุด
3. จุดชมวิวกาบัง	3.62	0.82	มาก	3.39	0.93	มาก	3.52	1.05	มาก	3.57	0.85	มาก	3.52	0.10	มาก
4. สถานีพัฒนาและส่งเสริมการอนุรักษ์ฯ เขาพระแทว	3.37	0.95	ปานกลาง	3.28	1.03	ปานกลาง	3.40	1.01	ปานกลาง	3.24	0.85	ปานกลาง	3.32	0.50	ปานกลาง
5. อุทยานแห่งชาติสิรินาถ	3.29	0.99	ปานกลาง	3.04	0.98	ปานกลาง	3.51	1.05	มาก	3.88	0.52	มาก	3.30	0.54	ปานกลาง
6. สวนสัตว์ภูเก็ต	2.83	1.12	ปานกลาง	3.12	0.98	ปานกลาง	3.29	1.21	ปานกลาง	3.29	1.00	ปานกลาง	3.13	0.61	ปานกลาง
รวม	3.67	0.60	มาก	3.57	0.58	มาก	3.80	0.61	มาก	3.79	1.08	มาก	3.71	0.39	มาก

ทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต

ภาพประกอบ 22 ทรัพยากรทางธรรมชาติที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต

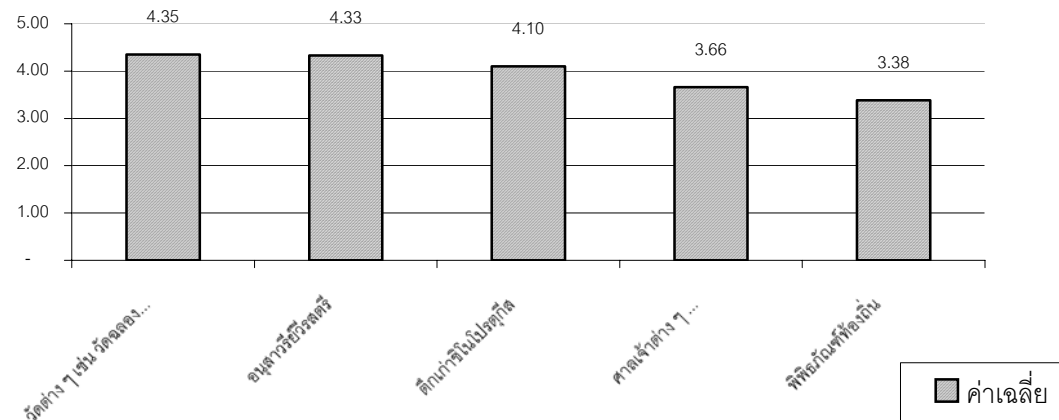
จากตาราง 2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับทรัพยากรทางธรรมชาติที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต คือ แหลมพรหมเทพ มีระดับความเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.56$) รองลงมา คือ หาดต่าง ๆ เช่น ป่าตอง หาดกะตะ - กระรน หาดบางเทา มีระดับความเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.30$) และอันดับที่ 3 คือ จุดชมวิวยอดนิยม มีระดับความเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 3.52$) โดยรวมมีความเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.71$)

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เกี่ยวกับทรัพยากรทางธรรมชาติที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต พบว่า ประชาชน มีความเห็นด้วยในระดับมาก ($\bar{X} = 3.80$) รองลงมา คือ นักท่องเที่ยว มีความเห็นด้วยในระดับมาก ($\bar{X} = 3.79$) และอันดับที่ 3 คือ ภาครัฐ มีความเห็นด้วยในระดับมาก ($\bar{X} = 3.67$)

ตาราง 3 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการตรวจสอบทรัพยากรทางวัฒนธรรมที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต

แหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
1. ตึกเก่าชิโนโปรตุกีส	4.25	0.80	มากที่สุด	4.20	0.75	มาก	4.19	0.81	มาก	3.79	0.90	มาก	4.10	0.36	มาก
2. วัดต่าง ๆ เช่น วัดฉลอง วัดพระทอง วัดพระนางสร้าง	4.42	0.66	มากที่สุด	4.23	0.75	มากที่สุด	4.16	0.61	มาก	4.16	0.77	มาก	4.35	0.30	มากที่สุด
3. ศาลเจ้าต่าง ๆ เช่น ศาลเจ้าปุดจ้อ	3.71	0.91	มาก	3.60	1.01	มาก	3.92	0.89	มาก	3.44	0.80	มาก	3.66	0.45	มาก
4. อนุสาวรีย์วีรสตรี															
5. พิพิธภัณฑ์ท้องถิ่น	4.53	0.73	มากที่สุด	4.08	1.06	มาก	4.62	0.64	มากที่สุด	4.09	0.81	มาก	4.33	0.38	มากที่สุด
	3.40	0.99	ปานกลาง	3.39	1.00	ปานกลาง	3.24	0.92	ปานกลาง	3.51	0.96	มาก	3.38	0.41	ปานกลาง
รวม	4.06	0.55	มาก	3.90	0.60	มาก	4.11	0.53	มาก	3.79	0.60	มาก	3.96	0.26	มาก

ทรัพย์สินทางวัฒนธรรมที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต

ภาพประกอบ 23 แสดงทรัพย์สินทางวัฒนธรรมที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต

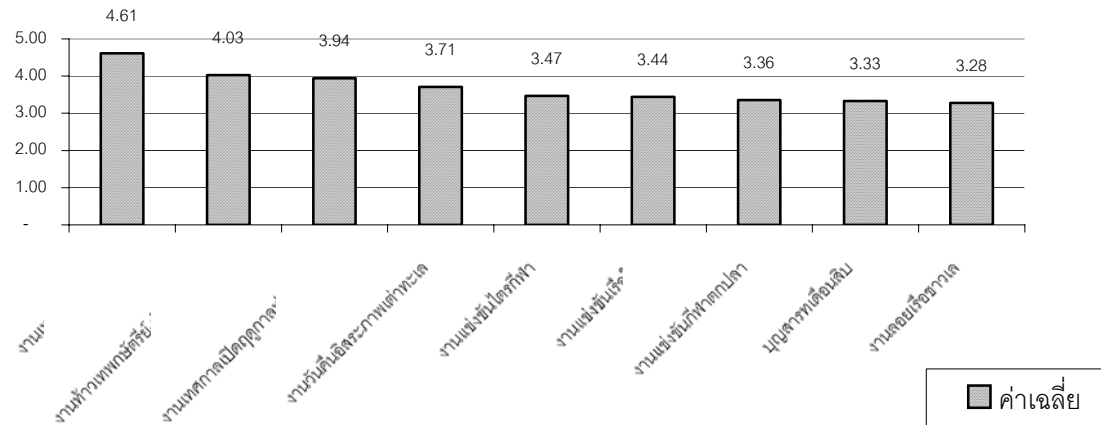
จากตาราง 3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับทรัพย์สินทางวัฒนธรรมที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต คือ วัดต่าง ๆ เช่น วัดฉลอง วัดพระทอง วัดพระนางสร้าง มีระดับความเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.35$) รองลงมา คือ อนุสาวรีย์วีรสตรี มีระดับความเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.33$) และอันดับที่ 3 คือ ตึกเก่าชิโนโปรตุกีส มีระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.10$) โดยรวมมีความเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.96$)

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เกี่ยวกับทรัพย์สินทางวัฒนธรรมที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต พบว่า ประชาชน มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 4.11$) รองลงมา คือ ภาครัฐ มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 4.06$) และอันดับที่ 3 คือ ผู้ประกอบการ มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 3.90$)

ตาราง 4 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการตรวจสอบทรัพยากรทางเทศกาลสำคัญที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต

แหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
1. งานเทศกาลกินผัก	4.71	0.49	มากที่สุด	4.71	0.60	มากที่สุด	4.79	0.45	มากที่สุด	4.26	0.88	มากที่สุด	4.61	0.28	มากที่สุด
2. งานทำวเทพกษัตริ-ทำวศรีสุนทร	4.17	0.88	มาก	3.84	0.92	มาก	4.21	0.82	มากที่สุด	3.90	0.77	มาก	4.03	0.44	มาก
3. งานวันคืนอิสรภาพเต่าทะเล	3.68	0.89	มาก	3.73	0.95	มาก	3.70	0.81	มาก	3.75	0.74	มาก	3.71	0.43	มาก
4. งานลอยเรือชาวเล	3.41	0.92	มาก	3.12	0.85	ปานกลาง	3.14	0.97	ปานกลาง	3.48	0.70	มาก	3.28	0.39	ปานกลาง
5. บุญสารทเดือนสิบ	3.33	1.00	ปานกลาง	3.27	0.98	ปานกลาง	3.27	1.03	ปานกลาง	3.48	0.91	มาก	3.33	0.43	ปานกลาง
6. งานเทศกาลเปิดฤดูกาลท่องเที่ยวภูเก็ต	3.99	0.84	มาก	3.87	1.00	มาก	3.95	0.89	มาก	3.98	0.75	มาก	3.94	0.43	มาก
7. งานแข่งขันกีฬาตกปลานานาชาติ	3.41	0.84	มาก	3.21	0.90	ปานกลาง	3.28	1.05	ปานกลาง	3.54	0.88	มาก	3.36	0.45	ปานกลาง
8. งานแข่งขันเรือใบชิงถ้วยพระราชทาน															
9. งานแข่งขันไตรกีฬา	3.60	0.93	มาก	3.21	1.08	ปานกลาง	3.31	1.02	ปานกลาง	3.67	0.76	มาก	3.44	0.49	มาก
	3.54	0.89	มาก	3.38	1.12	ปานกลาง	3.36	1.11	ปานกลาง	3.62	0.93	มาก	3.47	0.52	มาก
รวม	3.76	0.59	มาก	3.59	0.59	มาก	3.66	0.57	มาก	3.74	0.48	มาก	3.69	0.26	มาก

ทรัพยากรเทศบาลที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต

ภาพประกอบ 24 แสดงทรัพยากรเทศบาลที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต

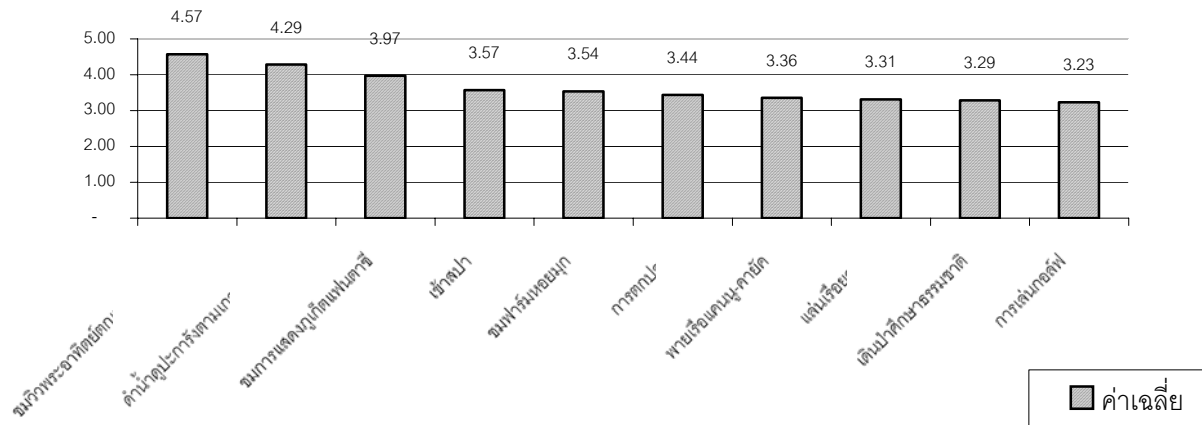
จากตาราง 4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับทรัพยากรทางเทศบาลที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต คือ งานเทศกาลกินผัก มีระดับความเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.61$) รองลงมา คือ งานท่าอากาศยานฯ-ท่าอากาศยานฯ มีระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.03$) และอันดับที่ 3 คือ งานเทศบาลเปิดฤดูกาลท่องเที่ยวภูเก็ต มีระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.94$) โดยรวมมีความเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.69$)

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เกี่ยวกับทรัพยากรเทศบาลที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต พบว่า ภาครัฐ มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 3.77$) รองลงมา คือ นักท่องเที่ยว มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 3.74$) และอันดับที่ 3 คือ ประชาชน มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 3.66$)

ตาราง 5 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต

แหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
1. ชมวิวพระอาทิตย์ตกแหลมพรหมเทพ	4.66	0.57	มากที่สุด	4.41	0.78	มากที่สุด	4.51	0.67	มากที่สุด	4.71	0.55	มากที่สุด	4.57	0.30	มากที่สุด
2. ดำน้ำดูปะการังตามเกาะต่าง ๆ															
3. การตกปลา	4.31	0.83	มากที่สุด	4.32	0.75	มากที่สุด	4.40	0.82	มากที่สุด	4.14	0.80	มาก	4.29	0.41	มากที่สุด
4. การเล่นกอล์ฟ	3.50	0.93	มาก	3.49	1.02	มากที่สุด	3.53	0.93	มาก	3.24	0.85	มาก	3.44	0.45	มาก
5. เดินป่าศึกษาธรรมชาติ	3.25	1.01	ปานกลาง	3.30	1.04	ปานกลาง	3.32	0.95	ปานกลาง	3.06	1.00	ปานกลาง	3.23	0.53	ปานกลาง
6. พายเรือแคนู - คายัค	3.31	0.95	ปานกลาง	3.13	0.98	ปานกลาง	3.53	0.92	มาก	3.19	1.02	ปานกลาง	3.29	0.47	ปานกลาง
7. ชมฟาร์มหอยมุก	3.39	0.90	ปานกลาง	3.35	0.98	ปานกลาง	3.49	0.96	มาก	3.24	0.95	ปานกลาง	3.36	0.45	ปานกลาง
8. เข้าสปา	3.58	0.85	มาก	3.71	0.99	มาก	3.46	0.98	มาก	3.41	0.86	มาก	3.54	0.51	มาก
9. เล่นเรือออร์ซ	3.52	1.03	มาก	3.68	1.15	มาก	3.83	1.00	มาก	3.25	1.25	ปานกลาง	3.57	0.54	มาก
10. การชมการแสดงภูเก็ตแฟนตาซี	3.26	0.99	ปานกลาง	3.45	1.00	มาก	3.35	0.84	ปานกลาง	3.19	1.14	ปานกลาง	3.31	0.46	ปานกลาง
	3.90	0.75	มาก	4.07	0.98	มาก	4.06	0.73	มาก	3.87	1.00	มาก	3.97	0.46	มาก
รวม	3.66	0.59	มาก	3.69	0.57	มาก	3.74	0.52	มาก	3.53	0.61	มาก	3.65	0.29	มาก

ทรัพยากรกิจกรรมที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต

ภาพประกอบ 25 แสดงทรัพยากรทางกิจกรรมที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต

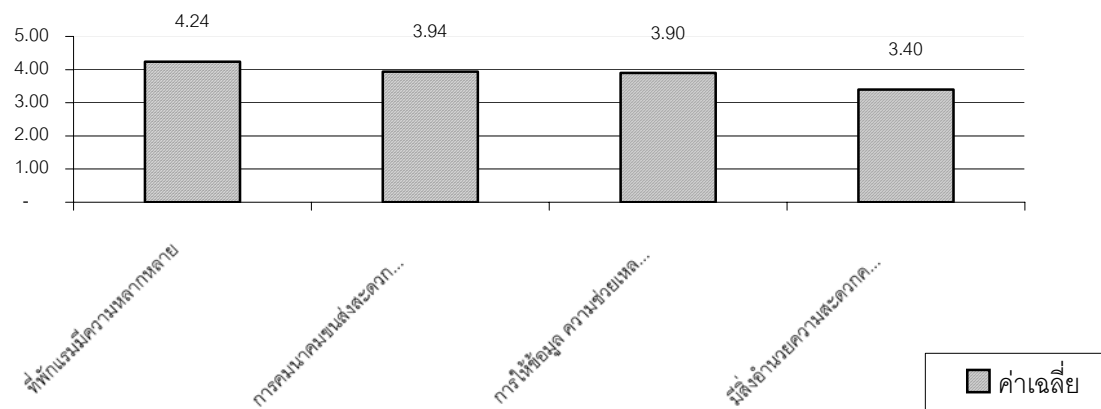
จากตาราง 5 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับทรัพยากรทางกิจกรรมที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต คือ การชมวิวพระอาทิตย์ตกที่แหลมพรหมเทพ มีระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.57$) รองลงมา คือ ดำน้ำดูปะการังตามเกาะต่าง ๆ มีระดับความเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.29$) และอันดับที่ 3 คือ การชมการแสดงภูเก็ตแฟนตาซี มีระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.97$) โดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.65$)

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เกี่ยวกับทรัพยากรกิจกรรมที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต พบว่า ประชาชน มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 3.74$) รองลงมา คือ ผู้ประกอบการ มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 3.74$) และอันดับที่ 3 คือ ภาครัฐ มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 3.66$)

ตาราง 6 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการบริการการท่องเที่ยวที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต

แหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
1. การคมนาคมขนส่งสะดวกสบาย	3.89	0.97	มาก	3.91	0.98	มาก	3.96	0.94	มาก	4.02	0.89	มาก	3.94	0.51	มาก
2. ที่พักแรมมีความหลากหลาย	4.28	0.92	มากที่สุด	4.14	1.06	มาก	4.37	0.80	มากที่สุด	4.20	0.76	มาก	4.24	0.46	มากที่สุด
3. การให้ข้อมูล ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยว	3.79	0.95	มาก	3.90	0.98	มาก	3.96	1.00	มาก	3.96	0.87	มาก	3.90	0.46	มาก
4. มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน	4.00	0.89	มาก	3.92	1.01	มาก	4.15	0.88	มาก	4.08	0.83	มาก	3.40	0.46	มาก
รวม	3.99	0.78	มาก	3.96	0.77	มาก	4.11	0.71	มาก	4.06	0.64	มาก	4.03	0.37	มาก

ทรัพยากรบริการที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต

ภาพประกอบ 26 แสดงทรัพยากรทางบริการที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต

จากตาราง 6 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับทรัพยากรด้านบริการที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต คือ ที่พักแรมมีความหลากหลาย มีระดับความเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.24$) รองลงมา คือ การคมนาคมขนส่งสะดวก มีระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.94$) และอันดับที่ 3 คือ การให้ข้อมูล ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยว มีระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.90$) โดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.03$)

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เกี่ยวกับทรัพยากรด้านบริการที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต พบว่า ประชาชน มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 4.11$) รองลงมา คือ นักท่องเที่ยว มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 4.04$) และอันดับที่ 3 คือ ภาครัฐ มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 3.99$)

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์จังหวัดภูเก็ตด้วย จุดแข็ง, จุดอ่อน,โอกาส, อุปสรรค (SWOT) โดยแจกแจงเป็นค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

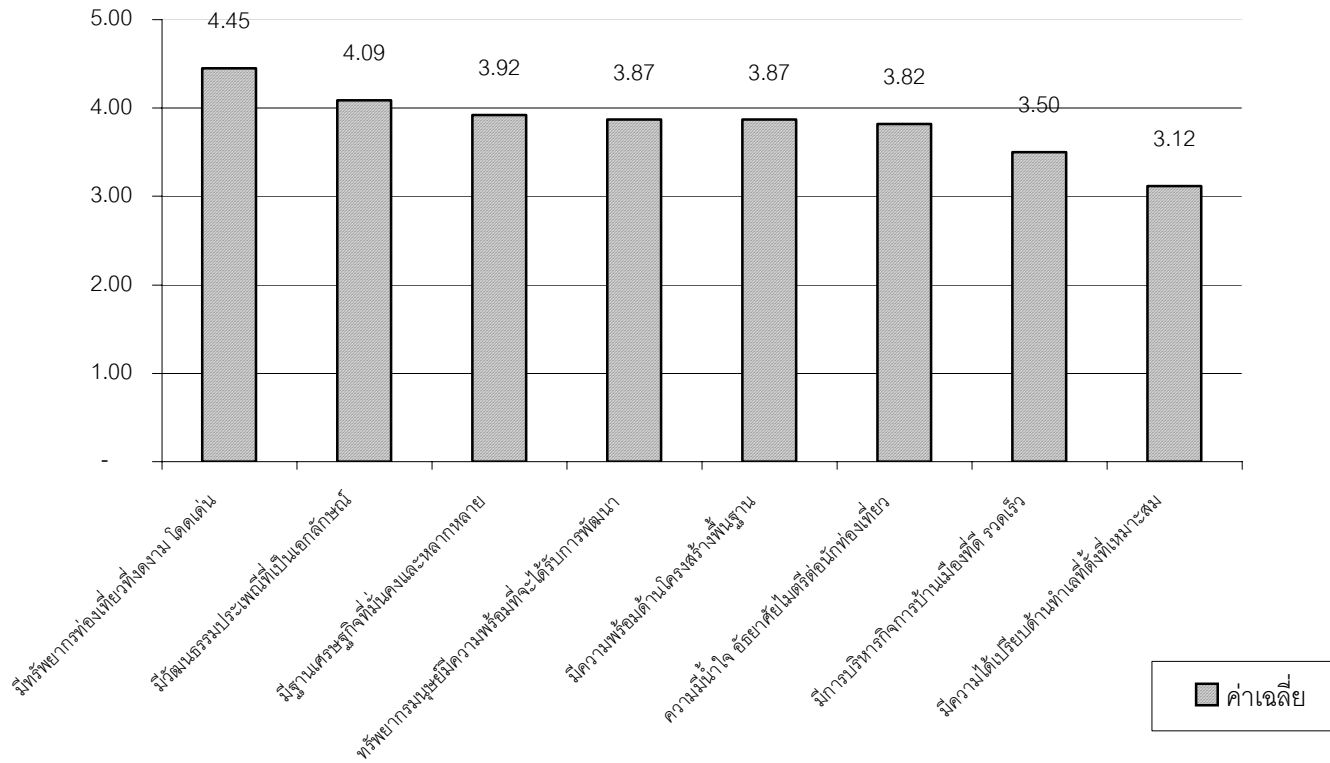
ตาราง 7 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการวิเคราะห์จังหวัดภูเก็ตด้วย จุดแข็ง

จุดแข็งของจังหวัดภูเก็ต	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
1. มีทรัพยากรท่องเที่ยวที่งดงามโดดเด่น หลากหลาย และมีชื่อเสียงระดับโลก	4.49	0.71	มากที่สุด	4.32	0.83	มากที่สุด	4.47	0.84	มากที่สุด	4.54	0.65	มากที่สุด	4.45	0.42	มากที่สุด
2. ทรัพยากรมนุษย์มีความพร้อมที่จะได้รับการพัฒนา	3.86	0.81	มาก	3.80	0.89	มาก	3.85	0.91	มาก	3.98	0.68	มาก	3.87	0.43	มาก
3. มีความได้เปรียบด้านทำเลที่ตั้งที่เหมาะสม	4.25	0.71	มากที่สุด	4.01	0.89	มาก	4.07	0.76	มาก	4.17	0.65	มาก	3.12	0.37	มาก
4. มีฐานเศรษฐกิจที่มั่นคงและหลากหลาย	4.00	0.72	มาก	3.83	0.95	มาก	3.77	0.93	มาก	4.11	0.73	มาก	3.92	0.44	มาก

ตาราง 7 (ต่อ)

จุดแข็งของจังหวัดภูเก็ต	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
5. มีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานและบริการสิ่งอำนวยความสะดวก	3.89	0.88	มาก	3.73	1.01	มาก	3.80	0.85	มาก	4.08	0.81	มาก	3.87	0.48	มาก
6. มีวัฒนธรรมประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ของจังหวัด	3.95	0.84	มาก	4.12	0.95	มาก	4.30	0.75	มากที่สุด	4.00	0.72	มาก	4.09	0.38	มาก
7. ความมีน้ำใจ อภัยภัยไม่ตรีต่อนักท่องเที่ยว	3.81	1.01	มาก	3.74	1.07	มาก	3.83	1.00	มาก	3.90	0.71	มาก	3.82	0.41	มาก
8. มีการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดีรวดเร็ว	3.56	0.89	มาก	3.30	1.07	มาก	3.34	1.05	มาก	3.80	0.72	มาก	3.50	0.48	มาก
รวม	3.97	0.62	มาก	3.85	0.68	มาก	3.92	0.64	มาก	4.07	0.52	มาก	3.95	0.32	มาก

จุดแข็งของจังหวัดภูเก็ต

ภาพประกอบ 27 แสดงจุดแข็งของจังหวัดภูเก็ต

จากตาราง 7 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับจุดแข็งของจังหวัดภูเก็ต คือ มีทรัพยากรท่องเที่ยวที่งดงาม โดดเด่น หลากหลาย และมีชื่อเสียงระดับโลก มีระดับความเห็นด้วยระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.49$) รองลงมา คือ มีวัฒนธรรมประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ของจังหวัด มีระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.09$) คือ และอันดับที่ 3 คือ มีฐานเศรษฐกิจที่มั่นคงและหลากหลาย มีระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.92$) โดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.95$)

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เกี่ยวกับจุดแข็งของจังหวัดภูเก็ต พบว่า นักท่องเที่ยว มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 4.07$) รองลงมา คือ ภาครัฐ มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 3.97$) และอันดับที่ 3 คือ ประชาชน มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 3.92$)

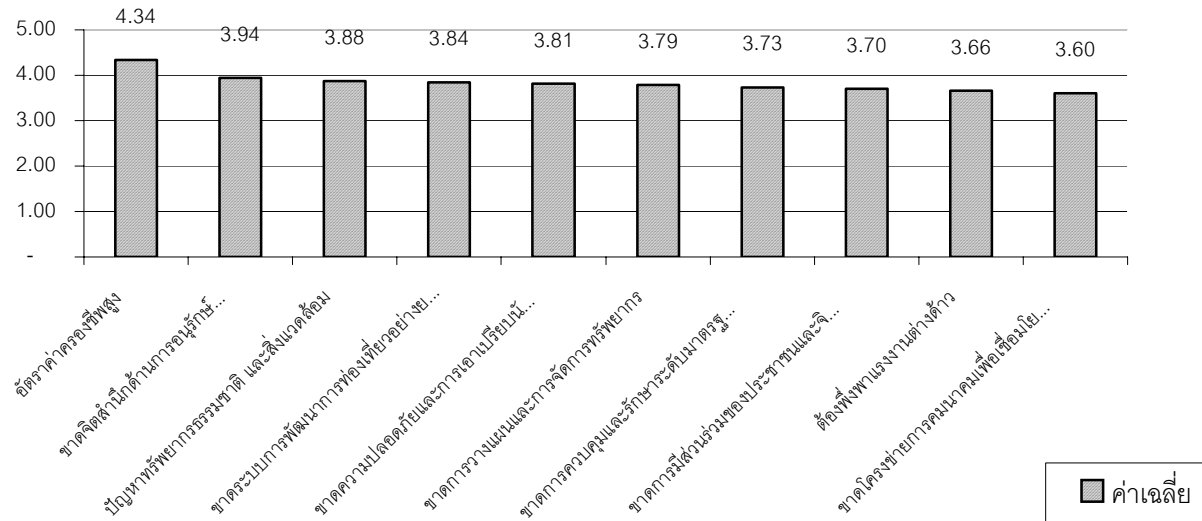
ตาราง 8 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการวิเคราะห์จังหวัดภูเก็ตด้วย จุดอ่อน

จุดอ่อนของจังหวัดภูเก็ต	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
1. ปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม	3.98	0.92	มาก	3.83	0.91	มาก	3.95	0.93	มาก	3.77	0.97	มาก	3.88	0.48	มาก
2. ขาดความปลอดภัยและการเอาเปรียบนักท่องเที่ยว	3.85	0.96	มาก	3.81	1.04	มาก	3.98	0.92	มาก	3.63	0.91	มาก	3.81	0.44	มาก
3. ขาดการมีส่วนร่วมของประชาชนและจิตสาธารณะ	3.65	0.97	มาก	3.72	1.01	มาก	3.85	0.90	มาก	3.61	1.01	มาก	3.70	0.45	มาก
4. ขาดการควบคุมและรักษาระดับมาตรฐานการให้บริการ	3.81	1.01	มาก	3.76	0.92	มาก	3.81	0.92	มาก	3.56	1.10	มาก	3.73	0.50	มาก
5. ต้องพึ่งพาแรงงานต่างด้าว	3.74	1.15	มาก	3.82	1.11	มาก	3.85	1.11	มาก	3.24	1.12	ปานกลาง	3.66	0.59	มาก
6. อัตราค่าครองชีพสูง	4.40	0.75	มากที่สุด	4.34	0.96	มากที่สุด	4.46	0.82	มากที่สุด	4.19	0.95	มาก	4.34	0.39	มากที่สุด

ตาราง 8 (ต่อ)

จุดอ่อนของจังหวัดภูเก็ต	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
7. ขาดการวางแผนและการจัดการทรัพยากรด้านวัฒนธรรม วิถีชีวิต และภูมิปัญญาท้องถิ่น	3.93	0.95	มาก	3.89	0.87	มาก	3.85	1.01	มาก	3.50	1.02	มาก	3.79	0.49	มาก
8. ขาดระบบการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	3.96	1.09	มาก	3.92	1.07	มาก	3.91	0.87	มาก	3.59	1.08	มาก	3.84	0.56	มาก
9. ขาดจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม	4.04	1.04	มาก	4.03	1.02	มาก	4.01	1.00	มาก	3.70	1.40	มาก	3.94	0.52	มาก
10. ขาดโครงข่ายการคมนาคมเพื่อเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัด	3.70	1.15	มาก	3.64	1.14	มาก	3.65	0.97	มาก	3.43	1.13	มาก	3.60	0.61	มาก
รวม	3.90	0.72	มาก	3.87	0.66	มาก	3.93	0.63	มาก	3.62	0.79	มาก	3.83	0.36	มาก

จุดอ่อนของจังหวัดภูเก็ต

ภาพประกอบ 28 แสดงจุดอ่อนของจังหวัดภูเก็ต

จากตาราง 8 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับจุดอ่อนของจังหวัดภูเก็ต คือ อัตราค่าครองชีพสูง มีระดับความเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.34$) รองลงมา คือ ขาดจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม มีระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.94$) และอันดับที่ 3 คือ ปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม มีระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.88$) โดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.95$)

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เกี่ยวกับจุดอ่อนของจังหวัดภูเก็ต พบว่า ประชาชน มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 3.93$) รองลงมา คือ ภาครัฐ มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 3.90$) และอันดับที่ 3 คือ ผู้ประชาชน มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 3.87$)

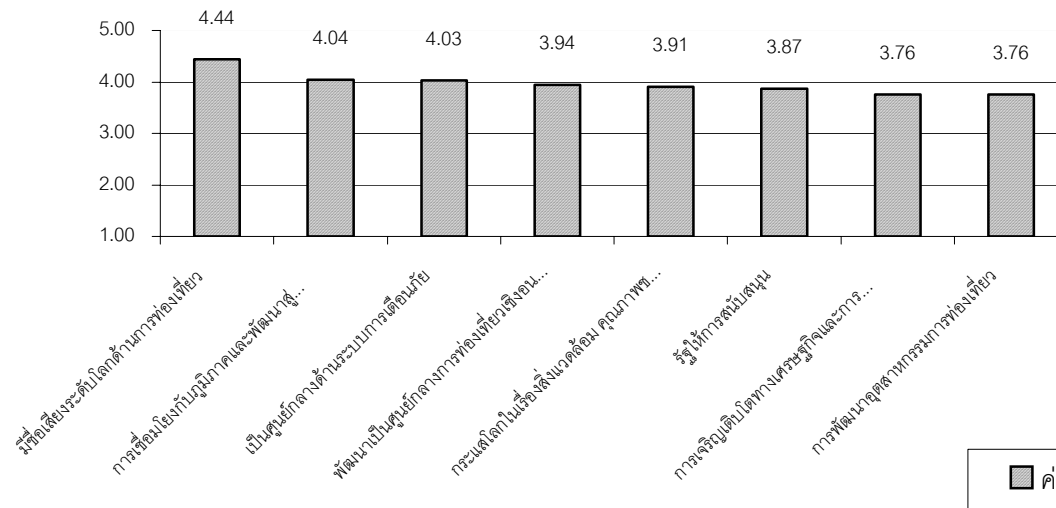
ตาราง 9 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการวิเคราะห์จังหวัดภูเก็ตด้วยโอกาส

โอกาสของจังหวัดภูเก็ต	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
1. มีชื่อเสียงระดับโลกด้านการท่องเที่ยว	4.50	0.61	มากที่สุด	4.32	0.82	มากที่สุด	4.37	0.77	มากที่สุด	4.57	0.67	มากที่สุด	4.44	0.33	มากที่สุด
2. การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและการลงทุนด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและผู้สูงอายุ	3.86	0.81	มาก	3.56	0.94	มาก	3.73	0.87	มาก	3.89	0.80	มาก	3.76	0.45	มาก
3. การเชื่อมโยงกับภูมิภาคและพัฒนาสู่นานาชาติ (การท่องเที่ยว ยกกระดับมาตรฐานสินค้าและบริการสารสนเทศ การศึกษา)	4.05	0.74	มาก	4.04	0.80	มาก	4.03	0.83	มาก	4.06	0.77	มาก	4.04	0.38	มาก
4. การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว อุตสาหกรรมประมง	3.66	0.87	มาก	3.84	0.90	มาก	3.71	0.88	มาก	3.85	0.79	มาก	3.76	0.40	มาก

ตาราง 9 (ต่อ)

โอกาสของจังหวัดภูเก็ต	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
5. รัฐให้การสนับสนุน	3.84	0.99	มาก	3.85	0.96	มาก	3.89	0.86	มาก	3.91	0.84	มาก	3.87	0.47	มาก
6. พัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์	3.88	0.89	มาก	3.92	0.90	มาก	4.00	0.75	มาก	3.96	0.86	มาก	3.94	0.40	มาก
7. กระแสโลกในเรื่องสิ่งแวดล้อม คุณภาพชีวิตและการพัฒนาที่ยั่งยืน	3.95	0.85	มาก	3.87	0.96	มาก	3.96	0.82	มาก	3.89	0.85	มาก	3.91	0.45	มาก
8. เป็นศูนย์กลางด้านระบบการเตือนภัยทางธรรมชาติในระดับภูมิภาค	4.05	0.98	มาก	4.04	1.05	มาก	4.11	0.90	มาก	3.95	0.89	มาก	4.03	0.48	มาก
รวม	3.97	0.65	มาก	3.93	0.68	มาก	3.97	0.61	มาก	4.01	0.55	มาก	3.97	0.31	มาก

โอกาสของจังหวัดภูเก็ต

ภาพประกอบ 29 แสดงโอกาสของจังหวัดภูเก็ต

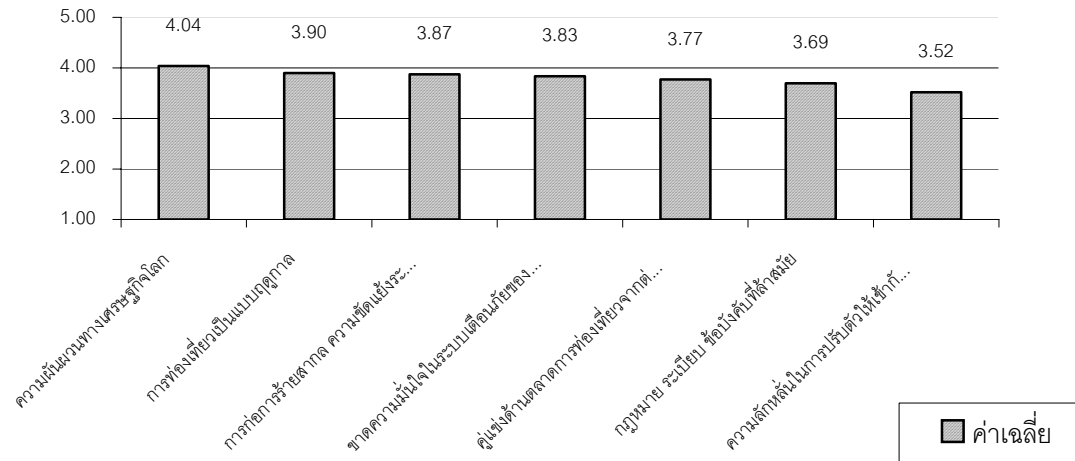
จากตาราง 9 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับโอกาสของจังหวัดภูเก็ต คือ มีชื่อเสียงระดับโลกด้านการท่องเที่ยว มีระดับความคิดเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.44$) รองลงมา คือ การเชื่อมโยงกับภูมิภาคและพัฒนามาสู่นานาชาติ (การท่องเที่ยว ยกกระดับมาตรฐานสินค้าและบริการสารสนเทศ การศึกษา) มีระดับความคิดเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.04$) และอันดับที่ 3 คือ เป็นศูนย์กลางด้านระบบการเตือนภัยทางธรรมชาติในระดับภูมิภาค มีเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 4.03$) โดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.97$)

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เกี่ยวกับโอกาสของจังหวัดภูเก็ต พบว่า นักท่องเที่ยว มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 4.01$) รองลงมา คือ ประชาชนและภาครัฐ มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 3.97$) และอันดับที่ 3 คือ ผู้ประกอบการ มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 3.93$)

ตาราง 10 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการวิเคราะห์จังหวัดภูเก็ตด้วยอุปสรรค

อุปสรรคของจังหวัดภูเก็ต	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
1. ความผันผวนทางเศรษฐกิจโลก	4.10	0.79	มาก	4.19	0.80	มาก	4.03	0.90	มาก	3.86	0.82	มาก	4.04	0.41	มาก
2. การก่อการร้ายสากล ความขัดแย้งระหว่างประเทศ โรคระบาด ภัยธรรมชาติ	3.82	1.03	มาก	3.80	1.06	มาก	4.06	0.96	มาก	3.82	0.98	มาก	3.87	0.47	มาก
3. กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่ล้าสมัย	3.76	0.91	มาก	3.65	0.97	มาก	3.83	0.86	มาก	3.55	0.96	มาก	3.69	0.47	มาก
4. ความล้าหลังในการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลง	3.65	0.88	มาก	3.52	1.06	มาก	3.52	0.81	มาก	3.42	0.87	มาก	3.52	0.44	มาก
5. การท่องเที่ยวเป็นแบบฤดูกาล	3.91	0.88	มาก	4.03	1.01	มาก	3.88	0.99	มาก	3.79	0.89	มาก	3.90	0.49	มาก
6. คู่แข่งด้านตลาดการท่องเที่ยวจากต่างชาติ	3.71	0.91	มาก	3.75	1.03	มาก	3.90	0.89	มาก	3.72	0.93	มาก	3.77	0.48	มาก
7. ขาดความมั่นใจในระบบเตือนภัยของนักท่องเที่ยว	3.92	0.95	มาก	3.71	1.09	มาก	3.92	0.88	มาก	3.79	0.96	มาก	3.83	0.51	มาก
รวม	3.83	0.60	มาก	3.80	0.67	มาก	3.87	0.61	มาก	3.70	0.67	มาก	3.80	0.32	มาก

อุปสรรคของจังหวัดภูเก็ต

ภาพประกอบ 30 แสดงอุปสรรคของจังหวัดภูเก็ต

จากตาราง 10 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอุปสรรคของจังหวัดภูเก็ต คือ ความผันผวนทางเศรษฐกิจโลก มีระดับความเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.04$) รองลงมา คือ การท่องเที่ยวเป็นแบบฤดูกาล มีระดับความเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 3.90$) และอันดับที่ 3 คือ การก่อการร้ายสากล ความขัดแย้งระหว่างประเทศ โรคระบาด ภัยธรรมชาติ มีระดับความเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 3.87$) โดยรวมมีความเห็นด้วยในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 3.80$)

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เกี่ยวกับอุปสรรคของจังหวัดภูเก็ต พบว่า ประชาชน มีความเห็นด้วยในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 3.87$) รองลงมา คือ ภาครัฐ มีความเห็นด้วยในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 3.83$) และอันดับที่ 3 คือ ผู้ประกอบการ มีความเห็นด้วยในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 3.80$)

ตอนที่ 3 วิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ และตัวชี้วัดภาครัฐ โดยแจกแจงเป็นค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

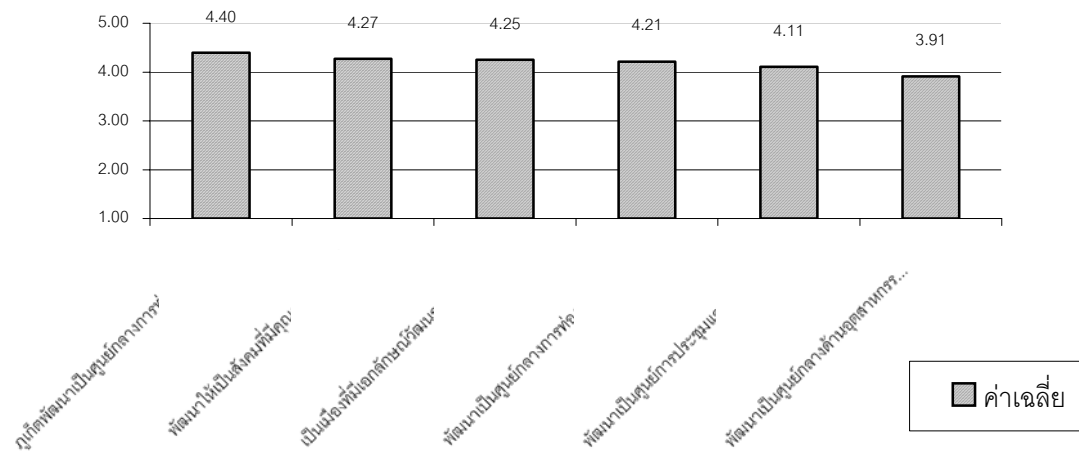
ตาราง 11 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของวิสัยทัศน์ในอนาคต ต่อจังหวัดภูเก็ต

วิสัยทัศน์	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
1. ภูเก็ตจะพัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก	4.28	0.75	มากที่สุด	4.55	0.67	มากที่สุด	4.30	0.73	มากที่สุด	4.50	0.68	มากที่สุด	4.40	0.34	มากที่สุด
2. พัฒนาให้เป็นสังคมที่มีคุณภาพชีวิตที่ดี	4.22	0.79	มากที่สุด	4.37	0.82	มากที่สุด	4.15	0.83	มาก	4.37	0.67	มากที่สุด	4.27	0.40	มากที่สุด
3. เป็นเมืองที่มีเอกลักษณ์วัฒนธรรม และมีการพัฒนาที่ยั่งยืน	4.16	0.80	มาก	4.29	0.94	มากที่สุด	4.26	0.76	มากที่สุด	4.30	0.73	มาก	4.25	0.42	มากที่สุด
4. พัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระดับภูมิภาค	4.13	0.84	มาก	4.31	0.81	มากที่สุด	4.25	0.75	มากที่สุด	4.16	0.81	มาก	4.21	0.41	มากที่สุด

ตาราง 11 (ต่อ)

วิสัยทัศน์	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
5. พัฒนาเป็นศูนย์กลางการประชุมและแสดงสินค้านานาชาติ	3.97	0.88	มาก	4.31	0.84	มากที่สุด	4.09	0.76	มาก	4.10	0.84	มาก	4.11	0.43	มาก
6. พัฒนาเป็นศูนย์กลางด้านอุตสาหกรรมอาหาร	3.75	0.95	มาก	4.14	0.91	มาก	3.85	0.82	มาก	3.90	0.92	มาก	3.91	0.47	มาก
รวม	4.08	0.65	มาก	4.32	0.68	มากที่สุด	4.15	0.59	มาก	4.22	0.58	มากที่สุด	4.19	0.33	มาก

วิสัยทัศน์ของจังหวัดภูเก็ต

ภาพประกอบ 31 แสดงวิสัยทัศน์ของจังหวัดภูเก็ต

จากตาราง 11 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับวิสัยทัศน์ของจังหวัดภูเก็ตในอนาคต คือ ภูเก็ตจะพัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก มีระดับความเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.40$) รองลงมา คือ พัฒนาให้เป็นสังคมที่มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีระดับความเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.27$) อันดับที่ 3 คือ เป็นเมืองที่มีเอกลักษณ์วัฒนธรรมและมีการพัฒนาที่ยั่งยืน มีระดับความเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.25$) และอันดับที่ 4 คือ พัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระดับภูมิภาค มีระดับความเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.21$) โดยรวมมีความเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.19$)

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เกี่ยวกับวิสัยทัศน์ของจังหวัดภูเก็ตในอนาคต พบว่า ผู้ประกอบการ มีความเห็นด้วยระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.32$) รองลงมา คือ นักท่องเที่ยว มีความเห็นด้วยระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 3.22$) และอันดับที่ 3 คือ ประชาชน มีความเห็นด้วยระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.15$)

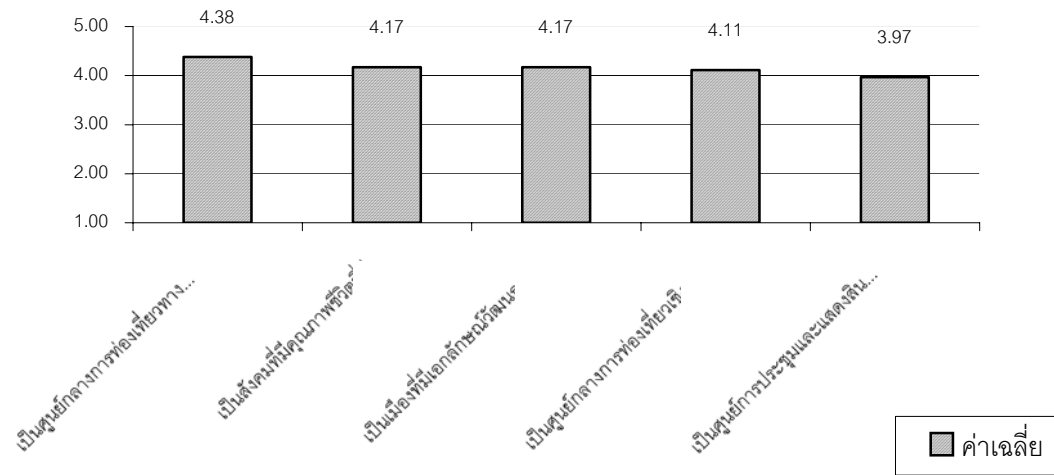
ตาราง 12 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต

ยุทธศาสตร์	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
1. ยุทธศาสตร์ที่ 1 เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก	4.26	0.65	มากที่สุด	4.35	0.74	มากที่สุด	4.37	0.70	มากที่สุด	4.53	0.68	มากที่สุด	4.38	0.36	มากที่สุด
2. ยุทธศาสตร์ที่ 2 เป็นสังคมที่มีคุณภาพชีวิตที่ดี	4.33	0.65	มากที่สุด	4.25	0.70	มากที่สุด	4.07	0.84	มาก	4.06	0.82	มาก	4.17	0.41	มาก
3. ยุทธศาสตร์ที่ 3 เป็นเมืองที่มีเอกลักษณ์วัฒนธรรม และมีกาพัฒนาที่ยั่งยืน	4.29	0.74	มากที่สุด	4.26	0.76	มากที่สุด	4.08	0.78	มาก	4.07	0.78	มาก	4.17	0.38	มาก
4. ยุทธศาสตร์ที่ 4 เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระดับภูมิภาค	4.26	0.67	มากที่สุด	4.04	0.88	มาก	4.14	0.79	มาก	4.03	0.81	มาก	4.11	0.38	มาก

ตาราง 12 (ต่อ)

ยุทธศาสตร์	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
5. ยุทธศาสตร์ที่ 5 เป็นศูนย์การประชุมและแสดงสินค้านานาชาติ	3.94	0.81	มาก	4.16	0.94	มาก	3.86	0.91	มาก	3.93	0.89	มาก	3.97	0.42	มาก
6. ยุทธศาสตร์ที่ 6 เป็นศูนย์กลางด้านอุตสาหกรรมอาหาร	3.87	0.97	มาก	3.81	0.91	มาก	3.66	0.95	มาก	3.61	0.95	มาก	3.73	0.47	มาก
รวม	4.16	0.54	มาก	4.14	0.64	มาก	4.03	0.61	มาก	4.03	0.63	มาก	4.09	0.31	มาก

ยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต

ภาพประกอบ 32 แสดงยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต

จากตาราง 12 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต คือ เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก มีระดับความเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.38$) รองลงมา คือ เป็นสังคมที่มีคุณภาพชีวิตที่ดี และเป็นเมืองที่มีเอกลักษณ์วัฒนธรรม และมีการพัฒนาที่ยั่งยืน มีระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.17$) และอันดับที่ 3 คือ เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ระดับภูมิภาค มีระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.11$) โดยรวมมีความเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.09$)

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เกี่ยวกับยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต พบว่า ภาครัฐ มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 4.16$) รองลงมา คือ ผู้ประกอบการ มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 4.14$) และอันดับที่ 3 คือ ประชาชนและนักท่องเที่ยว มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 4.03$)

ตาราง 13 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ยุทธศาสตร์และกลยุทธ์ของจังหวัดภูเก็ต

ยุทธศาสตร์และกลยุทธ์	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
<u>1. ยุทธศาสตร์ที่ 1 เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก</u>															
1. การประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ของจังหวัด	4.31	0.67	มากที่สุด	4.29	0.75	มากที่สุด	4.16	0.78	มาก	4.36	0.70	มากที่สุด	4.28	0.38	มากที่สุด
2. จำทำและบริหารระบบข้อมูลด้านการท่องเที่ยว	4.26	0.63	มากที่สุด	4.13	0.78	มาก	4.12	0.84	มาก	4.19	0.77	มากที่สุด	4.17	0.39	มาก
3. การทำการตลาดการท่องเที่ยวเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมาย	4.34	0.69	มากที่สุด	4.28	0.79	มากที่สุด	4.26	0.76	มากที่สุด	4.39	0.72	มากที่สุด	4.31	0.30	มากที่สุด
รวม	4.30	0.56	มากที่สุด	4.23	0.67	มากที่สุด	4.18	0.70	มาก	4.31	0.60	มากที่สุด	4.25	0.34	มากที่สุด

ตาราง 13 (ต่อ)

ยุทธศาสตร์และกลยุทธ์	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
2. ยุทธศาสตร์ที่ 2 เป็นสังคมที่มีคุณภาพชีวิตที่ดี															
1. การรักษาสีเขียวและทัศนียภาพให้สะอาด สะดวก และสวยงาม	4.35	0.85	มากที่สุด	4.42	0.80	มากที่สุด	4.37	0.77	มากที่สุด	4.46	0.70	มากที่สุด	4.40	0.39	มากที่สุด
2. พัฒนาคุณภาพชีวิตประชากร ด้านเศรษฐกิจ สังคม สุขภาพ และความปลอดภัยในชีวิต	4.29	0.90	มากที่สุด	4.46	0.83	มากที่สุด	4.33	0.84	มากที่สุด	4.31	0.76	มากที่สุด	4.34	0.43	มากที่สุด
3. สนับสนุนโครงการพัฒนาจิตใจ ทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียง	4.11	0.86	มาก	4.33	0.75	มาก	4.10	0.77	มาก	4.10	0.90	มาก	4.16	0.43	มาก
รวม	4.25	0.82	มากที่สุด	4.40	0.71	มากที่สุด	4.26	0.69	มากที่สุด	4.29	0.65	มากที่สุด	4.30	0.37	มากที่สุด

ตาราง 13 (ต่อ)

ยุทธศาสตร์และกลยุทธ์	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
3. ยุทธศาสตร์ที่ 3 เป็นสังคมที่มีคุณภาพชีวิตที่ดี															
1. บริหารจัดการทรัพยากรวัฒนธรรมแบบบูรณาการอย่างยั่งยืน	4.23	0.89	มากที่สุด	4.41	0.76	มากที่สุด	4.17	0.80	มาก	4.33	0.72	มากที่สุด	4.28	0.41	มากที่สุด
2. สร้างเครือข่ายชุมชนผู้รับผิดชอบการอนุรักษ์วัฒนธรรมของท้องถิ่น	4.26	0.87	มากที่สุด	4.26	0.90	มากที่สุด	4.07	0.85	มาก	4.18	0.79	มาก	4.19	0.47	มาก
3. การวางผังเมือง ควบคุมดูแลการใช้พื้นที่	4.21	0.90	มากที่สุด	4.25	0.95	มากที่สุด	4.11	0.88	มาก	4.27	0.86	มากที่สุด	4.21	0.49	มากที่สุด
4. ปฏิบัติงานด้านกรรรมชาติและศิลปวัฒนธรรม	4.32	0.92	มากที่สุด	4.32	1.06	มากที่สุด	4.27	0.90	มากที่สุด	4.36	0.81	มากที่สุด	4.31	0.49	มากที่สุด
รวม	4.25	0.82	มากที่สุด	4.36	0.73	มากที่สุด	4.14	0.71	มากที่สุด	4.28	0.68	มากที่สุด	4.26	0.41	มากที่สุด

ตาราง 13 (ต่อ)

ยุทธศาสตร์และกลยุทธ์	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
4. ยุทธศาสตร์ที่ 4 เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ระดับภูมิภาค															
1. จัดโครงการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์แบบบูรณาการ	4.26	0.88	มากที่สุด	4.28	0.83	มากที่สุด	4.16	0.81	มาก	4.28	0.75	มากที่สุด	4.24	0.43	มากที่สุด
2. สร้างกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์	4.39	0.70	มากที่สุด	4.42	0.76	มากที่สุด	4.18	0.79	มาก	4.38	0.73	มากที่สุด	4.34	0.43	มากที่สุด
3. สร้างระบบการให้ความรู้ การสื่อความหมายเพื่อปลูกจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์	4.33	0.69	มากที่สุด	4.43	0.75	มากที่สุด	4.13	0.86	มาก	4.29	0.71	มากที่สุด	4.29	0.40	มากที่สุด
4. พัฒนาโครงข่ายคมนาคมเพื่อเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรม	4.30	0.68	มากที่สุด	4.33	0.90	มากที่สุด	4.10	0.83	มาก	4.27	0.70	มากที่สุด	4.25	0.47	มากที่สุด
รวม	4.32	0.73	มากที่สุด	4.36	0.73	มากที่สุด	4.14	0.71	มาก	4.30	0.62	มากที่สุด	4.28	0.38	มากที่สุด

ตาราง 13 (ต่อ)

ยุทธศาสตร์และกลยุทธ์	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
<u>5. ยุทธศาสตร์ที่ 5 เป็นการประชุมและแสดงสินค้านานาชาติ</u>															
1. ก่อสร้างศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติ (MICE)	4.03	0.84	มาก	4.19	0.95	มาก	3.91	0.92	มาก	4.05	0.75	มาก	4.04	0.47	มาก
2. จัดให้มีการท่องเที่ยวตลอดฤดูกาล	4.17	0.82	มาก	4.34	0.95	มากที่สุด	4.26	0.81	มากที่สุด	4.31	0.70	มากที่สุด	4.27	0.47	มากที่สุด
3. พัฒนาเป็นสวรรค์ของการช้อปปิ้งนานาชาติ	3.82	0.97	มาก	4.14	1.00	มาก	3.88	0.91	มาก	3.98	0.86	มาก	3.95	0.50	มาก
รวม	4.00	0.73	มาก	4.22	0.85	มากที่สุด	4.01	0.74	มาก	4.11	0.62	มาก	4.09	0.41	มาก

ตาราง 13 (ต่อ)

ยุทธศาสตร์และกลยุทธ์	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
6. ยุทธศาสตร์ที่ 6 เป็นศูนย์กลางด้านอุตสาหกรรมอาหาร															
1. ส่งเสริมจุดเด่นเรื่องอาหารในการพัฒนาการท่องเที่ยว	4.09	0.88	มาก	4.25	0.86	มากที่สุด	3.85	0.85	มาก	4.13	0.76	มาก	4.08	0.48	มาก
2. ส่งเสริมการตลาดและการประชาสัมพันธ์	4.30	0.81	มากที่สุด	4.32	0.94	มากที่สุด	4.10	0.85	มาก	4.18	0.78	มาก	4.22	0.48	มากที่สุด
3. ส่งเสริมด้านการแปรรูปผลิตภัณฑ์	4.06	0.85	มาก	4.12	0.93	มาก	3.90	0.87	มาก	4.05	0.73	มาก	4.03	0.48	มาก
รวม	4.15	0.72	มาก	4.23	0.81	มากที่สุด	3.95	0.77	มาก	4.12	0.64	มาก	4.11	0.43	มาก
โดยรวมทั้ง 6 ด้าน	4.21	0.73	มากที่สุด	4.30	0.76	มากที่สุด	4.11	0.74	มาก	4.23	0.52	มากที่สุด	4.21	0.34	มากที่สุด

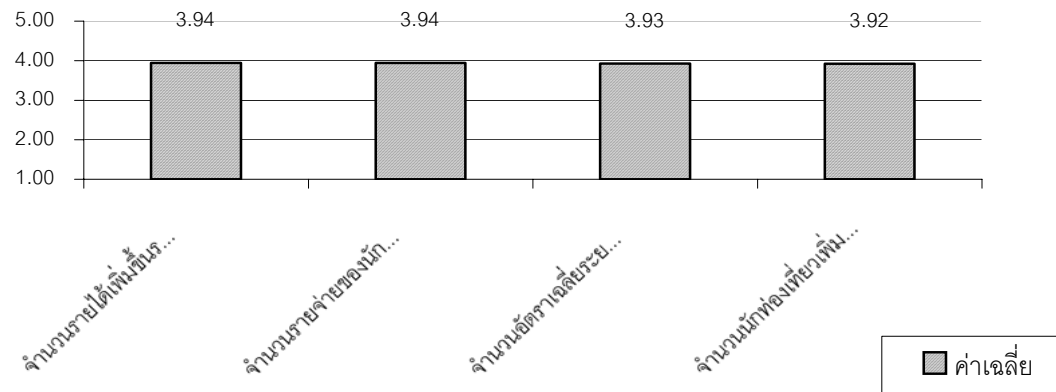
จากตาราง 13 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ และกลยุทธ์ของจังหวัดภูเก็ต โดยรวมผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นด้วยระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.21$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ และกลยุทธ์ของจังหวัดภูเก็ต คือ ยุทธศาสตร์ที่ 2 เป็นสังคมที่มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีเห็นด้วยระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.32$) รองลงมา คือ ยุทธศาสตร์ที่ 3 เป็นเมืองที่มีเอกลักษณ์วัฒนธรรมและมีการพัฒนาที่ยั่งยืน มีเห็นด้วยระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.28$) และอันดับที่ 3 คือ ยุทธศาสตร์ที่ 4 เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระดับภูมิภาค มีเห็นด้วยระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.26$)

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของภาครัฐ ผู้ประกอบการ ประชาชน และนักท่องเที่ยว เกี่ยวกับยุทธศาสตร์ และกลยุทธ์ของจังหวัดภูเก็ต ทั้ง 6 ด้าน พบว่า ส่วนใหญ่ผู้ประกอบการ มีความเห็นด้วยระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.30$) รองลงมา คือ นักท่องเที่ยว มีความเห็นด้วยระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.23$) และอันดับที่ 3 คือ ประชาชน มีความเห็นด้วยระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.21$)

ตาราง 14 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวชี้วัดประเด็นยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต

ตัวชี้วัด	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
1. จำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นร้อยละ 10 ต่อปี	3.95	0.85	มาก	3.83	1.06	มาก	3.78	0.99	มาก	4.15	0.71	มาก	3.92	0.42	มาก
2. จำนวนรายได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 12 ต่อปี	4.00	0.80	มาก	3.85	1.08	มาก	3.83	1.03	มาก	4.11	0.72	มาก	3.94	0.47	มาก
3. จำนวนอัตราเฉลี่ยระยะเวลาพำนักเพิ่มขึ้นร้อยละ 12 ต่อปี	3.98	0.82	มาก	3.82	1.06	มาก	3.81	0.98	มาก	4.11	0.77	มาก	3.93	0.47	มาก
4. จำนวนรายจ่ายของนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น ร้อยละ 13 ต่อปี	3.95	0.92	มาก	3.86	1.08	มาก	3.76	1.03	มาก	4.21	0.71	มาก	3.94	0.49	มาก
รวม	3.97	0.72	มาก	3.84	0.99	มาก	3.79	0.93	มาก	4.14	0.63	มาก	3.93	0.42	มาก

ตัวชี้วัดของจังหวัดภูเก็ต

ภาพประกอบ 33 แสดงตัวชี้วัดของจังหวัดภูเก็ต

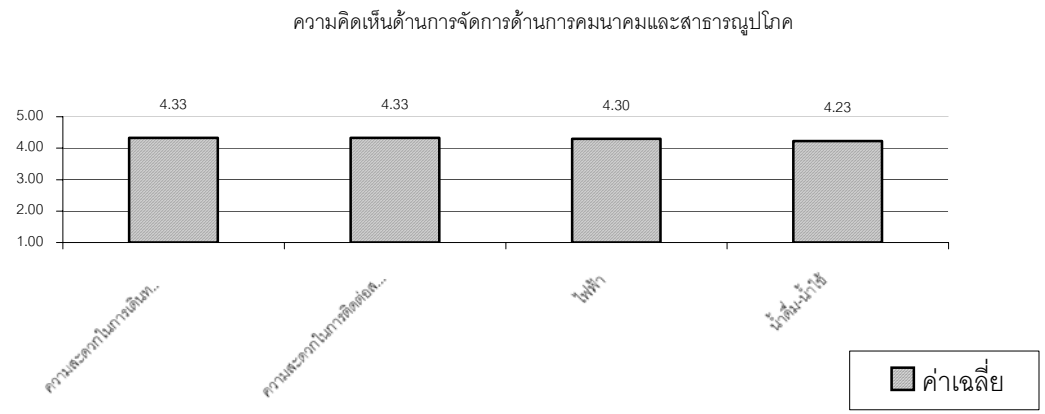
จากตาราง 14 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวชี้วัดประเด็นยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต คือ จำนวนรายได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 12 ต่อปี และ จำนวนรายจ่ายของนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นร้อยละ 13 ต่อปี มีระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.94$) รองลงมา คือ จำนวนอัตราเฉลี่ยระยะเวลาพำนักเพิ่มขึ้นร้อยละ 12 ต่อปี มีระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.93$) และอันดับที่ 3 คือ จำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นร้อยละ 10 ต่อปี มีระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.92$) โดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.93$)

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เกี่ยวกับตัวชี้วัดประเด็นยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต พบว่า ท่องเที่ยว มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 4.14$) รองลงมา คือ ภาครัฐ มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 3.97$) และอันดับที่ 3 คือ ผู้ประกอบการมีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 3.84$)

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของจังหวัดภูเก็ตโดยแจกแจงเป็นค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตาราง 15 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของจังหวัดภูเก็ต ด้านการจัดการด้านการคมนาคมและสาธารณูปโภค

ความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
<u>ด้านการจัดการด้านการคมนาคมและสาธารณูปโภค</u>															
1. ความสะดวกในการเดินทาง การเข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยว	4.29	0.75	มากที่สุด	4.41	0.71	มากที่สุด	4.28	0.80	มากที่สุด	4.35	0.71	มากที่สุด	4.33	0.39	มากที่สุด
2. ไฟฟ้า	4.26	0.69	มากที่สุด	4.45	0.68	มากที่สุด	4.09	0.88	มาก	4.30	0.71	มากที่สุด	4.30	0.39	มากที่สุด
3. น้ำดื่ม - น้ำใช้	4.14	0.99	มาก	4.25	0.92	มากที่สุด	4.04	0.94	มาก	4.35	0.80	มากที่สุด	4.23	0.48	มากที่สุด
4. ความสะดวกในการติดต่อสื่อสาร	4.36	0.68	มากที่สุด	4.31	0.91	มากที่สุด	4.13	0.84	มากที่สุด	4.33	0.77	มากที่สุด	4.33	0.43	มากที่สุด
รวม	4.26	0.64	มากที่สุด	4.35	0.74	มากที่สุด	4.26	0.74	มากที่สุด	4.33	0.68	มากที่สุด	4.30	0.38	มากที่สุด

ภาพประกอบ 34 แสดงความคิดเห็นด้านการจัดการด้านการคมนาคมและสาธารณูปโภค

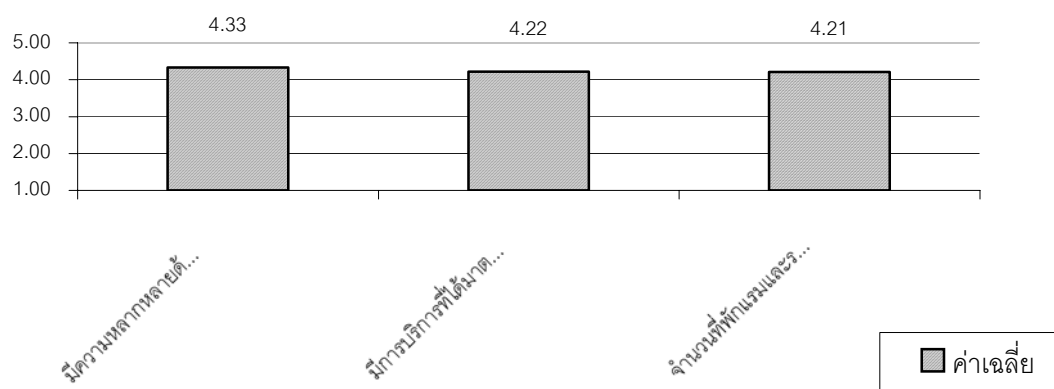
จากตาราง 15 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของจังหวัดภูเก็ต ด้านการจัดการด้านการคมนาคมและสาธารณูปโภค คือ ความสะดวกในการเดินทาง การเข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยว และความสะดวกในการติดต่อสื่อสาร มีระดับความเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.33$) รองลงมา คือ ไฟฟ้า มีระดับความเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.30$) และอันดับที่ 3 คือ น้ำดื่ม-น้ำใช้ มีระดับความเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.23$) โดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.30$)

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของจังหวัดภูเก็ต ด้านการจัดการด้านการคมนาคมและสาธารณูปโภค พบว่า ผู้ประกอบการ มีความเห็นด้วยระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.35$) รองลงมา คือ นักท่องเที่ยว มีความเห็นด้วยระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.33$) และอันดับที่ 3 คือ ประชาชนและภาครัฐ มีความเห็นด้วยระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.26$)

ตาราง 16 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของจังหวัดภูเก็ต ด้านการจัดการด้านที่พัก แรมและร้านอาหาร

ความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
<u>ด้านการจัดการด้านที่พักแรมและร้านอาหาร</u>															
1. มีความหลากหลายด้านประเภทที่พักและร้านอาหาร	4.34	0.75	มากที่สุด	4.38	0.69	มากที่สุด	4.28	0.80	มากที่สุด	4.35	0.73	มากที่สุด	4.33	0.39	มากที่สุด
2. มีการบริการที่ได้มาตรฐาน และมีคุณภาพ	4.36	0.73	มากที่สุด	4.24	0.90	มากที่สุด	4.09	0.88	มาก	4.22	0.71	มากที่สุด	4.22	0.44	มากที่สุด
3. ระดับราคามีความเหมาะสม	4.06	1.02	มาก	3.89	1.08	มาก	4.04	0.94	มาก	4.19	0.84	มาก	4.04	0.54	มาก
4. จำนวนที่พักแรมและร้านอาหารเพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว	4.24	0.78	มากที่สุด	4.20	0.95	มาก	4.13	0.84	มาก	4.29	0.76	มากที่สุด	4.21	0.44	มากที่สุด
รวม	4.25	0.70	มากที่สุด	4.17	0.78	มากที่สุด	4.13	0.77	มาก	4.26	0.63	มากที่สุด	4.21	0.40	มากที่สุด

ความคิดเห็นด้านการจัดการด้านที่พักแรม และร้านอาหาร

ภาพประกอบ 35 แสดงความคิดเห็นด้านการจัดการด้านที่พักแรม และร้านอาหาร

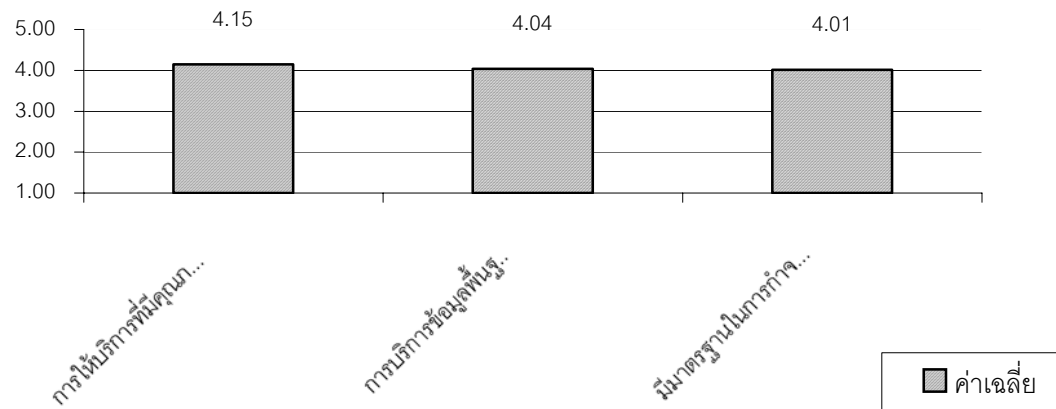
จากตาราง 16 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของจังหวัดภูเก็ต ด้านการจัดการด้านที่พักแรมและร้านอาหาร คือ มีความหลากหลายด้านประเภทที่พักแรมและร้านอาหาร มีระดับความเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.33$) รองลงมา คือ มีการบริการที่ได้มาตรฐานและมีคุณภาพ มีระดับความเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.22$) และอันดับที่ 3 คือ จำนวนที่พักแรมและร้านอาหารเพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว มีระดับความเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.21$) โดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.21$)

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของจังหวัดภูเก็ต ด้านการจัดการด้านที่พักแรมและร้านอาหาร พบว่า ส่วนใหญ่นักท่องเที่ยว มีความเห็นด้วยระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.26$) รองลงมา คือ ภาครัฐ มีความเห็นด้วยระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.25$) และอันดับที่ 3 คือ ผู้ประกอบการ มีความเห็นด้วยระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.17$)

ตาราง 17 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของจังหวัดภูเก็ต ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว

ความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว															
1. มีมาตรฐานในการกำจัดมลพิษทางน้ำ อากาศ เสียง และขยะ	3.99	1.10	มาก	3.99	1.04	มาก	3.99	1.03	มาก	4.10	0.82	มาก	4.01	0.54	มาก
2. มีห้องสุขาสะอาดและจำนวนเพียงพอ	3.90	1.20	มาก	3.91	1.13	มาก	3.92	1.10	มาก	4.11	0.80	มาก	3.96	0.51	มาก
3. การบริการข้อมูลพื้นฐาน การให้ความรู้ การสื่อความหมาย และการปลูกจิตสำนึก	3.96	1.02	มาก	4.19	0.90	มาก	4.02	0.92	มาก	4.13	0.82	มาก	4.04	0.50	มาก
4. การให้บริการที่มีคุณภาพแก่นักท่องเที่ยว	4.17	0.85	มาก	4.17	1.03	มาก	4.10	0.84	มาก	4.17	0.72	มาก	4.15	0.44	มาก
รวม	4.00	0.94	มาก	4.06	0.90	มาก	4.00	0.88	มาก	4.12	0.66	มาก	4.05	0.44	มาก

ความคิดเห็นด้านการจัดการด้านแหล่งท่องเที่ยว

ภาพประกอบ 36 แสดงความคิดเห็นด้านการจัดการด้านแหล่งท่องเที่ยว

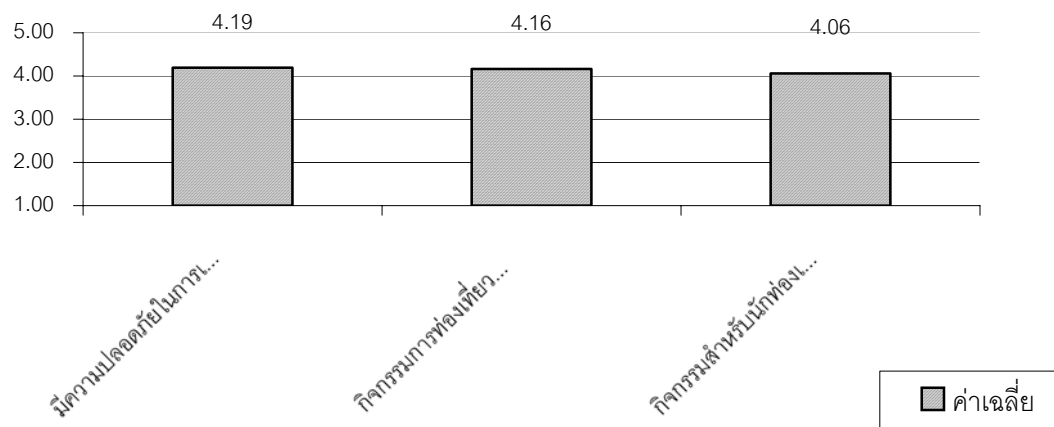
จากตาราง 17 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของจังหวัดภูเก็ต ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว คือ การให้บริการที่มีคุณภาพแก่นักท่องเที่ยว มีระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.15$) รองลงมา คือ การบริการข้อมูลพื้นฐาน การให้ความรู้ การสื่อความหมาย และการปลูกจิตสำนึก มีระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.04$) และอันดับที่ 3 คือ มีมาตรฐานในการกำจัดมลพิษทางน้ำ อากาศ เสียง และขยะ มีระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.01$) โดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.05$)

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของจังหวัดภูเก็ต ด้านการจัดการด้านแหล่งท่องเที่ยว พบว่า นักท่องเที่ยว มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 4.12$) รองลงมา คือ ผู้ประกอบการ มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 4.06$) และอันดับที่ 3 คือ ภาครัฐ และประชาชน มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 4.00$)

ตาราง 18 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของจังหวัดภูเก็ต ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

ความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
<u>ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์</u>															
1. กิจกรรมการท่องเที่ยวมีความหลากหลาย	4.21	0.83	มากที่สุด	4.17	1.02	มาก	4.10	0.83	มาก	4.19	0.73	มาก	4.16	0.43	มาก
2. มีความปลอดภัยในการเยี่ยมชมและใช้สถานที่	4.17	0.84	มาก	4.18	1.02	มาก	4.20	0.79	มาก	4.21	0.68	มาก	4.19	0.41	มาก
3. กิจกรรมสำหรับนักท่องเที่ยวมีส่วนในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม	4.10	0.91	มาก	3.99	1.17	มาก	4.10	0.84	มาก	4.07	0.82	มาก	4.06	0.48	มาก
รวม	4.16	0.78	มาก	4.11	1.01	มาก	4.13	0.74	มาก	4.15	0.65	มาก	4.14	0.41	มาก

ความคิดเห็นด้านการจัดการด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

ภาพประกอบ 37 แสดงความคิดเห็นด้านการจัดการด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

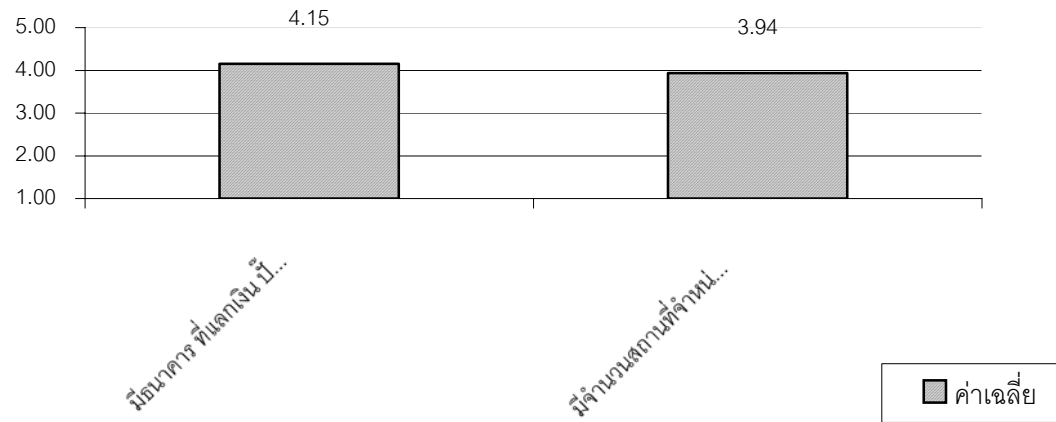
จากตาราง 18 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของจังหวัดภูเก็ต ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ คือ มีความปลอดภัยในการเยี่ยมชม และใช้สถานที่ มีระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.19$) รองลงมา คือ กิจกรรมการท่องเที่ยวมีความหลากหลาย มีระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.16$) และอันดับที่ 3 คือ กิจกรรมสำหรับนักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม มีระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.06$) โดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.14$)

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของจังหวัดภูเก็ต ด้านการจัดการด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ พบว่า ภาครัฐ มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 4.16$) รองลงมา คือ นักท่องเที่ยว มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 4.15$) และอันดับที่ 3 คือ ประชาชน มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 4.13$)

ตาราง 19 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของจังหวัดภูเก็ต การจัดการด้านเบ็ดเตล็ด

ความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
การจัดการด้านเบ็ดเตล็ด															
1. มีจำนวนสถานที่จำหน่ายสินค้าที่ระลึกเพียงพอ	4.03	0.87	มาก	3.78	1.05	มาก	3.94	0.93	มาก	4.02	0.72	มาก	3.94	0.46	มาก
2. มีธนาคาร ที่แลกเงิน บิมน้ำมัน โรงพยาบาล สถานีอนามัย ที่ได้มาตรฐาน มีความปลอดภัยและเพียงพอ	4.10	0.91	มาก	4.10	1.11	มาก	4.15	0.84	มาก	4.27	0.75	มาก	4.15	0.45	มาก
รวม	4.06	0.83	มาก	3.94	0.99	มาก	4.04	0.81	มาก	4.14	0.67	มาก	4.04	0.42	มาก

ความคิดเห็นด้านการจัดการด้านเบ็ดเตล็ด

ภาพประกอบ 38 แสดงความคิดเห็นต่อการจัดการด้านเบ็ดเตล็ด

จากตาราง 19 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของจังหวัดภูเก็ต ด้านการจัดการด้านเบ็ดเตล็ด คือ มีธนาคาร ที่แลกเงิน บ่อย น้ำมัน โรงพยาบาล สถานีอนามัย ที่ดีมาตรฐาน มีความปลอดภัย และเพียงพอ มีระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.15$) รองลงมา คือ มีจำนวนสถานที่จำหน่ายสินค้าที่ระลึกเพียงพอ มีระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.94$) โดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.04$)

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของจังหวัดภูเก็ต ด้านการจัดการด้านเบ็ดเตล็ด พบว่า นักท่องเที่ยว มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 4.14$) รองลงมา คือ ภาครัฐ มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 4.06$) และอันดับที่ 3 คือ ประชาชน มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 4.04$)

ตาราง 20 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของบทบาทในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต

บทบาทในการพัฒนาการท่องเที่ยวของ จังหวัดภูเก็ต	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
ภาครัฐ															
1. บทบาทในการลงทุนด้านการพัฒนา สาธารณูปโภค	4.13	0.89	มาก	4.07	1.00	มาก	4.04	0.87	มาก	4.15	0.73	มาก	4.09	0.46	มาก
2. บทบาทในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว	4.13	0.88	มาก	4.02	1.02	มาก	4.16	0.80	มาก	4.15	0.74	มาก	4.11	0.47	มาก
3. บทบาทในการส่งเสริมการตลาด แหล่งท่องเที่ยว	4.15	0.88	มาก	4.02	1.11	มาก	4.09	0.79	มาก	4.11	0.77	มาก	4.09	0.51	มาก

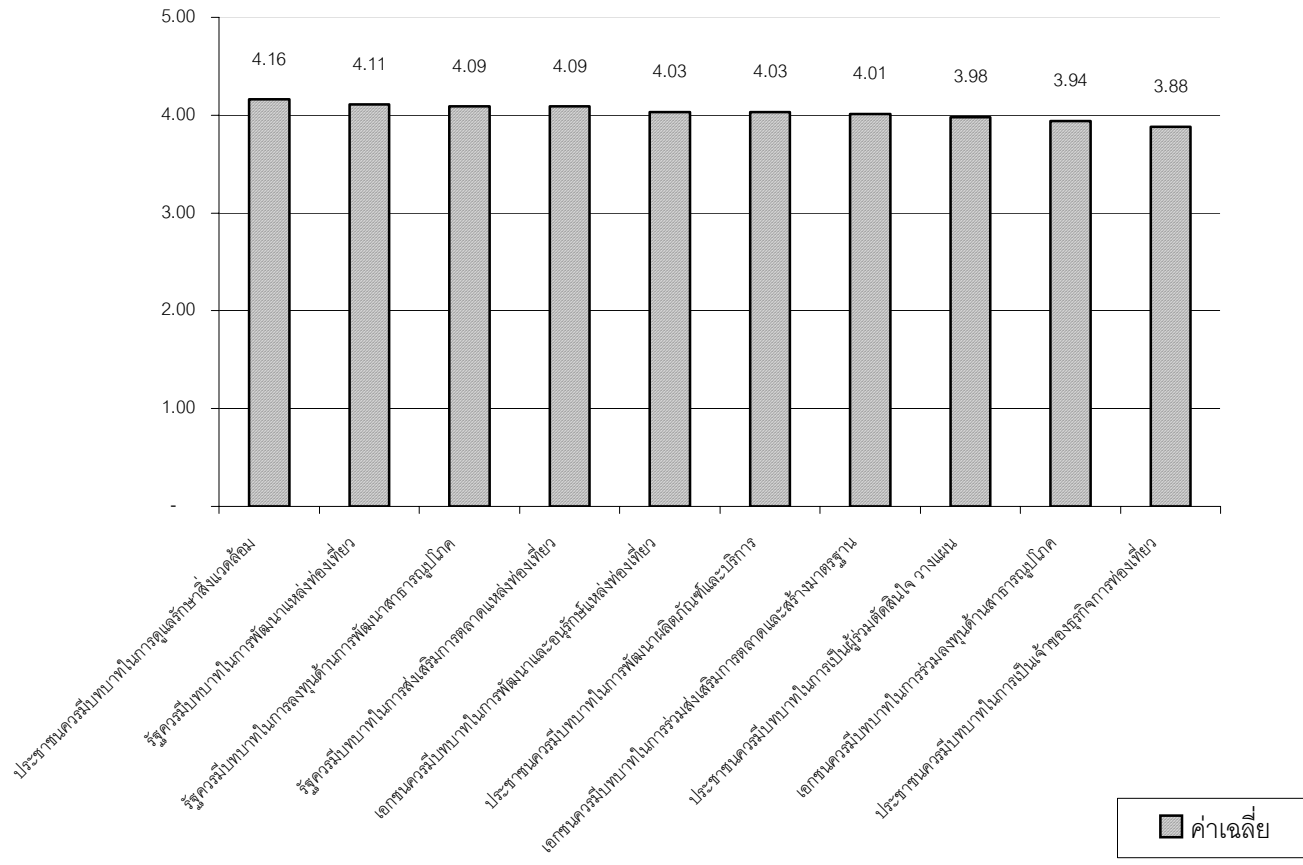
ตาราง 20 (ต่อ)

บทบาทในการพัฒนาการท่องเที่ยวของ จังหวัดภูเก็ต	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความ คิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความ คิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความ คิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความ คิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความ คิดเห็น
<u>ภาคเอกชน</u>															
4. บทบาทในการร่วมลงทุนด้าน สาธารณูปโภค	4.00	0.91	มาก	3.94	1.09	มาก	3.90	0.91	มาก	3.93	0.78	มาก	3.94	0.49	มาก
5. บทบาทในการพัฒนาและอนุรักษ์ แหล่งท่องเที่ยว	4.10	1.00	มาก	4.00	1.11	มาก	4.06	0.91	มาก	3.96	0.80	มาก	4.03	0.52	มาก
6. บทบาทในการร่วมส่งเสริมการตลาด และสร้างมาตรฐานผลิตภัณฑ์และการ บริการ	4.02	0.95	มาก	4.11	0.99	มาก	3.98	0.85	มาก	3.93	0.82	มาก	4.01	0.48	มาก

ตาราง 20 (ต่อ)

บทบาทในการพัฒนาการท่องเที่ยวของ จังหวัดภูเก็ต	ภาครัฐ			ผู้ประกอบการ			ประชาชน			นักท่องเที่ยว			รวม		
	\bar{X}	SD	ระดับความ คิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความ คิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความ คิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความ คิดเห็น	\bar{X}	SD	ระดับความ คิดเห็น
<i>ภาคประชาชน</i>															
7. บทบาทในการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมและ แหล่งท่องเที่ยวท้องถิ่น	4.07	1.03	มาก	4.20	0.96	มาก	4.20	0.91	มาก	4.17	0.76	มาก	4.16	0.51	มาก
8. บทบาทในการพัฒนาผลิตภัณฑ์และ การบริการการท่องเที่ยว	3.96	0.92	มาก	4.13	0.96	มาก	3.95	0.92	มาก	4.09	0.79	มาก	4.03	0.48	มาก
9. บทบาทในการเป็นผู้ร่วมตัดสินใจ วางแผน การดำเนินการ และการ ประเมินผลการพัฒนาการท่องเที่ยวใน ท้องถิ่น	3.98	0.61	มาก	3.99	1.03	มาก	3.87	0.99	มาก	4.08	0.77	มาก	3.98	0.46	มาก
10. บทบาทในการเป็นเจ้าของธุรกิจการ ท่องเที่ยว และได้รับผลประโยชน์	3.94	0.90	มาก	4.00	0.89	มาก	3.67	1.02	มาก	3.94	0.85	มาก	3.88	0.43	มาก
รวม	4.04	0.78	มาก	4.04	0.89	มาก	3.99	0.72	มาก	4.05	0.62	มาก	4.03	0.41	มาก

บทบาทในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต

ภาพประกอบ 39 แสดงบทบาทในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต

จากตาราง 20 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อบทบาทในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต คือ ภาคประชาชนควรมีบทบาทในการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อม และแหล่งท่องเที่ยวท้องถิ่น มีระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.16$) รองลงมา คือ ภาครัฐควรมีบทบาทในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว มีระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.11$) และอันดับที่ 3 คือ ภาครัฐควรมีบทบาทในการลงทุนด้านการพัฒนาสาธารณูปโภค และบทบาทในการส่งเสริมการตลาดแหล่งท่องเที่ยว มีระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.09$) โดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.03$)

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ต่อบทบาทในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต พบว่า นักท่องเที่ยว มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 4.05$) รองลงมา คือ ภาครัฐ และผู้ประกอบการ มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 4.04$) และอันดับที่ 3 คือ ผู้ประกอบการ มีความเห็นด้วยระดับมาก ($\bar{X} = 3.99$)

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากประชากรกลุ่มตัวอย่าง

1. จากหน่วยงานภาครัฐ

- ควรให้การท่องเที่ยวพัฒนาควบคู่ไปกับการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- ควรปรับปรุงให้สิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวมีความสะอาด สวยงามตามธรรมชาติ
- ควรมีระบบเตือนภัยที่มีประสิทธิภาพ และมีความรวดเร็ว
- ควรมีการจัดระเบียบด้านความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยว
- ควรมีการปลูกจิตสำนึกการเป็นเจ้าบ้านที่ดี มีอัธยาศัยต่อนักท่องเที่ยว และช่วยกัน

รักษาสิ่งแวดล้อมแบบยั่งยืน

2. จากภาคผู้ประกอบการ

- ควรมีความจริงใจ และมีความซื่อตรงต่อนักท่องเที่ยว
- ควรมีการประสานความร่วมมือกันอย่างจริงจังของทุกภาคฝ่าย
- ควรมีมาตรฐานด้านราคา
- ควรจัดให้มีการท่องเที่ยวตลอดทั้งปี และมีมาตรการด้านความปลอดภัย
- ควรร่วมมือกันรักษาสิ่งแวดล้อมให้สะอาด
- ควรปลูกจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และทรัพยากรธรรมชาติ
- ควรปรับปรุงสถานที่ขนส่งให้มีความเป็นระเบียบ และมีการให้บริการที่มีคุณภาพ
- ควรมีมาตรการในการจัดระเบียบการจอดรถในที่สาธารณะ
- ควรสนับสนุนให้คนไทยเป็นเจ้าของกิจการ
- ควรปรับปรุงด้านระบบการขนส่งให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ และมีจำนวนรถโดยสารประจำ

ทางมากขึ้น

- ควรพัฒนาให้สถานที่ท่องเที่ยวมีความเป็นเอกลักษณ์ และสื่อถึงวัฒนธรรมท้องถิ่น และ

ควรมีการวางผังเมืองอย่างเป็นระบบ

3. จากภาคประชาชน

- ควรปลูกจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติให้แก่เยาวชน
- ควรปลูกจิตสำนึกในการรักษาวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น
- ควรมีการให้ความรู้แก่เยาวชนในการรักษาวัฒนธรรมประเพณี และทรัพยากรท่องเที่ยว
- ควรมีการประชาสัมพันธ์ให้สม่ำเสมอ และมีการควบคุมการใช้พื้นที่
- ควรมีมาตรการในการกำจัดมลพิษ เช่น ขยะ น้ำเสีย
- ควรมีการปรับปรุงด้านบริการ และมีมาตรฐานในการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว

4. จากภาคนักท่องเที่ยว

- ควรมีระบบการขนส่งที่เชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ในจังหวัด
- ควรมีบริการที่ได้มาตรฐานเท่าเทียมกันระหว่างชาวไทยกับชาวต่างชาติ
- ควรปรับปรุงด้านป้ายบอกทางให้มีความชัดเจน และสม่ำเสมอ
- ควรมีจิตใจต่อนักท่องเที่ยว
- ควรมีการปรับปรุงการจัดระเบียบบริเวณสถานีขนส่ง

3. ผลการศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบและแนวทางการฟื้นฟูพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ธรณีภัยพิบัติภัยสึนามิ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อฟื้นฟูบูรณะความเสียหายทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม โครงสร้างพื้นฐาน และทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของจังหวัดภูเก็ตให้มีความยั่งยืน
2. เพื่อพัฒนาให้จังหวัดภูเก็ตเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลกที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว
3. เพื่อบูรณาการในการฟื้นฟูและบูรณะพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบ โดยการมีส่วนร่วมในระดับพื้นที่อย่างมีประสิทธิภาพ

เป้าหมาย

ฟื้นฟูการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตให้เข้าสู่ภาวะปกติเพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลกได้ภายในเวลา 6 เดือน

แนวทางและมาตรการฟื้นฟู

1. แนวทางและมาตรการด้านเศรษฐกิจ

ระยะเร่งด่วน (1-3 เดือน)

- เร่งสร้างภาพลักษณ์และคุณภาพการบริการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตในทุกมิติให้ได้มาตรฐานสากล
- เร่งประชาสัมพันธ์ความเป็นไทย มิตรไมตรี และความเอื้ออาทรให้ปรากฏต่อสายตาของนานาชาติอย่างต่อเนื่อง
- ประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างความมั่นใจของนักท่องเที่ยวให้กลับคืนมา โดยดำเนินการประชาสัมพันธ์ทั้งในต่างประเทศและในประเทศอย่างต่อเนื่อง

- ออกมาตรการทางการเงินการคลัง ช่วยเหลือภาคเอกชน ผู้ประกอบการทั้งรายใหญ่และรายย่อย ที่ได้รับความเสียหายให้สามารถกลับมาดำเนินธุรกิจได้ดังเดิม
- ส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพบุคลากรด้านการท่องเที่ยวให้เป็นผู้มืออาชีพ
- ส่งเสริมสมาคมธุรกิจท่องเที่ยวภายในประเทศและโรงแรม ในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวและรายการนำเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต เช่น การแข่งขันกีฬาทางน้ำนานาชาติ เทศกาลอาหารทะเล เป็นต้น
- ให้บริการจัดหางานแก่ผู้ประสบภัย โดยให้บริการรับสมัครงานและลงทะเบียนเพื่อขอรับสิทธิประโยชน์กรณีว่างงาน
- ให้บริการด้านคุ้มครองแรงงาน โดยจัดตั้งชุดรับเรื่องราวร้องทุกข์และดำเนินการเจรจาไกล่เกลี่ย เพื่อให้ลูกจ้างได้รับความช่วยเหลือตามสิทธิ์

ระยะปานกลาง (1-2 ปี)

- ศึกษากำหนดขีดความสามารถการรองรับได้ (Carrying Capacity) ของนักท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตให้สอดคล้องกับศักยภาพ
- สร้าง The Tsunami Memorial ให้เป็นอนุสรณ์และศูนย์ศึกษาให้ความรู้ในลักษณะ Interactive Museum และเป็นแหล่งท่องเที่ยว โดยนำเสนอทฤษฎีการเกิดสึนามิ และจำลองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในประเทศไทย
- จัดระบบดูแลรักษาความปลอดภัยในการท่องเที่ยวอย่างครบวงจร โดยเฉพาะระบบเตือนภัย (Early Warning System) ที่สมบูรณ์สามารถเชื่อมโยงเครือข่ายทั้งในประเทศและต่างประเทศ
- ให้มีการวิเคราะห์และพิจารณากรณีกรณีพิบัติภัยเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ตลอดจนปัญหาอุปสรรคและการดำเนินการของหน่วยงานและผู้เกี่ยวข้องต่างๆ บันทึกเป็นเอกสารประวัติศาสตร์

2. แนวทางและมาตรการด้านสังคม

ระยะเร่งด่วน (1-3 เดือน)

- ออกมาตรการควบคุมเฝ้าระวังพื้นที่เสียหายทางด้านสาธารณสุข เพื่อป้องกันการเกิดโรคระบาดที่อาจเกิดขึ้นหลังภัยธรณีพิบัติ
- ก่อสร้างซ่อมแซมโรงเรียนพร้อมจัดหาครุภัณฑ์และวัสดุที่จำเป็นให้แก่โรงเรียนที่ได้รับความเสียหายทั้งหมดและเสียหายบางส่วน

- จัดหาพื้นที่และก่อสร้างที่อยู่อาศัยให้แก่ผู้ประสบภัยเดือดร้อนจากเหตุการณ์ธรณีพิบัติภัย พร้อมจัดให้มีสาธารณูปโภคสาธารณูปการที่เพียงพอ

- เร่งฟื้นฟูผลกระทบทางด้านจิตใจแก่ประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากธรณีพิบัติภัย

- ให้การดูแลเด็กกำพร้าที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองเสียชีวิตเนื่องจากธรณีพิบัติภัย

ระยะปานกลาง (1-2 ปี)

- ซ่อมแซมบูรณะศาสนสถาน สุสานสาธารณะ (กุโบร์) ที่ได้รับความเสียหายให้สู่สภาพเดิม

- ให้ความรู้เกี่ยวกับภัยแผ่นดินไหวและคลื่นสึนามิแก่เยาวชนอย่างกว้างขวาง

3. แนวทาง/มาตรการฟื้นฟูด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ระยะเร่งด่วน (1-3 เดือน)

- เร่งสำรวจและประเมินความเสียหายด้านทรัพยากรธรรมชาติ เช่น ป่าไม้ ทรัพยากรทางทะเล ปะการัง และอื่นๆ พื้นที่เสียหายจากน้ำเค็มท่วมถึง ฯลฯ

- เร่งรัดทำความสะอาดสิ่งสกปรกในทะเลโดยเฉพาะบริเวณแนวปะการัง รวมทั้งซากปรักหักพังในพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบโดยเฉพาะในแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ

- เร่งจัดระเบียบปรับปรุงภูมิทัศน์ชายหาดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว โดยมีการวางแผนพัฒนาในแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับผลกระทบโดยเฉพาะอ่าว ปาดอง อ่าวกมลา ให้กลับเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงามและมีความปลอดภัยได้มาตรฐานสากล เพื่อให้มีความพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยว

- เร่งแก้ไขปัญหาทรัพยากรน้ำผิวดิน เช่น บ่อน้ำตื้น แหล่งน้ำธรรมชาติ ชุมเหมือง ที่ได้รับความเสียหายจากน้ำทะเลท่วมถึง

- เร่งปรับสภาพดินและต้นไม้ในบริเวณที่น้ำทะเลท่วมถึงและมีสภาพเป็นดินเค็มให้มีศักยภาพในการเพาะปลูกได้ตามเดิม

- เร่งแก้ไขระบบบำบัดน้ำเสียที่ได้รับผลกระทบจากธรณีพิบัติ

ระยะปานกลาง (1-2 ปี)

- จัดระบบป้องกัน พื้นฟูทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งให้มีศักยภาพและสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้อย่างยั่งยืน

- ดำเนินการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการใช้พื้นที่และควบคุมสิ่งก่อสร้างอย่างเคร่งครัด เช่น พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 พระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2518 เป็นต้น

- ศึกษาแนวทางป้องกันและระบบเตือนภัยอันเนื่องมาจากการเลื่อนไหลของดิน (Land slide)

4. แนวทาง/มาตรการฟื้นฟูด้านโครงสร้างพื้นฐาน

ระยะเร่งด่วน (1-3 เดือน)

- เร่งบูรณะซ่อมแซมระบบประปา โทรศัพท์ ระบบไฟฟ้า ทำเทียบเรือ ถนน สะพาน ที่ได้รับความเสียหายและที่ประชาชนได้รับความเดือดร้อนสูง ให้สามารถใช้ได้โดยเร็ว

ระยะปานกลาง (1-2 ปี)

- บูรณะซ่อมแซมทำเทียบเรือ ถนน สะพาน ท่อระบายน้ำ ระบบประปา ร่องน้ำ เขื่อน ป้องกันตลิ่งตามชายหาดท่องเที่ยวที่สำคัญ อาทิ ป่าตอง กะตะ กระรน กมลา เพื่อรองรับการจัดระเบียบชายหาด การจัดที่อยู่อาศัย และการประกอบกิจการเชิงพาณิชย์ ตามแนวทางการดำเนินการจัดทำผังเฉพาะบริเวณชายหาดท่องเที่ยว

5. แนวทาง/มาตรการด้านการบริหารจัดการ

ให้กรรมการฟื้นฟูการท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลอันดามันและรองนายกรัฐมนตรีที่ได้รับมอบหมาย ได้กำกับการปฏิบัติราชการในพื้นที่กลุ่มจังหวัด กำหนดแนวทาง/มาตรการและกำกับ ติดตาม การฟื้นฟูบูรณะแหล่งท่องเที่ยวและการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตให้กลับคืนสู่สภาพเดิมโดยเร็วที่สุดโดยให้ กรรมการบริหารจังหวัดแบบบูรณาการ (กบจ.) จังหวัดภูเก็ต เป็นกลไกหลักในการกำกับติดตามและ แก้ไขปัญหาในการฟื้นฟูบูรณะการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตโดยเน้นกระบวนการมีส่วนร่วมในระดับพื้นที่อย่างมีประสิทธิภาพ

ภาพประกอบ 40 แสดงการก่อสร้างบริเวณหาดป่าตองที่ได้รับความเสียหายจากสึนามิ

ภาพประกอบ 41 แสดงหอเตือนภัยช่วยเหลือนักท่องเที่ยว

ภาพประกอบ 42 แสดงป้ายแสดงทิศทางการอพยพเมื่อเกิดสึนามิ

ภาพประกอบ 43 แสดงการปรับภูมิทัศน์บริเวณหาดป่าตอง

4. การนำผลที่ได้จากการวิจัยมาจัดทำกรวางแผนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต

จากผลการศึกษาดังกล่าวมาทั้ง 3 ตอนผู้วิจัยจึงขอสรุปผลดังนี้

4.1 จากผลการศึกษาตามทฤษฎีการตรวจสอบทรัพยากร (Resource audit) โดยสถาบันพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม (2548 : เอกสารประกอบการสัมมนาจังหวัดระนอง)พบว่า ทรัพยากรท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่เป็นจุดเด่นและเป็นทรัพยากรหลักของจังหวัดภูเก็ต คือ แหลมพรหมเทพ ซึ่งมีความสำคัญถือว่าเป็นสัญลักษณ์ของจังหวัดภูเก็ต (It 's a mush) เป็นสถานที่ชมพระอาทิตย์ตกที่สวยงามที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศ รองลงมา คือ ชายหาดต่าง ๆ เช่น ป่าตอง กะตะ กระรน ฯลฯ ซึ่งเป็นสถานที่ที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดีทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ อีกทั้งยังเป็นสถานที่ที่มีกิจกรรมที่หลากหลายไว้บริการแก่นักท่องเที่ยว จึงมีเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพในการพัฒนาสู่การเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณภาพระดับโลกได้ (World class destination) ซึ่งตรงกับกรกำหนดตำแหน่งยุทธศาสตร์ของจังหวัดที่ต้องการให้พัฒนาเป็น Beach resort สำหรับลูกค้ากลุ่มที่มีคุณภาพ โดยการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ของจังหวัดเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ และการจัดแบ่งเขตพื้นที่ (Zoning) เพื่อความเหมาะสมในการจัดการและทิศทางการเติบโตของเมือง อันดับที่ 3 คือ จุดชมวิวเขารังที่ซึ่งเป็นสวนสุขภาพและสวนสาธารณะไว้เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจ และชมทิวทัศน์ของเมืองภูเก็ต จากยอดเขาจะเห็นตัวเมืองภูเก็ต รวมทั้งทิวทัศน์ของเกาะทั้งใกล้และไกลอีกทั้งยังเป็นที่ตั้งของอนุสาวรีย์คอซิมบี้ ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญในการวางรากฐานการพัฒนาจังหวัดภูเก็ตในครั้งอดีต และควรมีการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวในอุทยานฯ และป่าไม้ซึ่งยังไม่ค่อยได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวมากนัก

ทรัพยากรท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต คือ วัดต่าง ๆ เช่นวัดฉลอง วัดพระทอง ซึ่งเป็นสถานที่ท่องเที่ยวหลักอีกจุดหนึ่งของจังหวัดและเป็นทีเควรพัสัการะแก่ชาวไทย ตลอดจนชาวต่างชาติที่เข้ามาเยี่ยมชมนักักทั้งยังมีเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ที่น่าศึกษา จึงควรมีการพัฒนาการด้านการสื่อความหมายให้แก่ักท่องเที่ยว และควรมีการจัดการด้านการรักษาความสงบของวัดให้วัดเป็นสถานที่ที่พึงทางจิตใจมากกว่าการเป็นแหล่งท่องเที่ยว รองลงมา คือ อนุสาวรีย์วีรสตรี ซึ่งเป็นที่สักการะของจังหวัดภูเก็ตและมีเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ที่มีคุณค่า ซึ่งชาวภูเก็ตยังให้ความสำคัญ จึงควรมีการจัดระเบียบภูมิทัศน์ของบริเวณโดยรอบอนุสาวรีย์ให้มีความสวยงาม เป็นระเบียบ และสะดวกในการสักการะ และตึกเก่าชิโนโปรตุกีส ซึ่งเป็นสถาปัตยกรรมที่มีเอกลักษณ์เฉพาะ เป็นการผสมผสานกันระหว่างสถาปัตยกรรมยุโรปกับจีนซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเป็นเมืองค้าขายในครั้งอดีต และมีการผสมผสานทางวัฒนธรรมได้อย่างกลมกลืน จึงเป็นแหล่งท่องเที่ยวทาง

ประวัติศาสตร์ที่มีชีวิต (Live museum) เนื่องจากมีการใช้งานจริงตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน จึงควรพัฒนาเส้นทางการท่องเที่ยวบริเวณนี้ให้เป็นที่รู้จักมากกว่านี้ รวมถึงมีการสื่อความหมายจากเจ้าของสถานที่เป็นการสร้างบรรยากาศในการท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี

ทรัพยากรท่องเที่ยวด้านเทศกาล งานประเพณี คือ งานเทศกาลกินผัก ซึ่งเป็นงานเทศกาลที่มีชื่อเสียงของจังหวัดภูเก็ตเป็นประเพณีที่ปฏิบัติสืบทอดกันมาของชาวไทยเชื้อสายจีน แสดงให้เห็นถึงความมีจิตใจที่ดีงามของชาวภูเก็ตที่ยึดมั่นในประเพณีและศาสนา รองลงมาคืองานทำวเทพกระษัตรี-ทำวศรีสุนทร เป็นงานที่แสดงถึงกตเวทิตาคุณของชาวภูเก็ตที่มีต่อทั้ง 2 พระองค์ที่ปกป้องเมืองภูเก็ตมาในอดีตและเป็นสิ่งสักการะคู่บ้านคู่เมือง ส่วนงานเปิดฤดูกาลท่องเที่ยวภูเก็ตเป็นงานที่จัดขึ้นทุกปีเพื่อเป็นการกระตุ้นการท่องเที่ยวและประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ของจังหวัด ซึ่งจังหวัดควรพัฒนาให้มีการท่องเที่ยวตลอดฤดูกาล เช่น การส่งเสริมการท่องเที่ยวหน้าฝนโดยร่วมมือกับทางอุทยานฯ และสถานี่พัฒนาและส่งเสริมการอนุรักษ์สัตว์ป่าเขาพระแทว หรือการท่องเที่ยวเชิงเกษตร (Agrotourism) บริเวณศูนย์บริการวิชาการด้านพืชและปัจจัยการผลิตภูเก็ต (สถานีทดลองยางภูเก็ต) เพื่อเป็นการท่องเที่ยวทางเลือกใหม่ให้นักท่องเที่ยว และส่งเสริมให้เกิดการเหตุการณ์ (Event) และการแข่งขัน Tournament ที่สำคัญ ๆ ขึ้น

ทรัพยากรท่องเที่ยวด้านกิจกรรมที่สำคัญ ได้แก่ การชมวิวพระอาทิตย์ตกที่แหลมพรหมเทพ ซึ่งถือว่าเป็นกิจกรรมที่ต้องทำเมื่อมาถึงภูเก็ต (It's a must) รองลงมา คือ การดำน้ำดูปะการังตามเกาะต่าง ๆ ซึ่งจังหวัดภูเก็ตมีเกาะบริวารเป็นจำนวนมากที่มีศักยภาพในการดึงดูดนักท่องเที่ยว ซึ่งบางเกาะยังสามารถพัฒนาให้เป็นการท่องเที่ยวแบบ Farm stay เช่นที่เกาะนาคาน้อยซึ่งเป็นเกาะเล็ก ๆ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของเกาะภูเก็ต เป็นเกาะที่มีชื่อเสียงด้านการเลี้ยงมุก นักท่องเที่ยวสามารถชมฟาร์มมุก ดูการสาธิตวิธีเลี้ยงมุก อันดับที่ 3 คือการชมการแสดงภูเก็ตแฟนตาซี ซึ่งเป็นกิจกรรมที่มีชื่อเสียงและเป็นที่รู้จักทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ มีลักษณะเป็น Theme Park ที่ยิ่งใหญ่และยังได้รับรางวัลอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยอีกด้วย ภูเก็ตแฟนตาซีตั้งอยู่บริเวณหาดกมลา เป็นแหล่งบันเทิงยามราตรี ที่มีการนำเสนอศิลปวัฒนธรรมไทยด้วยเทคโนโลยีขั้นสูง ภายในบริเวณมีร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึกและหัตถกรรมไทยต่าง ๆ ห้องเกมส์ แต่ละอาคารจะได้รับการออกแบบเป็นอาคารทรงไทยประยุกต์ลักษณะต่าง ๆ โดยดึงเอาจุดเด่นของแต่ละภาคมาใช้ และตกแต่งโดยใช้แสงสีต่าง ๆ ดูตระการตา สิ่งที่ไม่ควรพลาดชมคือ การแสดงจินตมายา ในวังไอยรา เป็นการนำเอกลักษณ์ของไทยทั้งด้านวรรณคดี วิถีชีวิต ศิลปวัฒนธรรม มาผสมผสาน และนำเสนอผ่านตัวเอกคือเจ้าชายกมลา และซ่างคูบารมี ไอยรา โดยใช้เทคนิคพิเศษเข้ามาช่วย คั่นการแสดงด้วยบัลเล่ต์กลางเวหา มายากลนำเสนอโดยนักแสดงที่แสดงเป็นอินจันแผ่นดินสยามคู่แรกของโลก

ทรัพยากรท่องเที่ยวด้านบริการที่สำคัญ ได้แก่ ที่พักแรมที่มีความหลากหลายไว้รองรับนักท่องเที่ยวในทุกระดับตั้งแต่ราคาประหยัดจนถึง 5 ดาวทั้งยังมีบุคลากรด้านบริการที่ได้มีคุณภาพ จึงควรรักษาคุณภาพของบริการให้ได้มาตรฐานและสม่ำเสมอ รองลงมา คือ การคมนาคมขนส่ง สะดวกสบายมีเส้นทางบริการสัญจรครอบคลุมทั้งภายในและเชื่อมโยงไปยังจังหวัดใกล้เคียงทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ จึงสามารถพัฒนาไปสู่การเป็นศูนย์กลาง Logistic ของกลุ่มจังหวัด และภูมิภาคใกล้เคียง ซึ่งตรงกับยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดที่จะพัฒนาเป็นประตูสู่เอเชียได้ อันดับต่อมาคือ การให้ข้อมูลความช่วยเหลือนักท่องเที่ยว ซึ่งแสดงถึงการเป็นเจ้าบ้านที่ดีในการต้อนรับนักท่องเที่ยว และมีความพร้อมในการพัฒนาสู่สากล จึงควรพัฒนาบุคลากรด้านความสามารถทางด้านภาษาให้แก่เจ้าหน้าที่และบุคลากรด้านการบริการ

จากผลการศึกษาด้านการสำรวจทรัพยากร (Resource audit) ทำให้สามารถทราบถึงทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีความสำคัญต่อจังหวัดภูเก็ต และเพื่อให้มองเห็นภาพรวมผู้วิจัยจึงขอเสนอในรูปแบบของแผนที่แสดงทรัพยากรท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต (Resource map) ได้ดังนี้

4.2 จากผลการศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและภายนอก (SWOT) ของจังหวัดภูเก็ต สามารถสรุปได้ดังนี้

จุดแข็งของจังหวัดภูเก็ต คือ มีทรัพยากรท่องเที่ยวที่งดงาม โดดเด่นและมีชื่อเสียงในระดับโลก ตลอดจนการมีวัฒนธรรมประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ของจังหวัด ทั้งยังมีฐานเศรษฐกิจที่มั่นคงและมีความหลากหลาย ทำให้สามารถพัฒนาไปสู่การเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพระดับโลก (World class destination) ต่อไปในอนาคตได้ จึงต้องมีการโฆษณาประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์และเร่งการสร้าง Brand ให้จังหวัดภูเก็ตกลายเป็น Beach resort สำหรับลูกค้ากลุ่มเป้าหมาย

จุดอ่อนของจังหวัดภูเก็ต คือ การมีอัตราค่าครองชีพสูง เนื่องจากเป็นจังหวัดท่องเที่ยว และการขาดจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ซึ่งทำให้เกิดปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรมตามมา ซึ่งการท่องเที่ยวต้องใช้ต้นทุนด้านทรัพยากรธรรมชาติเป็นหลัก จึงมีความจำเป็นอย่างมากที่จะต้องฟื้นฟูสภาพธรรมชาติให้กลับมาเหมือนเดิม หรือใกล้เคียงสภาพเดิมมากที่สุด และพัฒนาไปสู่เมืองแม่แบบในการพัฒนาการท่องเที่ยวควบคู่ไปกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

โอกาสของจังหวัดภูเก็ต คือ การมีชื่อเสียงระดับโลกด้านการท่องเที่ยว ทำให้เราสามารถประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ของจังหวัดให้ตรงกับลูกค้ากลุ่มเป้าหมายที่เราต้องการ ร่องลงมา คือ การเชื่อมโยงกับภูมิภาคและพัฒนาสู่นานาชาติ ซึ่งจังหวัดภูเก็ตมีศักยภาพในการรองรับการเจริญเติบโตด้านสินค้าและบริการ รวมทั้งเทคโนโลยีต่าง ๆ และพัฒนาเป็นศูนย์กลางเชื่อมโยงระบบขนส่ง (Logistic) และศูนย์กลางการกระจายสินค้าไปยังภูมิภาคใกล้เคียง อันดับต่อมา คือการเป็นศูนย์กลางการเตือนภัยในระดับภูมิภาค เนื่องจากจังหวัดภูเก็ตมีความพร้อมทั้งทางด้านบุคลากรและเทคโนโลยี จึงมีความเป็นไปได้ในการพัฒนาสู่การเป็นศูนย์กลางการเตือนภัยทางธรรมชาติในระดับภูมิภาค รวมถึงการพัฒนาไปสู่การเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระดับภูมิภาค ซึ่งจะเป็นเมืองแม่แบบในการพัฒนาการท่องเที่ยวควบคู่ไปกับการอนุรักษ์ธรรมชาติ เพื่อให้สอดคล้องกับกระแสโลกในเรื่องสิ่งแวดล้อม คุณภาพชีวิต และการพัฒนาที่ยั่งยืน อีกทั้งภาครัฐยังให้การสนับสนุน และเพื่อให้ทันกระแสโลกที่คนหันมาให้ความสนใจในเรื่องสุขภาพ จังหวัดจึงมีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและการลงทุนด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพเนื่องจากจังหวัดมีบริการทางการแพทย์ที่ได้รับการยอมรับจากบริษัทประกันต่างประเทศ มีโรงพยาบาลที่มีศักยภาพสูงรวมทั้งมีแพทย์ที่มีชื่อเสียงระดับโลก มีความเชี่ยวชาญในด้านต่าง ๆ เช่น การทำศัลยกรรมตกแต่ง การผ่าตัดแปลงเพศ เป็นต้นซึ่งนำรายได้เข้าสู่ประเทศเป็นมูลค่ามหาศาล และเพื่อป้องกันมิให้จังหวัดมีรายได้ขึ้นอยู่กับการท่องเที่ยวเพียงอย่างเดียวจึงต้องมีการพัฒนาอุตสาหกรรมประมงควบคู่ไปด้วยเพื่อให้จังหวัดภูเก็ตพัฒนาไปสู่การเป็นศูนย์กลางในการกระจายสินค้าสู่ภูมิภาคเอเชียได้ จึงจะทำให้จังหวัดมีฐานเศรษฐกิจที่มั่นคงไม่ขึ้นอยู่กับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเพียงอย่างเดียว

อุปสรรคของจังหวัดภูเก็ต คือ ความผันผวนทางเศรษฐกิจโลก รongลงมา คือ การท่องเที่ยวแบบฤดูกาล และการก่อการร้ายสากล ความขัดแย้งระหว่างประเทศ โรคระบาด และภัยธรรมชาติ จึงควรมีการจัดให้มี Event และ Tournament ต่าง ๆ ขึ้นอย่างสม่ำเสมอ รวมทั้งการพัฒนา MICE เพื่อให้มีรายได้จากการท่องเที่ยวตลอดทั้งปี และควรมีมาตรการด้านความปลอดภัยที่ได้มาตรฐานเพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุการณ์ร้ายขึ้น ซึ่งจะเป็นตัวทำลายบรรยากาศการท่องเที่ยวของจังหวัด

และเพื่อให้ง่ายในการมองภาพการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและภายนอก (SWOT Analysis) ได้ชัดเจนขึ้นผู้วิจัยจึงขอนำเสนอในรูปแบบของตารางดังต่อไปนี้

<p>จุดแข็ง (Strength)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. มีทรัพยากรท่องเที่ยวที่งดงาม โดดเด่นและมีชื่อเสียงในระดับโลก 2. มีวัฒนธรรมประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ของจังหวัด 3. มีฐานเศรษฐกิจที่มั่นคงและหลากหลาย 4. ทริพยากรมนุษย์มีความพร้อมที่จะได้รับการพัฒนา และมีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานและบริการสิ่งอำนวยความสะดวก 	<p>จุดอ่อน (Weakness)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. อัตราค่าครองชีพสูง 2. ขาดจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม 3. ปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม 4. ขาดระบบการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
<p>โอกาส (Opportunities)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. มีชื่อเสียงระดับโลกด้านการท่องเที่ยว 2. การเชื่อมโยงกับภูมิภาคและพัฒนาสู่นานาชาติ (การท่องเที่ยวยกระดับมาตรฐานสินค้าและบริการสารสนเทศ การศึกษา) 3. เป็นศูนย์กลางการด้านระบบการเตือนภัยทางธรรมชาติในระดับภูมิภาค 4. พัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ 5. กระแสโลกในเรื่องสิ่งแวดล้อม คุณภาพชีวิต และการพัฒนาที่ยั่งยืน 6. รัฐบาลให้การสนับสนุน 7. การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และการลงทุนด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและผู้สูงอายุ 8. การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวอุตสาหกรรมประมง 	<p>อุปสรรค (Threats)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ความผันผวนทางเศรษฐกิจโลก 2. การท่องเที่ยวแบบฤดูกาล 3. การก่อการร้ายสากล ความขัดแย้งระหว่างประเทศ โรคระบาด ภัยธรรมชาติ

ภาพประกอบ 45 แสดงจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส อุปสรรค (SWOT Analysis) ของจังหวัดภูเก็ต

วิสัยทัศน์ของจังหวัดภูเก็ต

“ศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก สังคมมีคุณภาพชีวิตที่ดี มีเอกลักษณ์วัฒนธรรมและมีการพัฒนาที่ยั่งยืน ควบคู่กับการเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับภูมิภาค”

ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การพัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก ซึ่งมีกลยุทธ์ในการพัฒนาคือ

- การทำตลาดการท่องเที่ยวเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมาย โดยใช้ระบบการจัดทำและบริหารข้อมูลด้านการท่องเที่ยว เพื่อ Branding ให้จังหวัดกลายเป็น Beach Resort ที่มีคุณภาพในระดับโลก

- การประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ของจังหวัด โดยเน้นที่การเป็นเจ้าบ้านที่ดี มีน้ำใจต่อนักท่องเที่ยว และมีมาตรฐานการบริการ การพัฒนาคุณภาพบุคคลากร รวมถึงการจัดระเบียบ และการปรับปรุงภูมิทัศน์ตามสถานที่ต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวและพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน

- การจัดทำและบริหารระบบข้อมูลด้านการท่องเที่ยว โดยการพัฒนา web site ด้านการท่องเที่ยวของจังหวัด เพื่อให้นักท่องเที่ยวสามารถเข้าถึงข้อมูลได้ง่าย สะดวก และรวดเร็ว

ยุทธศาสตร์ที่ 2 : พัฒนาเป็นสังคมมีคุณภาพชีวิตที่ดี

- กลยุทธ์การรักษาสิ่งแวดล้อมและทัศนียภาพให้สะอาด สะดวก และสวยงาม เพื่อให้ชุมชนมีความน่าอยู่ ควรส่งเสริมการปลูกฝังจิตสำนึกสาธารณะ ให้เห็นประโยชน์ส่วนรวมเป็นหลัก

- พัฒนาคุณภาพชีวิตประชากรด้านเศรษฐกิจ สังคม สุขภาพ และความปลอดภัยในชีวิต

- สนับสนุนโครงการพัฒนาจิตใจ ทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อให้การพัฒนาไปสู่ความยั่งยืน

ยุทธศาสตร์ที่ 3 : พัฒนาเป็นเมืองที่มีเอกลักษณ์ วัฒนธรรมและมีการพัฒนาที่ยั่งยืน

- การปลูกจิตสำนึกด้านการรักษารัฐธรรมนูญ และศิลปวัฒนธรรม

- การบริหารจัดการทรัพยากรวัฒนธรรมแบบบูรณาการอย่างยั่งยืน โดยการร่วมมือกันของทุกภาคฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

- การวางผังเมือง และควบคุมดูแลการใช้พื้นที่ เพื่อความเหมาะสมในการพัฒนา

ยุทธศาสตร์ที่ 4 : พัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับภูมิภาค

- การส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และการสื่อความหมายเพื่อปลูกจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์

- การพัฒนาโครงข่ายคมนาคมเพื่อเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรม
- พัฒนาเครือข่ายด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ยุทธศาสตร์ที่ 5 : พัฒนาเป็นศูนย์กลางการประชุมและแสดงสินค้านานาชาติ

- ส่งเสริมให้มีการท่องเที่ยวตลอดฤดูกาล
- ส่งเสริมให้มีการจัดการประชุมและการแสดงสินค้านานาชาติ

ยุทธศาสตร์ที่ 6 : พัฒนาเป็นศูนย์กลางด้านอุตสาหกรรมอาหาร

- ส่งเสริมการตลาดและการประชาสัมพันธ์
- พัฒนาการแปรรูปผลิตภัณฑ์ให้ได้มาตรฐาน

โดยเน้นการมีส่วนร่วมของทุกภาคฝ่ายที่เกี่ยวข้อง สามารถสรุปได้ดังนี้

การมีส่วนร่วมด้านการจัดการด้านการคมนาคมและสาธารณูปโภค จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญต่อการความสะดวกในการเดินทาง การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และการติดต่อสื่อสารตามลำดับ จังหวัดจึงควรมีโครงการเกี่ยวกับการปรับปรุงเส้นทางและบริการด้านการเดินทางให้มีความสะดวก รวดเร็ว ปลอดภัยทั้งทางบก ทางเรือ และทางอากาศ และโครงการเชื่อมโยงการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ เช่น โครงการปรับปรุงป้ายบอกทางตามแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ โครงการวันเดียวเที่ยวรอบเกาะเพื่อให้เกิดเส้นทางที่เชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวส่วนต่าง ๆ ของจังหวัด และโครงการปรับปรุงบริการด้านการสื่อสาร เช่น มือถือ อินเทอร์เน็ต

การมีส่วนร่วมด้านการจัดการด้านที่พักแรมและร้านอาหาร จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญต่อการมีความหลากหลายด้านที่พักแรมและร้านอาหาร มีการบริการที่ได้มาตรฐาน และมีคุณภาพ จำนวนที่พักแรมและร้านอาหารเพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวตามลำดับ จังหวัดจึงควรมีโครงการเกี่ยวกับการฝึกอบรมบุคลากรด้านบริการให้มีมาตรฐาน และคุณภาพ และการรณรงค์ให้ที่พักแรมและร้านอาหารมีความสะอาด และถูกสุขลักษณะ เช่น โครงการธงเขียวอาหารปลอดภัย ราคายุติธรรม

การมีส่วนร่วมด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญต่อการให้บริการที่มีคุณภาพแก่นักท่องเที่ยว การให้บริการข้อมูลพื้นฐาน การปลูกจิตสำนึก และมีมาตรฐานในการกำจัดมลพิษทางน้ำ อากาศ เสียง และขยะตามลำดับ จังหวัดจึงควรมี

โครงการเกี่ยวกับการบำบัด และการกำจัดมลพิษทั้งระบบ โดยเฉพาะบริเวณที่มีความคับคั่งของนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ เช่น หาดป่าตอง กะตะ กะรน กมลา เป็นต้น

การมีส่วนร่วมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญต่อความปลอดภัยในการเยี่ยมชมและใช้สถานที่ และกิจกรรมการท่องเที่ยวต้องมีความหลากหลายตามลำดับ จังหวัดจึงควรมีโครงการเกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว, โครงการสื่อความหมายในแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ เช่น บริเวณตึกเก่าชิโนโปรตุกีส พิพิธภัณฑ์ท้องถิ่น

การมีส่วนร่วมด้านการจัดการด้านเบ็ดเตล็ด จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับการมีธนาคาร ที่แลกเงิน ปั่นน้ำมัน โรงพยาบาล สถานือนามัย ที่ได้มาตรฐาน มีความปลอดภัยและเพียงพอเป็นอันดับแรก รองลงมาคือการมีจำนวนสถานที่จำหน่ายสินค้าที่ระลึกเพียงพอ จังหวัดจึงควรมีโครงการเกี่ยวกับการอบรมบุคลากรด้านบริการให้มี Service mild ในการให้บริการแก่ผู้มาใช้บริการ และมีการจัดตั้งศูนย์รวมสินค้าพื้นเมือง OTOP Plaza เพื่อความสะดวกสำหรับนักท่องเที่ยว

ผู้มีบทบาทในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 กลุ่มคือ ภาครัฐ ผู้ประกอบการ ประชาชน จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่า

ภาครัฐ ควรมีบทบาทในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเป็นอันดับแรก รองลงมาคือบทบาทในการลงทุนด้านการพัฒนาสาธารณูปโภค และบทบาทในการส่งเสริมตลาดแหล่งท่องเที่ยวตามลำดับ โดยในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวภาครัฐควรมีการประสานความร่วมมือกับชุมชน และผู้ประกอบการในแหล่งท่องเที่ยวนั้น เพื่อให้เกิดการกำหนดทิศทางการพัฒนาให้เป็นไปในแนวทางเดียวกัน

ภาคผู้ประกอบการ ควรมีบทบาทในการพัฒนาและอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว รองลงมาคือบทบาทในการร่วมส่งเสริมการตลาดและสร้างมาตรฐานผลิตภัณฑ์และบริการ บทบาทในการร่วมลงทุนด้านสาธารณูปโภคตามลำดับ เนื่องจากผู้ประกอบการเป็นผู้ได้รับประโยชน์โดยตรงจากแหล่งท่องเที่ยวจึงควรมีส่วนร่วมในการพัฒนาและอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว เพราะแหล่งท่องเที่ยวเป็นต้นทุนหลักของกิจการ

ประชาชน ควรมีบทบาทในการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมและแหล่งท่องเที่ยวท้องถิ่น รองลงมาคือ บทบาทในการพัฒนาผลิตภัณฑ์และการบริการการท่องเที่ยว บทบาทในการเป็นผู้ร่วมตัดสินใจวางแผน การดำเนินการ และการประเมินผลการพัฒนาการท่องเที่ยวท้องถิ่น เนื่องจากประชาชนเป็นเจ้าของแหล่งท่องเที่ยวจึงมีสิทธิ์ในการที่จะได้รับผลประโยชน์จากแหล่งท่องเที่ยว จึงจำเป็นที่จะต้องมีการจัดการและบริหารแหล่งท่องเที่ยวของชุมชน เพื่อให้เกิดเศรษฐกิจหมุนเวียนภายในท้องถิ่น

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสามารถเขียนแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต ออกมาเป็นรูปแบบดังต่อไปนี้

การวางแผนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต

วิสัยทัศน์ : ศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก สังคมมีคุณภาพชีวิตที่ดี มีเอกลักษณ์ วัฒนธรรมและมีการพัฒนาที่ยั่งยืน
 ควบคู่กับการเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับภูมิภาค

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย	กลยุทธ์	โครงการ
1. พัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก	เพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยว	จำนวนรายได้เพิ่มขึ้น	ร้อยละ 12 ต่อปี	1. การตลาดการท่องเที่ยวเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมาย	1.1 โครงการปรับปรุงฐานข้อมูลลูกค้ากลุ่มเป้าหมายด้วยระบบ ซีอาร์เอ็ม (Customer relation management) เพื่อสามารถเสนอผลิตภัณฑ์ที่ตรงกับความต้องการของลูกค้ากลุ่มเป้าหมาย และเป็นการรักษาลูกค้าที่มีอยู่ ณ ปัจจุบัน 1.2 โครงการจัดส่งข้อมูลกิจกรรม และข้อมูลต่าง ๆ ให้ลูกค้ากลุ่มเป้าหมาย โดยผ่านทางอินเทอร์เน็ต, SMS, สิ่งพิมพ์ , Customer service online ร่วมกับกลุ่มจังหวัด 3 เหลี่ยมอันดามัน 1.3 โครงการพัฒนาผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวความสนใจเฉพาะด้าน (SIT) เช่น การท่องเที่ยวชมฟาร์มหอยมุก, มารีน่า, การบริการทางการแพทย์ ฝ่าตัดแปลงเพศ, ทันตกรรม

					<p>1.4 โครงการจัด Package การท่องเที่ยว ร่วมกับจังหวัด 3 เหลี่ยมอันดามัน</p> <p>1.5 โครงการพัฒนาผลิตภัณฑ์ทางเลือกใหม่สำหรับการท่องเที่ยว เช่น การท่องเที่ยวในอุทยานฯ การท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์</p> <p>1.6 โครงการทำจัดตั้งกลุ่มในการทำ Organizer ไว้รองรับการประชุมสัมมนาจากบริษัทชั้นนำต่าง ๆ</p> <p>1.7 โครงการสร้าง Event และ Tournament ใหญ่ ๆ ให้เกิดขึ้นตลอดทั้งปี เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวและการสร้างภาพลักษณ์ของจังหวัด</p> <p>1.8 โครงการพัฒนาคุณภาพการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว โดยจัดเป็น One stop service เพื่อความสะดวกในการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว</p> <p>1.9 โครงการปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณสนามบิน เพราะถือเป็นหน้าตาของจังหวัดในการต้อนรับนักท่องเที่ยว</p>
--	--	--	--	--	---

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย	กลยุทธ์	โครงการ
1. พัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก (ต่อ)	เพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยว	จำนวนรายได้เพิ่มขึ้น	ร้อยละ 12 ต่อปี	2. การประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ของจังหวัด	<p>1.1 โครงการปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณแหล่งท่องเที่ยวหลักของจังหวัด เช่น หาดป่าตอง, หาดกะตะ, กะรน</p> <p>1.2 โครงการจัดระเบียบชายหาด โดยร่วมมือกับองค์กรท้องถิ่น</p> <p>1.3 โครงการพัฒนาบุคลากรด้านการบริการให้มีคุณภาพ มาตรฐาน และมี Service mild</p> <p>1.4 โครงการประชาสัมพันธ์ความคุ้มค่ากับคุณภาพบริการ (Quality destination) ร่วมกับกลุ่มจังหวัด</p> <p>1.5 โครงการ Logistic ปรับปรุงระบบโดยสารทางรถ ทางเรือ และอากาศให้มีความสะดวก และปลอดภัย</p> <p>1.6 โครงการ Branding บริการทางการแพทย์ และการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ</p>

				<p>3. จัดทำและบริหารระบบข้อมูลด้านการท่องเที่ยว</p>	<p>1.1 โครงการพัฒนา web site การท่องเที่ยวของจังหวัดให้มีข้อมูลครบถ้วน และหาข้อมูลได้ง่าย</p> <p>1.2 โครงการทำคู่มือการท่องเที่ยวของจังหวัดเป็นแบบ Resource map</p> <p>1.3 โครงการจัดทำคู่มือการท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยว Should to do หรือ Not should to do ตามแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ</p> <p>1.4 โครงการจัดทำเส้นทางท่องเที่ยวที่ครอบคลุมการท่องเที่ยวทั้งทางธรรมชาติ วัฒนธรรม กิจกรรม ต่าง ๆ เข้าไว้ด้วยกัน</p> <p>1.5 โครงการจัดทำป้ายสื่อความหมายตามสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ</p> <p>1.6 โครงการพัฒนาและปรับปรุงป้ายบอกทางให้มีความชัดเจน และสังเกตเห็นได้ง่ายตลอดเส้นทาง</p>
--	--	--	--	---	---

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย	กลยุทธ์	โครงการ
2. พัฒนาเป็นสังคมที่มีคุณภาพชีวิตที่ดี	สภาพแวดล้อมเมือง ชุมชน สะอาด สวยงามและเป็นระเบียบเรียบร้อย	สภาพแวดล้อม เมือง ชุมชนน่าอยู่	เพิ่มขึ้นร้อยละ 20	1. การรักษาสิ่งแวดล้อมและทัศนียภาพให้สะอาด สะดวก และสวยงาม	<p>1.1 โครงการประกวดชุมชนน่าอยู่</p> <p>1.2 โครงการอบรมสัญลักษณ์ชุมชน เพื่อปลูกฝังค่านิยมในการรักษาความสะอาด</p> <p>1.3 โครงการรณรงค์การปลูกฝังจิตสำนึกสาธารณะให้แก่ชุมชน</p> <p>1.4 โครงการสร้างสวนสาธารณะชุมชน เพื่อส่งเสริมคุณภาพชีวิตและการท่องเที่ยว</p> <p>1.5 โครงการเมืองน่าอยู่ ปลอดภัย เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต และส่งเสริมการท่องเที่ยว</p> <p>1.6 โครงการรณรงค์การแยกขยะ เพื่อการนำไป Re use และ Re cycle เพื่อการนำกลับมาใช้ใหม่ และง่ายแก่การนำไปกำจัด</p> <p>1.7 โครงการรณรงค์การใช้วัสดุธรรมชาติ แทนการใช้ภาชนะพลาสติก</p>

				<p>2. พัฒนาคุณภาพชีวิตประชากร ด้านเศรษฐกิจ สังคม สุขภาพ และความปลอดภัยในชีวิต</p>	<p>2.1 โครงการส่งเสริมการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่งที่มีมูลค่าสูง เพื่อเพิ่มรายได้ให้แก่เกษตรกร ร่วมกับจังหวัด 3 เหลี่ยมอันดามัน</p> <p>2.2 โครงการส่งเสริมผลิตภัณฑ์ชุมชน (OTOP) ให้ได้มาตรฐานห้าดาว</p> <p>2.3 โครงการรื้อเพื่อนบ้าน เพื่อเป็นการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในชุมชน</p> <p>2.4 โครงการศูนย์สุขภาพชุมชน เพื่อให้คำแนะนำด้านสุขภาพอนามัย และให้ความรู้แก่ชุมชน</p> <p>2.5 โครงการปรับปรุงเส้นทางเดินรถ และคุณภาพรถโดยสารสาธารณะ</p> <p>2.6 โครงการส่งเสริมศูนย์เพาะพันธุ์สัตว์น้ำชายฝั่งที่มีมูลค่าสูง เพื่อการส่งออก และส่งเสริมการท่องเที่ยว</p> <p>2.7 โครงการเยาวชนเฝ้าระวังยาเสพติด</p> <p>2.8 โครงการส่งเสริมกิจกรรมด้านการกีฬา และนันทนาการ</p> <p>2.9 โครงการศูนย์สุขภาพชุมชน และลานออกกำลังกาย</p>
--	--	--	--	---	---

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย	กลยุทธ์	โครงการ
2. พัฒนาเป็นสังคมที่มีคุณภาพชีวิตที่ดี (ต่อ)				3. สนับสนุนโครงการพัฒนาจิตใจ ทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียง	3.1 โครงการสำนึกรักบ้านเกิด 1.7 โครงการกระตุ้นจิตสำนึกสาธารณะให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อม และทรัพยากรธรรมชาติ 1.8 โครงการประสานความร่วมมือระหว่างประชาชน ภาครัฐ และผู้ประกอบการ เพื่อฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยว และสภาพแวดล้อมที่เสื่อมโทรม
3. เป็นเมืองที่มีเอกลักษณ์วัฒนธรรม และมีการพัฒนาที่ยั่งยืน	รักษาไว้ซึ่งเมืองที่มีเอกลักษณ์วัฒนธรรม และมีการพัฒนาที่ยั่งยืน			1. ปลูกจิตสำนึกด้านการรักษาธรรมชาติ และศิลปวัฒนธรรม	1.1 โครงการปูสอนหลาน เพื่อสอนศิลปวัฒนธรรม ประเพณีดั้งเดิมให้แก่รุ่นหลัง 1.2 โครงการฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นให้แก่เยาวชน และผู้สนใจ 1.3 โครงการสอนทำอาหารพื้นเมืองแก่เยาวชน และผู้สนใจ 1.4 โครงการฟื้นฟูป้าชายเลน บริเวณตำบลปากลอก, บ้านบางโรง

					1.5 โครงการจัดทำ Live museum บริเวณ ตึกเก่าชินโปรตุเกส, บ้ายสื่อ ความหมาย และระบบการเยี่ยมชม สถานที่
--	--	--	--	--	---

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย	กลยุทธ์	โครงการ
3. เป็นเมืองที่มีเอกลักษณ์ วัฒนธรรม และมีการพัฒนา ที่ยั่งยืน (ต่อ)				2. บริหารจัดการทรัพยากร วัฒนธรรมแบบบูรณาการ อย่างยั่งยืน	2.1 โครงการสร้างศูนย์ศิลปวัฒนธรรม ท้องถิ่นร่วมกับสำนักงานวัฒนธรรม จังหวัดและให้มีการแสดงโชว์ทุก สัปดาห์ 2.2 โครงการจัดทำหอจดหมายเหตุจังหวัด ภูเก็ต เพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับประวัติ เรื่องราว ความเป็นมาของจังหวัด 2.3 โครงการถนนสายวัฒนธรรม เพื่อ แสดงวัฒนธรรมท้องถิ่น รวมทั้งอาหาร พื้นเมือง และหัตถกรรมท้องถิ่น เช่น ผ้าบาติก 2.4 โครงการประสานความร่วมมือกับ ภูเก็ตแพนตาซี เพื่อแสดง ศิลปวัฒนธรรมประเพณีของจังหวัด

				3. การวางผังเมือง ควบคุมดูแลการใช้พื้นที่	3.1 โครงการ Zoning พื้นที่ส่วนต่าง ๆ ใน จังหวัดภูเก็ต เพื่อป้องกันการขยายตัว ของแหล่งท่องเที่ยวบนเทิง 3.2 โครงการจัดระเบียบการจำหน่าย สินค้า และการให้บริการต่าง ๆ บริเวณชายหาด
--	--	--	--	--	--

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย	กลยุทธ์	โครงการ
3. เป็นเมืองที่มีเอกลักษณ์ วัฒนธรรม และมีการ พัฒนาที่ยั่งยืน (ต่อ)				3. การวางผังเมือง ควบคุมดูแลการใช้พื้นที่ (ต่อ)	3.3 โครงการปรับปรุงภูมิทัศน์ของ จังหวัดให้มีความเป็นระเบียบ สวยงามเพื่อส่งเสริมคุณภาพชีวิต และการท่องเที่ยว
4. เป็นศูนย์กลางการ ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ระดับ ภูมิภาค	พัฒนาเป็นศูนย์กลาง การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ระดับภูมิภาค			1. สร้างกิจกรรมการท่องเที่ยว เชิงอนุรักษ์	1.1 โครงการจัดทำคู่มือเส้นทาง การท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติสิรินาถ 1.2 โครงการจัดทำเส้นทาง การเดินศึกษาธรรมชาติป่าชายเลน 1.3 โครงการ Farm stay เกษนา คา 1.4 โครงการ Home stay บริเวณ ตำบลป่าคลอก 1.5 โครงการหลักสูตรระยะสั้น การทำผลิตภัณฑ์ผ้าบาติก

					<p>1.6 โครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรสวนป่าคลอง</p> <p>1.7 โครงการจัดทำเส้นทางการท่องเที่ยวสายประวัติศาสตร์อนุสาวรีย์วีรสตรี-ตึกเก่าชิโนโปรตุกีส-วัดฉลอง</p> <p>1.8 โครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางทะเลร่วมกลุ่มจังหวัด</p>
ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย	กลยุทธ์	โครงการ
4. เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ระดับภูมิภาค(ต่อ)				2. สร้างระบบการให้ความรู้การสื่อความหมายเพื่อปลูกจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์	<p>2.1 โครงการจัดทำป้ายสื่อความหมายตามสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ</p> <p>2.2 โครงการจัดทำคู่มือการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยว</p> <p>2.3 โครงการจัดการทัศนศึกษาแก่นักเรียน นักศึกษาเพื่อปลูกจิตสำนึกด้านการรักษาสิ่งแวดล้อมทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม</p>
				3. พัฒนาโครงข่ายคมนาคมเพื่อเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรม	<p>3.1 โครงการจัดระเบียบเส้นทางเดินรถ เรือเพื่อความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว</p> <p>3.2 โครงการจัดเวลา และตารางการเดินรถให้นักท่องเที่ยว</p>

					<p>3.3 โครงการจัดทำเส้นทางทางท่องเที่ยว (Route) ให้ครอบคลุมทั้งทางธรรมชาติและวัฒนธรรม</p> <p>3.4 โครงการจัดทำป้ายบอกทางให้มองเห็นง่าย และมีความชัดเจน</p> <p>3.5 โครงการประสานความร่วมมือกับองค์กรท้องถิ่น เพื่อให้เกิดความสะดวกและปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว</p>
--	--	--	--	--	--

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย	กลยุทธ์	โครงการ
5. เป็นศูนย์การประชุมและแสดงสินค้านานาชาติ	พัฒนาเป็นศูนย์กลางการประชุมและการแสดงสินค้านานาชาติ			1. จัดให้มีการท่องเที่ยวตลอดฤดูกาล	<p>1.1 โครงการจัดทำปฏิทินท่องเที่ยวของจังหวัดร่วมกับ ท.ท.ท. และกลุ่มจังหวัด</p> <p>1.2 โครงการส่งเสริมให้มีการจัด Event และ Tournament ต่าง ๆ ตลอดปี</p>
				2. ก่อสร้างศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติ (MICE)	2.1 โครงการอบรมและพัฒนาบุคลากรให้มีคุณภาพ มีความรู้ด้านเทคนิค และเทคโนโลยีด้านคอมพิวเตอร์

				3. พัฒนาเป็นสวรรค์ของการช้อปปิ้งนานาชาติ	3.1 โครงการจัดทำศูนย์กลางการค้าปลอดภาษี Duty free zone 3.2 โครงการทำ Package ร่วมกับสายการบินทั้งในและต่างประเทศ เช่น การปรับที่นั่ง เมื่อซื้อสินค้าครบตามเป้าที่กำหนดในเขตปลอดภาษี
6. เป็นศูนย์กลางด้านอุตสาหกรรมอาหาร	พัฒนาเป็นศูนย์กลางการส่งสินค้าประมงสู่เอเชียใต้	รายได้จากการประมงเพิ่มขึ้น	ร้อยละ 12 ต่อปี	1. ส่งเสริมการตลาดและการประชาสัมพันธ์	1.1 โครงการส่งเสริมการแปรรูปอาหารทะเลเพื่อส่งไปยังภูมิภาคต่าง ๆ เช่น เอเชียใต้ 1.2 โครงการส่งเสริมการส่งออกอาหารทะเลแช่แข็งไปยังภูมิภาคต่าง ๆ 1.3 โครงการ Logistic เป็นศูนย์กลางการส่งออกผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรสู่นานาชาติ 1.4 โครงการพัฒนาและการส่งเสริมอุตสาหกรรมแปรรูปอาหาร 1.5 โครงการยกระดับมาตรฐานด้านคุณภาพ และความปลอดภัยของผลิตภัณฑ์ที่ส่งออก 1.6 โครงการ Road show ผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูปตามกลุ่มประเทศเป้าหมาย

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย	กลยุทธ์	โครงการ
6. เป็นศูนย์กลางด้าน อุตสาหกรรมอาหาร (ต่อ)				2. ส่งเสริมจุดเด่นเรื่องอาหาร ในการพัฒนาการท่องเที่ยว	2.1 โครงการอาหารทะเลสดสุดสัปดาห์ 2.2 โครงการอุทยานอาหารพื้นบ้าน 2.3 โครงการเที่ยวไปกินไปกับ นายอำเภอ โดยจัดทำเป็นแผ่นพับ ให้บริการนักท่องเที่ยวในแต่ละ อำเภอ
				3. ส่งเสริมด้านการแปรรูป ผลิตภัณฑ์	3.1 โครงการอบรมเทคนิคการแปรรูป อาหาร 3.2 โครงการอบรมเทคนิคการบรรจุ ภัณฑ์ 3.3 โครงการส่งเสริมการแปรรูป อุตสาหกรรมอาหารกระป๋อง และ อาหารแช่แข็งสำหรับการส่งออก

จากเหตุการณ์ธรณีภัยที่เกิดขึ้น และผลของแบบสอบถามทำให้เกิดโอกาสใหม่เพิ่มขึ้นในการวางแผนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิง
นิเวศของจังหวัดภูเก็ต นั่นคือการเป็นศูนย์กลางด้านระบบการเตือนภัยทางธรรมชาติในระดับภูมิภาค ผู้วิจัยจึงขอเสนอประเด็นยุทธศาสตร์ด้านการฟื้นฟู
จากกรณีธรณีภัยจากการสังเกต ดังตารางต่อไปนี้

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย	กลยุทธ์	โครงการ
การพัฒนาเป็นศูนย์กลางด้านการเตือนภัยทางธรรมชาติในระดับภูมิภาค	การฟื้นฟูกรณีภัยพิบัติภัยและการส่งเสริมให้จังหวัดเป็นศูนย์กลางระบบการเตือนภัยทางธรรมชาติ	คุณภาพชีวิตของผู้ประสบภัยดีขึ้น และสามารถประกอบอาชีพได้อย่างเดิม	มีรายได้เพิ่มขึ้น และสามารถพึ่งพาตนเองได้	1. การฟื้นฟูกรณีภัยพิบัติภัย	<p>1.1 โครงการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยหลังเหตุการณ์ เช่น การก่อสร้างอาคาร สถานที่ประกอบการ เพื่อให้สามารถกลับมาประกอบธุรกิจได้ใหม่ เช่น การปล่อยอัตราเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำ</p> <p>1.2 โครงการให้การสนับสนุนผู้ประกอบการรายย่อย เพื่อให้สามารถพึ่งพาตนเองได้</p> <p>1.3 โครงการจัดหางานให้แก่บุคคลที่ได้รับผลกระทบจากเจ้าของกิจการที่ได้รับความเสียหาย</p> <p>1.4 โครงการปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวและได้รับความเสียหาย</p> <p>1.5 โครงการซ่อมแซมระบบสาธารณูปโภคที่ได้รับความเสียหาย</p> <p>1.6 โครงการฝึกอบรมอาชีพเสริมให้แก่ผู้ประสบภัย</p> <p>1.7 โครงการติดตามผลการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัย</p>

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย	กลยุทธ์	โครงการ
การพัฒนาเป็นศูนย์กลางด้านการเดินทาง ธรรมชาติในระดับภูมิภาค (ต่อ)				1. การฟื้นฟูกรณีกรณีภัย (ต่อ)	1.8 โครงการติดตาม และฟื้นฟูสภาพจิตใจ ของผู้ประสบภัย 1.9 โครงการฟื้นฟูป่าชายเลนที่ได้รับความ เสียหาย และเพื่อเป็นแหล่งอนุบาล สัตว์น้ำในอนาคต 1.10 โครงการปรับปรุงสภาพแวดล้อมให้มี ความเป็นระเบียบ สะอาด สวยงาม เพื่อสร้างบรรยากาศที่ดีต่อสภาพ ร่างกายและจิตใจ
				2. การส่งเสริมให้จังหวัดเป็น ศูนย์กลางระบบการเดิน ทางธรรมชาติ	2.1 โครงการจัดตั้งศูนย์เดินที่ได้มาตรฐาน และมีความรวดเร็ว 2.2 โครงการจัดอบรมบุคลากรด้านการ เดินให้มีความรู้ ความสามารถด้าน เทคโนโลยีการเดิน 2.3 โครงการพัฒนาเทคโนโลยีด้านการ เดิน และข้อมูลสารสนเทศ 2.4 โครงการประสานความร่วมมือกับ นานาชาติด้านข้อมูล และการส่งข่าว

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย	กลยุทธ์	โครงการ
การพัฒนาเป็นศูนย์กลางด้านการเตือนภัยทางธรรมชาติในระดับภูมิภาค (ต่อ)				2. การส่งเสริมให้จังหวัดเป็นศูนย์กลางระบบการเตือนภัยทางธรรมชาติ (ต่อ)	2.5 โครงการฝึกซ้อมการอพยพ ในกรณีเกิดภัยพิบัติภัยขึ้น 2.6 โครงการจัดเส้นทางการอพยพกรณีเกิดภัยธรรมชาติ 2.7 โครงการจัดตั้งศูนย์กระจายข่าวเพื่อให้สามารถแจ้งข่าวได้อย่างรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ 2.8 โครงการอบรมให้ความรู้แก่ชุมชน และประชาชนในการสังเกต และการช่วยเหลือตนเอง และผู้อื่นกรณีเกิดเหตุ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การวางแผนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต สามารถสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะได้ดังต่อไปนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาสภาพพื้นที่และทรัพยากรท่องเที่ยวต่าง ๆ ของจังหวัดภูเก็ต
- 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของประชาชน และนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับแนวทางการวางแผนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต
- 3) เพื่อศึกษาผลกระทบและแนวทางฟื้นฟูพื้นที่ที่ได้รับความเสียหายจากเหตุการณ์ธรณีพิบัติภัยสึนามิ
- 4) เพื่อนำผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยมาจัดทำกรวางแผนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต

ความสำคัญของการวิจัย

- 1) เพื่อรับทราบความต้องการของประชาชน และนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับแนวทางการวางแผนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต
- 2) เพื่อนำผลการวิจัยที่ได้นำเสนอให้แก่ผู้ที่เกี่ยวข้องเป็นข้อมูลประกอบการวางแผนด้านการท่องเที่ยว

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านพื้นที่

พื้นที่ศึกษาวิจัยประกอบด้วย 3 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมือง อำเภอกะทู้ และอำเภอถลาง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ประชากรสามารถแบ่งได้ออกเป็น 4 กลุ่มดังต่อไปนี้

1. เจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐ
2. ภาคเอกชน ผู้ประกอบธุรกิจด้านการบริการท่องเที่ยว
3. นักท่องเที่ยว
4. ประชาชนท้องถิ่น

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเพื่อตอบแบบสอบถาม คือ เจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน ผู้ประกอบธุรกิจด้านการบริการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยว และประชาชนท้องถิ่น กลุ่มละ 100 คน ตามขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการคำนวณจากสูตรของ Taro Yamane (อ้างแล้ว) ที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 90% ค่าความคลาดเคลื่อนในการประมาณการไม่เกิน 10% รวมได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 400 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) จำนวน 2 ชุด โดยชุดที่ 1 เป็นแบบสอบถามสำหรับนักท่องเที่ยว ชุดที่ 2 เป็นแบบสอบถามสำหรับเจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐ ผู้ประกอบธุรกิจด้านการบริการท่องเที่ยว และประชาชนท้องถิ่น ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นจากรวบรวมทฤษฎี ข้อมูลเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับจังหวัดภูเก็ต เพื่อสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางในการวางแผนยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของจังหวัดภูเก็ต แล้วนำมาประยุกต์ใช้เป็นลักษณะและข้อคำถามในแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) จากการนำแบบสอบถามไปทดลอง (Try-out) กับกลุ่มตัวอย่างละ 30 ชุด ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ดังนี้

กลุ่มเจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐ	ได้ค่าดังนี้	0.9794
กลุ่มผู้ประกอบธุรกิจด้านการบริการท่องเที่ยว	ได้ค่าดังนี้	0.9677
กลุ่มนักท่องเที่ยว	ได้ค่าดังนี้	0.9650
กลุ่มประชาชนท้องถิ่น	ได้ค่าดังนี้	0.9664

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การศึกษาข้อมูลทั่วไปของสภาพพื้นที่ พร้อมเก็บข้อมูลภาคปฏิบัติเพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการออกแบบสอบถาม
2. ดำเนินการติดต่อบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขอจดหมายจากบัณฑิตวิทยาลัยในการขอความอนุเคราะห์การตอบแบบสอบถามของสถานที่ต่าง ๆ ตามกลุ่มตัวอย่าง
3. นำจดหมายจากบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถามไปยังหน่วยงาน และองค์กรต่าง ๆ เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 ชุด
4. รวบรวมแบบสอบถามที่ตอบแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว

5. การเก็บข้อมูลเพิ่มเติมผลกระทบที่เกิดจากกรณีกรณีภัยพิบัติภัยสึนามิ

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS For Windows ในการหาค่าสถิติพื้นฐาน ดังนี้

1. การหาค่าร้อยละ (Percentage) เพื่อแปลความหมายของข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามด้านประชากรศาสตร์ เพศ อายุ สถานภาพ สถานภาพทางสังคม อาชีพ การศึกษา รายได้ ซึ่งลักษณะของคำถามจะเป็นแบบคำตอบหลายตัวเลือก (Multiple choice)
2. การหาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) เพื่อแปลความหมายของข้อมูลในด้านต่าง ๆ
3. การหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) เพื่อแปลความหมายของข้อมูลในด้านต่าง ๆ

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การวางแผนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต สามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรท่องเที่ยว ซึ่งสามารถเรียงลำดับตามคะแนนจากแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่ม พบว่า
 - ทรัพยากรท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นว่าเป็นทรัพยากรหลักของจังหวัด คือ แลนมพรหมเทพ รองลงมาคือชายหาดต่าง ๆ เช่น หาดป่าตอง กะตะ กระรน ซึ่งถือเป็นแหล่งท่องเที่ยวหลักและมีชื่อเสียงในระดับโลก ซึ่งสามารถพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณภาพระดับโลกได้ (World class destination) อันดับ 3 คือ จุดชมวิวยูเออาร์
 - ทรัพยากรท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม จากการศึกษพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นว่าเป็นทรัพยากรหลักทางวัฒนธรรม คือ วัดต่าง ๆ เช่น วัดฉลอง วัดพระทอง รองลงมาเป็นอนุสาวรีย์วีรสตรี และตึกเก่าชิโนโปรตุกีสตามลำดับ ซึ่งสามารถพัฒนาเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญทางประวัติศาสตร์
 - ทรัพยากรท่องเที่ยวด้านเทศกาล งานประเพณี จากการศึกษพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นว่าเป็นทรัพยากรหลัก คือ งานเทศกาลกินผัก ซึ่งมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในระดับประเทศ รองลงมาคืองานทำวเทพกระษัตรี ทำวศรีสุนทร และงานเทศกาลเปิดฤดูกาลท่องเที่ยวภูเก็ตตามลำดับ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าจังหวัดภูเก็ตมีเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่โดดเด่น

- ทรัพยากรท่องเที่ยวด้านกิจกรรม จากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าการท่องเที่ยวที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต คือ การชมวิวยุทธศาสตร์ที่แหลมพรหมเทพ รองลงมาคือกิจกรรมการดำน้ำดูปะการังตามเกาะต่าง ๆ และการชมการแสดงภูเก็ตแฟนตาซีตามลำดับ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่สอดคล้องทรัพยากรท่องเที่ยวหลักของจังหวัด

- ทรัพยากรท่องเที่ยวด้านบริการ จากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าการท่องเที่ยวที่มีที่พักที่มีความหลากหลาย รองลงมาคือกิจกรรมนาคามีความสะดวกสบาย และมีการให้ข้อมูลความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยวตามลำดับ ทำให้เห็นว่าจังหวัดภูเก็ตมีความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้แก่นักท่องเที่ยว

2. ผลการศึกษาแบบสอบถามความคิดเห็น ของประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่มเกี่ยวกับการวางแผนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ตพบว่า

2.1 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของจังหวัดภูเก็ต

- **จุดแข็ง**ของจังหวัดภูเก็ต คือ มีทรัพยากรท่องเที่ยวทั้งดงามโดดเด่น และมีชื่อเสียงในระดับโลก รองลงมาคือมีวัฒนธรรมประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ของจังหวัด และมีฐานเศรษฐกิจที่มั่นคงและหลากหลายตามลำดับ

- **จุดอ่อน**ของจังหวัดภูเก็ต คือ มีอัตราค่าครองชีพสูง รองลงมาคือการขาดจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรมตามลำดับ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีโครงการที่กระตุ้นและปลูกฝังการมีจิตสำนึกในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของทุกภาคฝ่าย และโครงการที่เร่งฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของจังหวัดที่เสื่อมโทรม

- **โอกาส**ของจังหวัดภูเก็ต คือ มีชื่อเสียงระดับโลกด้านการท่องเที่ยว รองลงมาคือ การเชื่อมโยงกับภูมิภาคและพัฒนาสู่นานาชาติ และการเป็นศูนย์กลางการศึกษาในระดับภูมิภาคตามลำดับ

- **อุปสรรค**ของจังหวัดภูเก็ต คือ ความผันผวนทางเศรษฐกิจโลก รองลงมาคือการท่องเที่ยวแบบฤดูกาล และการก่อการร้ายสากล ความขัดแย้งระหว่างประเทศ โรคระบาด และภัยธรรมชาติตามลำดับ ซึ่งจังหวัดควรมีโครงการจัดการท่องเที่ยวแบบตลอดฤดูกาล (All year round) โดยการประสานความร่วมมือกันของทุกภาคฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

2.2 การวิเคราะห์ด้านวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ และตัวชี้วัด

- **วิสัยทัศน์** คือ เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก เป็นสังคมมีคุณภาพชีวิตที่ดี เป็นเมืองที่มีเอกลักษณ์ วัฒนธรรมและมีการพัฒนาที่ยั่งยืน ควบคู่กับการเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับภูมิภาค

- **ยุทธศาสตร์ที่ 1** พัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก มีกลยุทธ์คือ การทำตลาดการท่องเที่ยวเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมาย รองลงมาคือการประชาสัมพันธ์ ภาพลักษณ์ของจังหวัด และการจัดทำและบริหารระบบข้อมูลด้านการท่องเที่ยวตามลำดับ

- **ยุทธศาสตร์ที่ 2** พัฒนาเป็นสังคมที่มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีกลยุทธ์คือการรักษาสิ่งแวดล้อมและทัศนียภาพให้สะอาด สะดวก และสวยงาม รองลงมาคือพัฒนาคุณภาพชีวิตประชากรด้านเศรษฐกิจ สังคม สุขภาพ และความปลอดภัยในชีวิต และสนับสนุนโครงการพัฒนาจิตใจ ทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียงตามลำดับ

- **ยุทธศาสตร์ที่ 3** พัฒนาเป็นเมืองที่มีเอกลักษณ์วัฒนธรรม และมีการพัฒนาที่ยั่งยืน มีกลยุทธ์ปลูกจิตสำนึกด้านการรักษารวมชาติ และศิลปวัฒนธรรม รองลงมาคือบริหารจัดการทรัพยากร วัฒนธรรมแบบบูรณาการอย่างยั่งยืน และการวางผังเมือง ควบคุมดูแลการใช้พื้นที่ตามลำดับ

- **ยุทธศาสตร์ที่ 4** พัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ระดับภูมิภาค มีกลยุทธ์คือสร้างกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ รองลงมาคือสร้างระบบการให้ความรู้ การสื่อความหมายเพื่อปลูกจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์ และพัฒนาโครงข่ายคมนาคมเพื่อเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรมตามลำดับ

เพื่อให้เห็นถึงความสำเร็จของยุทธศาสตร์ จึงจำเป็นต้องมีการกำหนดตัวชี้วัดขึ้นเพื่อความชัดเจนในการดำเนินงานของแต่ละยุทธศาสตร์ จากผลการศึกษาศาสามารถสรุปตัวชี้วัดได้ คือ จำนวนรายได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 12 ต่อปี รองลงมาคือจำนวนรายจ่ายของนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น ร้อยละ 13 ต่อปี และจำนวนอัตราเฉลี่ยระยะเวลาพำนักเพิ่มขึ้นร้อยละ 12 ต่อปีตามลำดับ

2.3 ความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของจังหวัดภูเก็ตและบทบาทในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัด

- การมีส่วนร่วมด้านการจัดการด้านการคมนาคมและสาธารณูปโภค จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญต่อการความสะดวกในการเดินทาง การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และการติดต่อสื่อสารตามลำดับ

- การมีส่วนร่วมด้านการจัดการด้านที่พักแรมและร้านอาหาร จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญต่อการมีความหลากหลายด้านที่พักแรมและร้านอาหาร รองลงมาคือมีการ

บริการที่ได้มาตรฐาน และมีคุณภาพ และจำนวนที่พักแรมและร้านอาหารเพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวตามลำดับ

- การมีส่วนร่วมด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญต่อการให้บริการที่มีคุณภาพแก่นักท่องเที่ยว รองลงมาคือการให้บริการข้อมูลพื้นฐาน การปลูกจิตสำนึก และมีมาตรฐานในการกำจัดมลพิษทางน้ำ อากาศ เสียง และขยะตามลำดับ

- การมีส่วนร่วมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญต่อความปลอดภัยในการเยี่ยมชมและใช้สถานที่ รองลงมาคือกิจกรรมการท่องเที่ยวต้องมีความหลากหลายตามลำดับ

- การมีส่วนร่วมด้านการจัดการด้านเบ็ดเตล็ด จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับการมีธนาคาร ที่แลกเงิน ปั้มน้ำมัน โรงพยาบาล สถานีอนามัย ที่ได้มาตรฐาน มีความปลอดภัยและเพียงพอเป็นอันดับแรก รองลงมาคือการมีจำนวนสถานที่จำหน่ายสินค้าที่ระลึกเพียงพอตามลำดับ

2.4 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

- ต้องการให้ช่วยกันรักษาสิ่งแวดล้อม และฟื้นฟูสภาพแวดล้อมให้น่าอยู่มากขึ้น
- ต้องการให้มีความปลอดภัยต่อนักท่องเที่ยว
- ต้องการให้มีการให้การศึกษาและปลูกจิตสำนึกในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
- ต้องการให้มีการประสานความร่วมมือกันในการพัฒนาของทุกภาคหน่วย
- ต้องการให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการเป็นเจ้าของธุรกิจท่องเที่ยว
- ต้องการให้มีการปรับปรุงพัฒนาระบบการขนส่ง
- ต้องการให้มีมาตรฐานในการเตือนภัย และมีความรวดเร็ว
- ต้องการได้รับการบริการที่เท่าเทียมกัน

3. ผลการศึกษาผลกระทบและแนวทางการฟื้นฟูพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากธรณีพิบัติภัยสึนามิ

จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดที่ได้รับความเสียหายเป็นอันดับต้น ๆ มีพื้นที่เสียหายในทั้ง 3 อำเภอ ประกอบด้วย 13 ตำบลมีมูลค่าความเสียหายด้านเศรษฐกิจมีมูลค่ากว่า 13,000 ล้านบาท ด้านสังคมมีความเสียหายต่อชีวิตจำนวน 260 คน บาดเจ็บ 1,111 คนและสูญหาย 646 คน บ้านพักอาศัยได้รับความเสียหาย 402 หลัง

ความเสียหายด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีไม่มากเมื่อเทียบกับจังหวัดพังงา กระบี่ และระนอง โดยรวมแล้วมีประชาชนเลนได้รับความเสียหายจำนวน 10 ไร่ และโครงสร้าง

พื้นฐานได้รับความเสียหายมีมูลค่าประมาณ 399.85 ล้านบาท สามารถเรียงลำดับความเสียหายจากมากไปน้อยได้ดังนี้ หาดป่าตอง หาดกมลา หาดกะรน หาดกะตะ หาดกะตะน้อย หาดในยาง หาดในหาน หาดในทอนตามลำดับ

แนวทางและมาตรการในการฟื้นฟู แบ่งเป็นด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. **ด้านเศรษฐกิจ** มีมาตรการด้านการสร้างภาพลักษณ์และคุณภาพการบริการท่องเที่ยว การประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างความมั่นใจให้แก่นักท่องเที่ยว มาตรการด้านการเงินเพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการที่ได้รับความเสียหาย พัฒนาคุณภาพบุคลากรด้านการท่องเที่ยว
2. **ด้านสังคม** มีมาตรการด้านจัดหาพื้นที่และก่อสร้างที่อยู่อาศัยให้ผู้ประสบภัย ซ่อมแซมสถานที่ที่ได้รับความเสียหาย เร่งฟื้นฟูผลกระทบด้านจิตใจของผู้ประสบภัย จัดให้มีระบบสาธารณูปโภคสาธารณูปการที่เพียงพอ
3. **ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม** มีมาตรการด้านการประเมินความเสียหาย การแก้ไขปัญหาน้ำผิวดินที่ได้รับความเสียหาย การปรับสภาพดินให้มีศักยภาพในการเพาะปลูกตามเดิม และการแก้ไขระบบบำบัดน้ำเสียที่ได้รับความเสียหาย เข้มงวดกฎหมายด้านการใช้พื้นที่และการก่อสร้าง จัดระบบป้องกันและฟื้นฟูทรัพยากรชายฝั่ง
4. **ด้านโครงสร้างพื้นฐาน** มีมาตรการซ่อมแซมโครงสร้างพื้นฐานที่ได้รับความเสียหาย เช่น ถนน ระบบประปา การจัดระเบียบชายหาด ที่อยู่อาศัย และการจัดทำผังบริเวณชายหาดท่องเที่ยว
5. **ด้านการบริหารจัดการ** มีมาตรการฟื้นฟูบูรณะแหล่งท่องเที่ยวชายฝั่งอันดามันให้กลับคืนสู่สภาพเดิมโดยเร็ว เน้นกระบวนการมีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพ

4. **แผนยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของจังหวัดภูเก็ต** สามารถสรุปได้ดังนี้

วิสัยทัศน์ คือ ศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก สังคมมีคุณภาพชีวิตที่ดี มีเอกลักษณ์ วัฒนธรรมและมีการพัฒนาที่ยั่งยืน ควบคู่กับการเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับภูมิภาค

ยุทธศาสตร์ที่ 1 พัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก

- มีกลยุทธ์**
- 1.1 การตลาดการท่องเที่ยวเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมาย
 - 1.2 การประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ของจังหวัด
 - 1.3 การจัดทำและบริหารระบบข้อมูลด้านการท่องเที่ยว

ยุทธศาสตร์ที่ 2 พัฒนาเป็นสังคมที่มีคุณภาพชีวิตที่ดี

- มีกลยุทธ์ 2.1 การรักษาสีเขียวและทัศนียภาพให้สะอาด สะดวก และสวยงาม
- 2.2 พัฒนาคุณภาพชีวิตประชากรด้านเศรษฐกิจ สังคม สุขภาพ และความปลอดภัยในชีวิต
- 2.3 สนับสนุนโครงการพัฒนาจิตใจ ทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียง

ยุทธศาสตร์ที่ 3 พัฒนาเป็นเมืองที่มีเอกลักษณ์วัฒนธรรม และมีการพัฒนาที่ยั่งยืน

- มีกลยุทธ์ 3.1 ปฏิรูปจิตสำนึกด้านการรักษาธรรมชาติและศิลปวัฒนธรรม
- 3.2 บริหารจัดการทรัพยากรวัฒนธรรมแบบบูรณาการอย่างยั่งยืน
- 3.3 การวางผังเมือง ควบคุมดูแลการใช้พื้นที่

ยุทธศาสตร์ที่ 4 พัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ระดับภูมิภาค

- มีกลยุทธ์ 4.1 สร้างกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์
- 4.2 สร้างระบบการให้ความรู้ การสื่อความหมายเพื่อปลูกจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์
- 4.3 พัฒนาโครงข่ายคมนาคมเพื่อเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรมตามลำดับ

การอภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง การวางแผนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านทรัพยากรท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต พบว่า ทรัพยากรธรรมชาติที่โดดเด่นของจังหวัดภูเก็ต คือ แลนมหารมเทพ และชายหาดต่าง ๆ ซึ่งทรัพยากรดังกล่าวเป็นแหล่งท่องเที่ยวหลักของจังหวัดภูเก็ตที่เป็นจุดดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ซึ่งตรงกับวิสัยทัศน์ของจังหวัดที่ต้องการเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการที่ทุกฝ่ายต้องร่วมมือกันในการดูแลรักษา และฟื้นฟูสภาพแวดล้อมของทรัพยากรดังกล่าวให้มีความสมบูรณ์ และสวยงาม เพื่อรักษาไว้ซึ่งการเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณภาพต่อไป ควบคู่กับการพัฒนาการท่องเที่ยวด้านวัฒนธรรมเพื่อเป็นการสืบทอดความเป็นเอกลักษณ์ของจังหวัดให้เป็นที่รู้จักแพร่หลาย เช่น การจัดเส้นทางพานำเที่ยวสายวัฒนธรรม และการสื่อความหมายให้แก่นักท่องเที่ยว เพื่อเป็นทางเลือกสำหรับการท่องเที่ยวของจังหวัด ซึ่งตรงกับวิสัยทัศน์ที่ต้องการ

เป็นเมืองที่มีเอกลักษณ์ วัฒนธรรม จึงควรส่งเสริมให้ประชาชนท้องถิ่นมีจิตสำนึกการเป็นเจ้าของบ้านที่ดี ในการต้อนรับนักท่องเที่ยวโดยการมีส่วนร่วมของทุกฝ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการส่งเสริมและพัฒนา ศักยภาพของบุคคลากรด้านอุตสาหกรรมบริการ เพื่อให้การท่องเที่ยวสามารถพัฒนาไปสู่ความยั่งยืน

2. ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามความคิดเห็นของประชากรกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการวางแผนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต พบว่า

2.1 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในภายนอก ภูเก็ตมีทรัพยากรท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงในระดับโลก และมีวัฒนธรรมประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ ทำให้สามารถประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ของจังหวัดให้เป็นที่รู้จักในระดับนานาชาติด้านการท่องเที่ยวทางทะเล เป็นเมืองที่มีเอกลักษณ์ วัฒนธรรม และการส่งเสริมการประชาสัมพันธ์ด้านการให้บริการทางการแพทย์ที่ทันสมัย จัดให้มีการท่องเที่ยวตลอดทั้งปี เช่น การจัดการแข่งขันในระดับนานาชาติ การส่งเสริมการท่องเที่ยวในอุทยานฯ การจัดการแสดงสินค้า นอกจากนี้ควรมีการส่งเสริมเศรษฐกิจด้านอื่น ๆ เช่น การส่งเสริมการเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่งที่มีมูลค่าสูง เพื่อมิให้รายได้ของจังหวัดมาจากการท่องเที่ยวเพียงอย่างเดียว เป็นการเพิ่มศักยภาพให้จังหวัดมีความเข้มแข็งทางด้านเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น อีกทั้งจังหวัดยังได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐ เช่น การอบรมให้ความรู้กับเกษตรกร การให้ความรู้เกี่ยวกับการแปรรูปผลิตภัณฑ์อาหารปลอดภัย จึงมีความเป็นไปได้ในการที่จะพัฒนาไปสู่การเป็นศูนย์กลางด้านเศรษฐกิจในระดับภูมิภาค

2.2 การวิเคราะห์วิสัยทัศน์ ประเด็นยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ ตามแนวคิดกระบวนการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ของ นครมณฑล แนนหน่า (อ้างแล้ว) คือ ภูเก็ตต้องการเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก สังคมที่มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีเอกลักษณ์วัฒนธรรมและมีการพัฒนาที่ยั่งยืน ควบคู่กับการเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับภูมิภาค และเพื่อให้สามารถเป็นไปตามวิสัยทัศน์ที่ตั้งไว้จึงต้องมียุทธศาสตร์และกลยุทธ์ต่าง ๆ เช่น การทำการตลาดเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมาย เช่น กลุ่มลูกค้าที่มีกำลังการซื้อสูง หรือ กลุ่ม High end กลุ่มนักท่องเที่ยวความสนใจเฉพาะด้าน (Special interest tourist) กลุ่มที่ต้องการบริการทางการแพทย์ สุขภาพ (Health tourism) จึงต้องมีมาตรการให้การควบคุมมาตรฐานด้านการบริการ และมีการพัฒนาบุคคลากรด้านการท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพเพื่อรองรับการเจริญเติบโตของการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่นี้ การเป็นสังคมที่มีคุณภาพ และมีเอกลักษณ์วัฒนธรรมนั้น ควรส่งเสริมให้มีการปลูกจิตสำนึกในการรักษาสิ่งแวดล้อม การมีจิตสำนึกสาธารณะ การปรับภูมิทัศน์บ้านเรือนให้มีความสวยงาม สะอาด เพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยวและเป็นการพัฒนาคุณภาพของชุมชนให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น รวมถึงการร่วมกันเฝ้าระวังอาชญากรรม และปัญหาเสพติดไม่ให้นำเข้ามาสู่ชุมชน ควรคู่ไปกับการพัฒนาด้านจิตใจ เช่น การส่งเสริมกิจกรรมทางศาสนา เพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนต่อไป

3. ผลกระทบและแนวทางการฟื้นฟูพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ธรณีภัยพิบัติภัยสึนามิ จังหวัดภูเก็ตมีมาตรการต่าง ๆ ในการฟื้นฟู ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ด้านโครงสร้างพื้นฐาน และด้านการบริหารจัดการที่ได้กล่าวแล้วนั้น ควรมีมาตรการด้านจิตใจเพื่อให้ผู้ประสบภัยมีกำลังใจ และมีทัศนคติที่ดีในการดำเนินชีวิตต่อไป และควรมีการติดตามผลอย่างต่อเนื่อง เช่น การติดตามแนวทางการแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เสียหายว่าสามารถฟื้นฟูสู่สภาพเดิมได้หรือไม่ และควรมีแนวทางในการฟื้นฟูในขั้นต่อไปอย่างไร รวมถึงการให้ความรู้ และการเตรียมตัวในการรับมือหากเกิดเหตุการณ์ในลักษณะนี้ขึ้นอีก เช่น การฝึกซ้อมเส้นทางหลบภัย และการช่วยเหลือผู้ประสบภัยร่วมกับหน่วยงานที่รับผิดชอบ การวิจัยครั้งนี้อาจมีเนื้อหาไม่ครอบคลุมในทุกแง่มุมของผู้ประสบภัยสึนามิ เนื่องจากแบบสอบถามได้กระทำเสร็จสิ้นก่อนที่จะมีการรวบรวมข้อมูลในการปฏิบัติภาคสนาม ข้อมูลส่วนใหญ่จึงได้มาจากเอกสาร การสัมภาษณ์ และจากการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วมของผู้วิจัย

4. การวางแผนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต มีวิสัยทัศน์ คือ ศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก สังคมมีคุณภาพชีวิตที่ดี มีเอกลักษณ์วัฒนธรรมและมีการพัฒนาที่ยั่งยืน ควบคู่กับการเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับภูมิภาค ภูเก็ตจึงควรส่งเสริมความร่วมมือกับกลุ่มจังหวัดเพื่อให้มีเครือข่ายในการพัฒนาศักยภาพของกลุ่มจังหวัด รวมถึงการพัฒนาและส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้มีความหลากหลาย เพื่อเป็นทางเลือกใหม่เพิ่มขึ้นสำหรับนักท่องเที่ยว มีการสื่อความหมายที่มีประสิทธิภาพเพื่อให้เกิดจิตสำนึกและการเรียนรู้ร่วมกันของบุคคลที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นนักท่องเที่ยว ชุมชนท้องถิ่น หรือผู้ประกอบการ เพื่อให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืน และเป็นการทำให้มีความสามารถในการแข่งขันกับตลาดต่างประเทศมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ผลที่ได้จากการศึกษาวิจัยเรื่อง การวางแผนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1. ผลการวิจัยเรื่อง การวางแผนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วยแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต แสดงให้เห็นถึงความคิดเห็นของประชาชนและนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัด ผลการวิจัยที่ได้สามารถใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาการวางแผนยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของจังหวัดภูเก็ตต่อไป

2. การจัดการด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จังหวัดควรมีการส่งเสริมและสนับสนุนดังต่อไปนี้

- การจัดการด้านแหล่งท่องเที่ยว ควรมีการจัดระเบียบการใช้พื้นที่ของแหล่งท่องเที่ยว เพื่อให้เกิดความเรียบร้อย สวยงาม เป็นระเบียบ ควรมีป้ายสื่อความหมาย สัญลักษณ์ต่าง ๆ เพื่อให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว และควรมีการร่วมมือกับชุมชนท้องถิ่นในการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น จัดทำคู่มือการท่องเที่ยวเพื่อให้นักท่องเที่ยวรู้ว่าควรปฏิบัติตัวอย่างไรให้เหมาะสมกับสถานที่นั้น ๆ

- การทำการตลาดและการประชาสัมพันธ์ ควรส่งเสริมให้มีการท่องเที่ยวตลอดฤดูกาล และการนำเสนอมุมมองใหม่ ๆ ในการท่องเที่ยว เช่น การท่องเที่ยวเชิงเกษตร การท่องเที่ยวสำหรับผู้ที่มีความสนใจเฉพาะด้าน การท่องเที่ยวอุทยานฯ และการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์

- การสร้างเครือข่ายการคมนาคม ควรมีการปรับปรุงรถโดยสารให้มีเส้นทางเดินรถที่สามารถเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวได้ทั่วถึง และมีมาตรการในการกำหนดราคาค่าโดยสาร การปรับปรุงท่าเรือ ท่าอากาศยานให้มีความสะดวก ปลอดภัย

- การจัดด้านสิ่งแวดล้อม ควรมีโครงการที่ปลูกจิตสำนึกในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ชนบทธรรมเนียม วัฒนธรรมพื้นบ้านเพื่อสืบทอดไปสู่คนรุ่นหลังต่อไป

- การสร้างเครือข่ายชุมชนท้องถิ่น ควรมีการส่งเสริมกิจกรรมของกลุ่มต่าง ๆ เพื่อให้เกิดชุมชนเข้มแข็ง เช่น การส่งเสริมการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่งมูลค่าสูง เพื่อมิให้รายได้หลักมาจากการท่องเที่ยวเพียงอย่างเดียว

- ด้านบริการ ควรมีการส่งเสริมบุคลากรด้านการท่องเที่ยวให้สามารถรักษามาตรฐานการบริการกับลูกค้าทุกกลุ่มอย่างเท่าเทียมกัน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับแนวทางการวางแผนยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระดับกลุ่มจังหวัด (Cluster) เพื่อพัฒนาไปสู่การจัดการการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนต่อไป และควรมีการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมในทุก ๆ ขั้นตอนเพื่อป้องกันมิให้สิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม และถูกทำลาย

2. ควรมีการติดตามประเมินผลการทำงานในทุกขั้นตอน เพื่อให้แผนเกิดประสิทธิภาพตามเป้าหมายที่ตั้งไว้

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2547). กองสถิตินักท่องเที่ยว. *สถานการณ์การท่องเที่ยวปี 2546*. (ออนไลน์). แหล่งที่มา. <http://tat.or.th> วันที่สืบค้น 25 ธันวาคม 2547
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2540). *การดำเนินงานเรื่อง Ecotourism ในประเทศไทย*. กรุงเทพฯ. ถ่ายเอกสาร
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2549). *ข้อมูลเชิงวิชาการการท่องเที่ยว*. (ออนไลน์). แหล่งที่มา <http://mots.go.th> วันที่สืบค้น 20 เมษายน 2549
- กุลวรา สุวรรณพิมล. (2541). *การศึกษาค้นคว้าความต้องการ ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะของนักท่องเที่ยวชาวไทย ต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต และบริเวณใกล้เคียง*. บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันราชภัฏภูเก็ต. ถ่ายเอกสาร
- ฉัตรมงคล แน่นหนา. (2546). *การจัดการเชิงกลยุทธ์*. (เอกสารประกอบการสอน). กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- ดำรง วัฒนา. (2547). *การจัดทำแผนยุทธศาสตร์สำหรับหน่วยงานภาครัฐ*. (ออนไลน์). แหล่งที่มา. <http://www.agmassmedia.com> วันที่สืบค้นเมื่อ 18 กรกฎาคม 2547
- ทักษิณ ชินวัตร , พ.ต.ท . (2546). *ประเทศไทยในบริบทใหม่ของการแข่งขันในเวทีโลก*. (ออนไลน์). แหล่งที่มา. <http://www.phuket.go.th> วันที่สืบค้น 12 ตุลาคม 2547
- นันทา วิฑูฒิกัดดี. (2545). *การวางแผนกลยุทธ์ สำนักวิทยบริการ สถาบันราชภัฏในทศวรรษหน้า (2544- 2553)*. ปริญญาานิพนธ์ดุขฎี คบ.ม. กรุงเทพฯ. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร
- นุชนารถ เอี้ยวสกุลและคณะ. (2537). *การศึกษานโยบายการนำนโยบายและการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยไปปฏิบัติในจังหวัดภูเก็ต*. กรุงเทพฯ. กองแผนงาน การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. ถ่ายเอกสาร
- ปัญญา ชีระวิทย์เลิศ. (2545). *ปฏิบัติการวิจัย*. (เอกสารประกอบการสอน). กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ. อัดสำเนา.
- พยอม ธรรมบุตร. (ม.ป.ป.). *หลักการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์*. (เอกสารประกอบการสอน). กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- รัฐจวน ทองรอด. (2537). *รายงานสถานการณ์การท่องเที่ยวยุคปี 2010*. กรุงเทพฯ. การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. ถ่ายเอกสาร

- วราพร ศรีสุพรรณ. (2534). *การพัฒนาแบบยั่งยืน (Sustainable Development) : ทางเลือกใหม่ในการแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม*. มหาวิทยาลัยมหิดล
- วัดพระพุทธราย. (2547). *หลักสูตรท้องถิ่นมัดคุเทศก์น้อย*. (ออนไลน์). แหล่งที่มา <http://watphraphutthachai.com> วันที่สืบค้น 10 เมษายน 2549
- สมชาย เดชะพรหมพันธุ์ และ ภัทราพร สร้อยทอง. (2545). *โครงการวิจัยการบริหารและการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของอุทยานแห่งชาติในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ; รายงานฉบับสมบูรณ์*. ชลบุรี. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย. ถ่ายเอกสาร
- สถาบันดำรงราชานุภาพ สำนักงานปลัดกระทรวง สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย กระทรวงมหาดไทย. (2543). *คู่มือการบริหารและจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่รับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) และสภาตำบล (สต.)*. กรุงเทพฯ. โครงการศึกษาวิจัยการจัดการมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- สถาบันพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม. (2545). *โครงการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในชุมชนเพื่อใช้ประโยชน์ความหลากหลายทางชีวภาพอย่างยั่งยืน*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย. (2542). *การดำเนินการเพื่อกำหนดนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ*. กรุงเทพฯ. กองบริการที่ปรึกษา ศูนย์บริการวิชาการ
- สำนักงานจังหวัดภูเก็ต. (2548). *แผนการอพยพประชาชนในพื้นที่เสี่ยงภัยจากคลื่นยักษ์ (สึนามิ) จังหวัดภูเก็ต*. ภูเก็ต.
- สำนักงานจังหวัดภูเก็ต. (2547). *สรุปสำหรับผู้บริหารแผนยุทธศาสตร์พัฒนาจังหวัดภูเก็ต (พ.ศ.2547-2550)*. กลุ่มงานยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดภูเก็ต
- สำนักงานจังหวัดภูเก็ต. (2547). *ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดภูเก็ต 2548*. (ออนไลน์). แหล่งที่มา <http://phuketitcity.com> วันที่สืบค้น 29 ตุลาคม 2548
- สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2547). *ยุทธศาสตร์การพัฒนารท่องเที่ยวไทย พ.ศ 2547- 2549*. วันที่ 6 มกราคม 2547.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร. (2547). *สมุดรายนสถิติจังหวัด พ.ศ. 2547*. สำนักงานสถิติจังหวัดภูเก็ต
- สุเทพ เย็นสุข. (2541). *การศึกษาเพื่อเสนอแนะรูปแบบการฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติสิรินาถ (หาดในยาง) จังหวัดภูเก็ต*. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. เชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร
- หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ. (2546). *คำแถลงนโยบาย 9 ยุทธศาสตร์*. (ออนไลน์). แหล่งที่มา <http://www.bangkokbizweek.com> วันที่สืบค้น 12 พฤษภาคม 2547

- อภิรมย์ พรหมจรรยา. (2539). *ทิศทางและเป้าหมายของธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต*. สาขา
อุตสาหกรรมบริการ. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. สงขลา. ถ่ายเอกสาร
- Barbier E.B. (1987). The Concept of Sustainable Economic Development. *Environmental
Conservation*. 14(2) : 101-116
- Brown B.J. and Others. (1987) Global Sustainability. Toward Definition. *Environmental
Management*. 11(6). : 773-719
- Earnest Dale. *Management Theory and Practice*. (on line). www.moe.go.th.
9 March 2006
- International Conference. *Ecotourism. Concept, Design and Strategy*. (1995).
Srinakharinvirot University Bangkok. Thailand
- John Glasson (1994). *Introduction of Environmental Impact Assessment*. London : UCL
Press
- Kaplan, Robert S. and Norton, David P. , *Balanced Scorecard*. Harvard Business Press.
1996
- Kaplan, Robert S. and Norton, David P. , *Strategy - Focused Organization*. Harvard
Business Press. 2000
- Scott, B.W. *Long Range Planning in American Industry*. (on line). www.meo.go.th.
25 April 2006
- Taro Yamane. (1948). *A Method for Employing Techniques in Housing Surveys*. New York :
State Division of Housing

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม

รายชื่อ	ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน
1. รองศาสตราจารย์ ดร. พยอม ธรรมบุตร	ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกด้านการ ท่องเที่ยว
2. ดร. อรรณพ โพธิ์สุข	อาจารย์ประจำสำนักคอมพิวเตอร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. ดร. ปัญญา ชีระวิทย์เลิศ	อาจารย์ประจำภาค ภาควิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

ภาคผนวก ข
เครื่องมือในการวิจัย

ตารางที่ 3 การกำหนดขนาดตัวอย่างตามสูตรของ YAMANE

Sample Size (n) ที่ระดับความคลาดเคลื่อนต่าง ๆ						
Size of Population (N)	$\pm 1\%$	$\pm 2\%$	$\pm 3\%$	$\pm 4\%$	$\pm 5\%$	$\pm 10\%$
500	B	B	B	B	222	83
1,000	B	B	B	385	206	91
1,500	B	B	638	441	316	94
2,000	B	B	714	476	333	95
2,500	B	1,250	769	500	345	96
3,000	B	1,364	811	517	353	97
3,500	B	1,458	843	530	359	97
4,000	B	1,538	870	541	364	98
4,500	B	1,607	891	549	367	98
5,000	B	1,667	909	556	370	98
6,000	B	1,765	938	566	375	98
7,000	B	1,842	959	574	378	99
8,000	B	1,905	976	580	381	99
9,000	B	1,957	989	584	383	99
10,000	5,000	2,000	1,000	588	385	99
15,000	6,000	2,143	1,034	600	390	99
20,000	6,667	2,222	1,053	606	392	100
25,000	7,143	2,273	1,064	610	394	100
50,000	8,333	2,381	1,087	617	397	100
100,000	9,001	2,439	1,099	621	398	100
∞	10,000	2,500	1,111	625	400	100

B ไม่สามารถประมาณค่าได้

ภาคผนวก ค
แบบสอบถาม

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว

คำชี้แจง แบบสอบถามมีทั้งหมด 7 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1	ข้อมูลพื้นฐานทั่วไป
ตอนที่ 2	ลักษณะการเดินทาง และวัตถุประสงค์การเดินทาง
ตอนที่ 3	แรงจูงใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต
ตอนที่ 4	การตรวจสอบทรัพยากรท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต
ตอนที่ 5	การวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส อุปสรรคของจังหวัดภูเก็ต
ตอนที่ 6	ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ และตัวชี้วัด
ตอนที่ 7	ความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านหรือเติมข้อความในช่องว่างตามความเป็นจริง

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไป

1. เพศ ชาย หญิง

2. อายุ 15-24 ปี 25-34 ปี 35-44 ปี 45-54 ปี 55 ปีขึ้นไป

3. สถานภาพ โสด สมรส มีคู่ หย่าร้าง

4. สถานภาพทางสังคม เจ้าหน้าที่หน่วยงานราชการ ผู้ประกอบการเอกชน
 ประชาชนในจังหวัดภูเก็ต

5. อาชีพ นักศึกษา แม่บ้าน เกษตรกรรวม ค้าขาย
 รับราชการ พนักงานเอกชน พนักงานรัฐวิสาหกิจ เจ้าของกิจการ

6. การศึกษา ประถมศึกษาตอนปลาย มัธยมศึกษาตอนต้น
 ปวช. หรือ มัธยมศึกษาตอนปลาย ปวส. หรือ อนุปริญญา
 ปริญญาตรี ปริญญาโท
 สูงกว่าปริญญาโท

7. รายได้ ไม่มีรายได้ ต่ำกว่า 5,000 5,001-10,000 10,001-15,000
 15,001-20,000 20,001-25,000 มากกว่า 25,000

ตอนที่ 2 การตรวจสอบทรัพยากรท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต

2.1 ท่านคิดว่าทรัพยากรธรรมชาติใดที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
2.1.1 แหล่งพหุหมเทพ					
2.1.2 หาดต่าง ๆ เช่น ปาดตอง, กะตะ-กะรน, หาดบางเทา					
2.1.3 จุดชมวิวเขารัง					
2.1.4 สถานีพัฒนาและส่งเสริมการอนุรักษ์ฯ เขาพระแก้ว					
2.1.5 อุทยานแห่งชาติสิรินาถ					
2.1.6 สวนสัตว์ภูเก็ต					

2.2 ท่านคิดว่าทรัพยากรวัฒนธรรมที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
2.2.1 ตึกเก่าชิโนโปรตุกีส					
2.2.2 วัดต่าง ๆ เช่น วัดฉลอง, วัดพระทอง, วัดพระนางสร้าง					
2.2.3 ศาลเจ้าต่าง ๆ เช่น ศาลเจ้าปู่จ้อ					
2.2.4 อนุสาวรีย์วีรสตรี					
2.2.5 พิพิธภัณฑท์ท้องถิ่น					

2.3 ท่านคิดว่างานเทศกาลสำคัญใดที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
2.3.1 งานเทศกาลกินผัก					
2.3.2 งานทำวเทพกระษัตรี-ทำวศรีสุนทร					
2.3.3 งานวันคืนอิสรภาพเต่าทะเล					
2.3.4 งานลอยเรือชาวเล					
2.3.5 บุญสารทเดือนสิบ					
2.3.6 งานเทศกาลเปิดฤดูกาลท่องเที่ยวภูเก็ต					
2.3.7 งานแข่งขันกีฬาตกลานนานาชาติ					
2.3.8 งานแข่งขันเรือใบชิงถ้วยพระราชทาน					
2.3.9 งานแข่งขันไตรกีฬา					

2.4 ท่านคิดว่ากิจกรรมการท่องเที่ยวใดที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
2.4.1 ชมวิวพระอาทิตย์ตกแหลมพรหมเทพ					
2.4.2 ดำน้ำดูปะการังตามเกาะต่าง ๆ					
2.4.3 การตกปลา					
2.4.4 การเล่นกอล์ฟ					
2.4.5 เดินป่าศึกษาธรรมชาติ					
2.4.6 พายเรือแคนู - คายัค					
2.4.7 ชมฟาร์มหอยมุก					
2.4.8 เข้าสปา					
2.4.9 เล่นเรือยอร์ช					
2.4.10 การชมการแสดงภูเก็ตแฟนตาซี					

2.5 ท่านคิดว่าการบริการใดที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
2.5.1 การคมนาคมขนส่งสะดวกสบาย					
2.5.2 ที่พักแรมมีความหลากหลาย					
2.5.3 การให้ข้อมูล ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยว					
2.5.4 มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน					

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส อุปสรรค

จุดแข็ง ท่านคิดว่าข้อความต่อไปนี้เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ตในระดับใด

3.1 จุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
3.1.1 มีทรัพยากรท่องเที่ยวที่งดงามโดดเด่นหลากหลาย และมีชื่อเสียงระดับโลก					
3.1.2 ทรัพยากรมนุษย์มีความพร้อมที่จะได้รับการพัฒนา					
3.1.3 มีความได้เปรียบด้านทำเลที่ตั้งที่เหมาะสม					
3.1.4 มีฐานเศรษฐกิจที่มั่นคงและหลากหลาย					
3.1.5 มีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานและ					

บริการสิ่งอำนวยความสะดวก					
3.1.6 มีวัฒนธรรมประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ของจังหวัด					
3.1 จุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
3.1.7 ความมีน้ำใจ อธิยาศัยไมตรีต่อนักท่องเที่ยว					
3.1.8 มีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี รวดเร็ว					

จุดอ่อน ท่านคิดว่าข้อความต่อไปนี้ เป็นจุดด้อยของจังหวัดภูเก็ตในระดับใด

3.2 จุดด้อยของจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
3.2.1 ปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม					
3.2.2 ขาดความปลอดภัยและการเอาเปรียบนักท่องเที่ยว					
3.2.3 ขาดการมีส่วนร่วมของประชาชนและจิตสาธารณะ					
3.2.4 ขาดการควบคุมและรักษาระดับมาตรฐานการให้บริการ					
3.2.5 ต้องพึ่งพาแรงงานต่างด้าว					
3.2.6 อัตราค่าครองชีพสูง					
3.2.7 ขาดการวางแผนและการจัดการทรัพยากรด้านวัฒนธรรม วิถีชีวิต และภูมิปัญญาท้องถิ่น					
3.2.8 ขาดระบบการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน					
3.2.9 ขาดจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม					
3.2.10 ขาดโครงข่ายการคมนาคมเพื่อเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัด					

โอกาส ท่านคิดว่าข้อความต่อไปนี้เป็นโอกาสของจังหวัดภูเก็ตในระดับใด

3.3 โอกาสของจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
3.3.1 มีชื่อเสียงระดับโลกด้านการท่องเที่ยว					
3.3.2 การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและการลงทุนด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและผู้สูงอายุ					
3.3.3 การเชื่อมโยงกับภูมิภาคและพัฒนาสู่นานาชาติ (การท่องเที่ยว ยกกระดับมาตรฐานสินค้าและบริการสารสนเทศ การศึกษา)					
3.3.4 การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว อุตสาหกรรมประมง					
3.3.5 รัฐให้การสนับสนุน					
3.3.6 พัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์					
3.3.7 กระแสโลกในเรื่องสิ่งแวดล้อม คุณภาพชีวิต และการพัฒนาที่ยั่งยืน					
3.3.8 เป็นศูนย์กลางด้านระบบการเตือนภัยทางธรรมชาติในระดับภูมิภาค					

อุปสรรค ท่านคิดว่าข้อความต่อไปนี้เป็นอุปสรรคของจังหวัดภูเก็ตในระดับใด

3.4 อุปสรรคของจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
3.4.1 ความผันผวนทางเศรษฐกิจโลก					
3.4.2 การก่อการร้ายสากล ความขัดแย้งระหว่างประเทศ โรคระบาด ภัยธรรมชาติ					
3.4.3 กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่ล้าสมัย					

3.4.4 ความล้าหลังในการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลง					
3.4.5 การท่องเที่ยวเป็นแบบฤดูกาล					
3.4.6 คู่แข่งด้านตลาดการท่องเที่ยวจากต่างชาติ					
3.4 อุปสรรคของจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
3.4.7 ขาดความมั่นใจในระบบเตือนภัยของนักท่องเที่ยว					

ตอนที่ 4 วิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ กลยุทธ์

วิสัยทัศน์ ท่านมีความใฝ่ฝันความปรารถนาที่ให้อจังหวัดภูเก็ตพัฒนาไปในลักษณะใด ในอีก 5 ปีข้างหน้า

ข้อความต่อไปนี้ท่านเห็นด้วยในระดับใด

4.1 วิสัยทัศน์ของท่านต่อจังหวัดภูเก็ตในอนาคต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
4.1.1 ภูเก็ตจะพัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก					
4.1.2 พัฒนาให้เป็นสังคมที่มีคุณภาพชีวิตที่ดี					
4.1.3 เป็นเมืองที่มีเอกลักษณ์วัฒนธรรมและมีการพัฒนาที่ยั่งยืน					
4.1.4 พัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระดับภูมิภาค					
4.1.5 พัฒนาเป็นศูนย์กลางการประชุมและแสดงสินค้านานาชาติ					
4.1.6 พัฒนาเป็นศูนย์กลางด้านอุตสาหกรรมอาหาร					

ยุทธศาสตร์ ท่านมีความคิดเห็นว่าข้อต่อไปนี้ควรเป็นยุทธศาสตร์ของจังหวัดในระดับใด

4.2 ยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
4.2.1 ยุทธศาสตร์ที่ 1 เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก					

4.2.2 ยุทธศาสตร์ที่ 2 เป็นสังคมที่มีคุณภาพชีวิตที่ดี					
4.2.3 ยุทธศาสตร์ที่ 3 เป็นเมืองที่มีเอกลักษณ์วัฒนธรรม และมีการพัฒนาที่ยั่งยืน					
4.2.4 ยุทธศาสตร์ที่ 4 เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระดับภูมิภาค					
4.2.5 ยุทธศาสตร์ที่ 5 เป็นศูนย์กลางการประชุมและแสดงสินค้านานาชาติ					
4.2.6 ยุทธศาสตร์ที่ 6 เป็นศูนย์กลางด้านอุตสาหกรรมอาหาร					

กลยุทธ์ ท่านคิดว่าข้อต่อไปนี้เป็นเป้าประสงค์ของจังหวัดในระดับ

4.3 ยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
4.3.1 ยุทธศาสตร์ที่ 1 เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก					
4.3.1.1 การประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ของจังหวัด					
4.3.1.2 จำทำและบริหารระบบข้อมูลด้านการท่องเที่ยว					
4.3.1.3 การทำการตลาดการท่องเที่ยว เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมาย					
4.3.2 ยุทธศาสตร์ที่ 2 เป็นสังคมที่มีคุณภาพชีวิตที่ดี					
4.3.2.1 การรักษาสิ่งแวดล้อมและทัศนียภาพให้สะอาด สะดวก และสวยงาม					
4.3.2.2 พัฒนาคุณภาพชีวิตประชากร ด้านเศรษฐกิจ สังคม สุขภาพ และความปลอดภัยในชีวิต					
4.3.2.3 สนับสนุนโครงการพัฒนาจิตใจ ทักษะ เศรษฐกิจพอเพียง					
4.3.3 ยุทธศาสตร์ที่ 3 เป็นเมืองที่มีเอกลักษณ์วัฒนธรรมและมีการพัฒนาที่ยั่งยืน					
4.3.3.1 บริหารจัดการทรัพยากรวัฒนธรรมแบบบูรณาการอย่างยั่งยืน					

4.3.3.2 สร้างเครือข่ายชุมชนผู้รับผิดชอบการอนุรักษ์วัฒนธรรมของท้องถิ่น					
4.3.3.3 การวางผังเมือง ควบคุมดูแลการใช้พื้นที่					
4.3.3.4 ปฏิบัติสำนักด้านการรักษารักรรรมชาติและศิลปวัฒนธรรม					
4.3.4 ยุทธศาสตร์ที่ 4 เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระดับภูมิภาค 4.3.4.1 จัดโครงการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์แบบบูรณาการ					
4.3 ยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
4.3.4.2 สร้างกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์					
4.3.4.3 สร้างระบบการให้ความรู้ การสื่อความหมายเพื่อปลูกจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์					
4.3.4.4 พัฒนาโครงข่ายคมนาคมเพื่อเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรม					
4.3.5 ยุทธศาสตร์ที่ 5 เป็นศูนย์กลางการประชุมและแสดงสินค้านานาชาติ 4.3.5.1 ก่อสร้างศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติ (MICE)					
4.3.5.2 จัดให้มีการท่องเที่ยวตลอดฤดูกาล					
4.3.5.3 พัฒนาเป็นสวรรค์ของการช้อปปิ้งนานาชาติ					
4.3.6 ยุทธศาสตร์ที่ 6 เป็นศูนย์กลางด้านอุตสาหกรรมอาหาร 4.3.6.1 ส่งเสริมจุดเด่นเรื่องอาหารในการพัฒนาการท่องเที่ยว					

4.3.6.2 ส่งเสริมการตลาดและการประชาสัมพันธ์					
4.3.6.3 ส่งเสริมด้านการแปรรูปผลิตภัณฑ์					

4.4 ตัวชี้วัดประเด็นยุทธศาสตร์	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
4.4.1 จำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นร้อยละ 10 ต่อปี					
4.4.2 จำนวนรายได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 12 ต่อปี					
4.4.3 จำนวนอัตราเฉลี่ยระยะเวลาพำนักเพิ่มขึ้นร้อยละ 12 ต่อปี					
4.4.4 จำนวนรายจ่ายของนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น ร้อยละ 13 ต่อปี					

ตอนที่ 5 ความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของจังหวัดภูเก็ต

5.1 การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
5.1.1 การจัดการด้านการคมนาคมและสาธารณูปโภค					
5.1.1.1. ความสะดวกในการเดินทาง การเข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยว					
5.1.1.2. ไฟฟ้า					
5.1.1.3. น้ำดื่ม - น้ำใช้					
5.1.1.4 ความสะดวกในการติดต่อสื่อสาร					
5.1.2 การจัดการด้านที่พักแรมและร้านอาหาร					
5.1.2.1 มีความหลากหลายด้านประเภทที่พักและร้านอาหาร					

5.1.2.2 มีบริการที่ได้มาตรฐาน และมีคุณภาพ					
5.1.2.3 ระดับราคามีความเหมาะสม					
5.1.2.4 จำนวนที่พักแรมและร้านอาหารเพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว					
5.1.3 ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว					
5.1.3.1 มีมาตรฐานในการกำจัดมลพิษทางน้ำ อากาศ เสียง และขยะ					
5.1.3.2 มีห้องสุขาสะอาดและจำนวนเพียงพอ					
5.1 การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในจังหวัดภูเก็ต (ต่อ)	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
5.1.3.3 การบริการข้อมูลพื้นฐาน การให้ความรู้ การสื่อความหมาย และการปลูกจิตสำนึก					
5.1.3.4 การให้บริการที่มีคุณภาพแก่นักท่องเที่ยว					
5.1.4 กิจกรรมการท่องเที่ยว					
5.1.4.1 กิจกรรมการท่องเที่ยวมีความหลากหลาย					
5.1.4.2 มีความปลอดภัยในการเยี่ยมชมและใช้สถานที่					
5.1.4.2 กิจกรรมสำหรับนักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม					
5.1.5 การจัดการด้านเบ็ดเตล็ด					
5.1.5.1 มีจำนวนสถานที่จำหน่ายสินค้าที่ระลึกเพียงพอ					
5.1.5.2 มีธนาคาร ที่แลกเงิน บิมน้ำมัน โรงพยาบาล สถานเอนามัย ที่ได้มาตรฐาน มีความปลอดภัยและเพียงพอ					

การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
6. บทบาทของภาครัฐ เอกชน และประชาชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์					

ภาครัฐ					
6.1 บทบาทในการลงทุนด้านการพัฒนา สาธารณูปโภค					
6.2 บทบาทในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว					
6.3					
6.3 บทบาทในการส่งเสริมการตลาดแหล่ง ท่องเที่ยว					
ภาคเอกชน					
6.4 บทบาทในการร่วมลงทุนด้านสาธารณูปโภค					
6.5 บทบาทในการพัฒนาและอนุรักษ์แหล่งท่อง เที่ยว					
6.6 บทบาทในการร่วมส่งเสริมการตลาดและสร้าง มาตรฐานผลิตภัณฑ์และการบริการ					
ภาคประชาชน					
6.7 บทบาทในการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมและแหล่ง ท่องเที่ยวท้องถิ่น					
6.8 บทบาทในการพัฒนาผลิตภัณฑ์และการบริการ การท่องเที่ยว					
6.9 บทบาทในการเป็นผู้ร่วมตัดสินใจ วางแผน การดำเนินการ และการประเมินผลการพัฒนาการ ท่องเที่ยวในท้องถิ่น					
6.10 บทบาทในการเป็นเจ้าของธุรกิจการท่องเที่ยว และได้รับผลประโยชน์					

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของจังหวัดภูเก็ต

.....

.....

.....

.....

ขอขอบคุณสำหรับความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

สิริพรรณ สุพรรณพงศ์

**แบบสอบถามความคิดเห็นของหน่วยงานภาครัฐ ผู้ประกอบการ และประชาชน
เกี่ยวกับแนวทางในการวางแผนเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของจังหวัดภูเก็ต**

คำชี้แจง แบบสอบถามมีทั้งหมด 5 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไป
 ตอนที่ 2 การตรวจสอบทรัพยากรท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต
 ตอนที่ 3 การวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส อุปสรรคของจังหวัดภูเก็ต
 ตอนที่ 4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ และตัวชี้วัด
 ตอนที่ 5 ความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านหรือเติมข้อความในช่องว่างตามความเป็นจริง

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไป

1. เพศ ชาย หญิง
2. อายุ 15-24 ปี 25-34 ปี 35-44 ปี 45-54 ปี 55 ปีขึ้นไป
3. สถานภาพ โสด สมรส ม้าย หย่าร้าง
4. สถานภาพทางสังคม เจ้าหน้าที่หน่วยงานราชการ ผู้ประกอบการเอกชน
 ประชาชนในจังหวัดภูเก็ต
5. อาชีพ นักศึกษา แม่บ้าน เกษตรกรรม ค้าขาย
 รับราชการ พนักงานเอกชน พนักงานรัฐวิสาหกิจ เจ้าของกิจการ
6. การศึกษา ประถมศึกษาตอนปลาย มัธยมศึกษาตอนต้น
 ปวช. หรือ มัธยมศึกษาตอนปลาย ปวส. หรือ อนุปริญญา
ปริญญาตรี ปริญญาโท
 สูงกว่าปริญญาโท
7. รายได้ ไม่มีรายได้ ต่ำกว่า 5,000 5,001-10,000 10,001-15,000
 15,001-20,000 20,001-25,000 มากกว่า 25,000

ตอนที่ 2 การตรวจสอบทรัพยากรท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต

2.1 ท่านคิดว่าทรัพยากรธรรมชาติใดที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
2.1.1 แหล่งมรดกมรดกโลก					
2.1.2 หาดต่าง ๆ เช่น ป่าตอง, กะตะ-กะรน, หาดบางเทา					
2.1.3 จุดชมวิวเขารัง					
2.1.4 สถานีพัฒนาและส่งเสริมการอนุรักษ์ฯ เขาพระแก้ว					
2.1.5 อุทยานแห่งชาติสิรินาถ					
2.1.6 สวนสัตว์ภูเก็ต					

2.2 ท่านคิดว่าทรัพยากรวัฒนธรรมที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
2.2.1 ตึกเก่าชิโนโปรตุกีส					
2.2.2 วัดต่าง ๆ เช่น วัดฉลอง, วัดพระทอง, วัดพระนางสร้าง					
2.2.3 ศาลเจ้าต่าง ๆ เช่น ศาลเจ้าปู่ด้าย					
2.2.4 อนุสาวรีย์วีรสตรี					
2.2.5 พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ					

2.3 ท่านคิดว่างานเทศกาลสำคัญใดที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
2.3.1 งานเทศกาลกินผัก					
2.3.2 งานทำวเทพกระษัตรี-ทำวศรีสุนทร					
2.3.3 งานวันคืนอิสระภาพเต่าทะเล					
2.3.4 งานลอยเรือชาวเล					
2.3.5 บุญสารทเดือนสิบ					
2.3.6 งานเทศกาลเปิดฤดูกาลท่องเที่ยวภูเก็ต					
2.3.7 งานแข่งขันกีฬาตกปลานานาชาติ					
2.3.8 งานแข่งขันเรือใบชิงถ้วยพระราชทาน					
2.3.9 งานแข่งขันไตรกีฬา					

2.4 ท่านคิดว่ากิจกรรมการท่องเที่ยวใดที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
2.4.1 ชมวิวพระอาทิตย์ตกแหลมพรหมเทพ					
2.4.2 ดำน้ำดูปะการังตามเกาะต่าง ๆ					
2.4.3 การตกปลา					
2.4.4 การเล่นกอล์ฟ					
2.4.5 เดินป่าศึกษาธรรมชาติ					
2.4.6 พายเรือแคนู - คายัค					
2.4.7 ชมฟาร์มหอยมุก					
2.4.8 เข้าสปา					
2.4.9 เล่นเรือยอร์ช					
2.4.10 การชมการแสดงภูเก็ตแฟนตาซี					

2.5 ท่านคิดว่าการบริการใดที่เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
2.5.1 การคมนาคมขนส่งสะดวกสบาย					
2.5.2 ที่พักแรมมีความหลากหลาย					
2.5.3 การให้ข้อมูล ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยว					
2.5.4 มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน					

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส อุปสรรค

จุดแข็ง ท่านคิดว่าข้อความต่อไปนี้นี้เป็นจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ตในระดับใด

3.1 จุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
3.1.1 มีทรัพยากรท่องเที่ยวที่งดงาม โดดเด่น หลากหลาย และมีชื่อเสียงระดับโลก					
3.1.2 ทรัพยากรมนุษย์มีความพร้อมที่จะได้รับการพัฒนา					
3.1.3 มีความได้เปรียบด้านทำเลที่ตั้งที่เหมาะสม					
3.1.4 มีฐานเศรษฐกิจที่มั่นคงและหลากหลาย					
3.1.5 มีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานและบริการสิ่งอำนวยความสะดวก					
3.1.6 มีวัฒนธรรมประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ของ					

จังหวัด					
3.1 จุดเด่นของจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
3.1.7 ความมีน้ำใจ อธิปไตยไม่ตรีต่อนักท่องเที่ยว					
3.1.8 มีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี รวดเร็ว					

จุดอ่อน ท่านคิดว่าข้อความต่อไปนี้เป็นจุดด้อยของจังหวัดภูเก็ตในระดับใด

3.2 จุดด้อยของจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
3.2.1 ปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม					
3.2.2 ขาดความปลอดภัยและการเอาเปรียบนักท่องเที่ยว					
3.2.3 ขาดการมีส่วนร่วมของประชาชนและจิตสาธารณะ					
3.2.4 ขาดการควบคุมและรักษาระดับมาตรฐานการให้บริการ					
3.2.5 ต้องพึ่งพาแรงงานต่างด้าว					
3.2.6 อัตราค่าครองชีพสูง					
3.2.7 ขาดการวางแผนและการจัดการทรัพยากรด้านวัฒนธรรม วิถีชีวิต และภูมิปัญญาท้องถิ่น					
3.2.8 ขาดระบบการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน					
3.2.9 ขาดจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม					
3.2.10 ขาดโครงข่ายการคมนาคมเพื่อเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัด					

โอกาส ท่านคิดว่าข้อความต่อไปนี้เป็นโอกาสของจังหวัดภูเก็ตในระดับใด

3.3 โอกาสของจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
3.3.1 มีชื่อเสียงระดับโลกด้านการท่องเที่ยว					
3.3.2 การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและการลงทุนด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและผู้สูงอายุ					
3.3.3 การเชื่อมโยงกับภูมิภาคและพัฒนาสู่นานาชาติ (การท่องเที่ยว ยกกระดับมาตรฐานสินค้าและบริการสารสนเทศ การศึกษา)					
3.3.4 การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอุตสาหกรรมประมง					
3.3.5 รัฐให้การสนับสนุน					
3.3.6 พัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์					
3.3.7 กระแสโลกในเรื่องสิ่งแวดล้อม คุณภาพชีวิต และการพัฒนาที่ยั่งยืน					
3.3.8 เป็นศูนย์กลางด้านระบบการเตือนภัยทางธรรมชาติในระดับภูมิภาค					

อุปสรรค ท่านคิดว่าข้อความต่อไปนี้เป็นอุปสรรคของจังหวัดภูเก็ตในระดับใด

3.4 อุปสรรคของจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
3.4.1 ความผันผวนทางเศรษฐกิจโลก					
3.4.2 การก่อการร้ายสากล ความขัดแย้งระหว่างประเทศ โรคระบาด ภัยธรรมชาติ					
3.4.3 กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่ล้าสมัย					
3.4.4 ความล้าหลังในการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลง					
3.4.5 การท่องเที่ยวเป็นแบบฤดูกาล					
3.4.6 คู่แข่งด้านตลาดการท่องเที่ยวจากต่างชาติ					

3.4 อุปสรรคของจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
3.4.7 ขาดความมั่นใจในระบบเตือนภัยของนักท่องเที่ยว					

ตอนที่ 4 วิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ กลยุทธ์

วิสัยทัศน์ ท่านมีความใฝ่ฝันความปรารถนาที่ให้จังหวัดภูเก็ตพัฒนาไปในลักษณะใด ในอีก 5 ปีข้างหน้า

ข้อความต่อไปนี้ท่านเห็นด้วยในระดับใด

4.1 วิสัยทัศน์ของท่านต่อจังหวัดภูเก็ตในอนาคต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
4.1.1 ภูเก็ตจะพัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก					
4.1.2 พัฒนาให้เป็นสังคมที่มีคุณภาพชีวิตที่ดี					
4.1.3 เป็นเมืองที่มีเอกลักษณ์วัฒนธรรมและมีการพัฒนาที่ยั่งยืน					
4.1.4 พัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระดับภูมิภาค					
4.1.5 พัฒนาเป็นศูนย์กลางการประชุมและแสดงสินค้านานาชาติ					
4.1.6 พัฒนาเป็นศูนย์กลางด้านอุตสาหกรรมอาหาร					

ยุทธศาสตร์ ท่านมีความคิดเห็นว่าจะต่อไปนี้ควรเป็นยุทธศาสตร์ของจังหวัดในระดับใด

4.2 ยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
4.2.1 ยุทธศาสตร์ที่ 1 เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก					
4.2.2 ยุทธศาสตร์ที่ 2 เป็นสังคมที่มีคุณภาพชีวิตที่ดี					
4.2.3 ยุทธศาสตร์ที่ 3 เป็นเมืองที่มีเอกลักษณ์วัฒนธรรม และมีการพัฒนาที่ยั่งยืน					
4.2.4 ยุทธศาสตร์ที่ 4 เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระดับภูมิภาค					
4.2.5 ยุทธศาสตร์ที่ 5 เป็นศูนย์กลางการประชุมและแสดงสินค้านานาชาติ					

4.2.6 ยุทธศาสตร์ที่ 6 เป็นศูนย์กลางด้าน อุตสาหกรรมอาหาร					
--	--	--	--	--	--

กลยุทธ์ ท่านคิดว่าข้อต่อไปนี้จะควรเป็นเป้าประสงค์ของจังหวัดในระดับ

4.3 ยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย ปานกลาง	เห็นด้วย น้อย	เห็นด้วย น้อยที่สุด
4.3.1 ยุทธศาสตร์ที่ 1 เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก					
4.3.1.1 การประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ของจังหวัด					
4.3.1.2 จำทำและบริหารระบบข้อมูลด้านการท่องเที่ยว					
4.3.1.3 การทำการตลาดการท่องเที่ยว เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมาย					
4.3.2 ยุทธศาสตร์ที่ 2 เป็นสังคมที่มีคุณภาพชีวิตที่ดี					
4.3.2.1 การรักษาสิ่งแวดล้อมและทัศนียภาพให้สะอาด สะดวก และสวยงาม					
4.3.2.2 พัฒนาคุณภาพชีวิตประชากร ด้านเศรษฐกิจ สังคม สุขภาพ และความปลอดภัยในชีวิต					
4.3.2.3 สนับสนุนโครงการพัฒนาจิตใจ ทักษะ เศรษฐกิจพอเพียง					
4.3.3 ยุทธศาสตร์ที่ 3 เป็นเมืองที่มีเอกลักษณ์วัฒนธรรมและมีการพัฒนาที่ยั่งยืน					
4.3.3.1 บริหารจัดการทรัพยากรวัฒนธรรมแบบบูรณาการอย่างยั่งยืน					
4.3.3.2 สร้างเครือข่ายชุมชนผู้รับผิดชอบการอนุรักษ์วัฒนธรรมของท้องถิ่น					
4.3.3.3 การวางผังเมือง ควบคุมดูแลการใช้พื้นที่					
4.3.3.4 ปลูกจิตสำนึกด้านการรักษารวมชาติและศิลปวัฒนธรรม					

4.3.4 ยุทธศาสตร์ที่ 4 เป็นศูนย์กลางการ ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระดับภูมิภาค 4.3.4.1 จัดโครงการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยว เชิงอนุรักษ์แบบบูรณาการ					
4.3 ยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย ปานกลาง	เห็นด้วย น้อย	เห็นด้วย น้อยที่สุด
4.3.4.2 สร้างกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์					
4.3.4.3 สร้างระบบการให้ความรู้ การสื่อ ความหมายเพื่อปลูกจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์					
4.3.4.4 พัฒนาโครงข่ายคมนาคมเพื่อเข้าถึงแหล่ง ท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรม					
4.3.5 ยุทธศาสตร์ที่ 5 เป็นศูนย์กลางประชุมและ แสดงสินค้านานาชาติ 4.3.5.1 ก่อสร้างศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติ (MICE)					
4.3.5.2 จัดให้มีการท่องเที่ยวตลอดฤดูกาล					
4.3.5.3 พัฒนาเป็นสวรรค์ของการช้อปปิ้งนานาชาติ					
4.3.6 ยุทธศาสตร์ที่ 6 เป็นศูนย์กลางด้าน อุตสาหกรรมอาหาร 4.3.6.1 ส่งเสริมจุดเด่นเรื่องอาหารในการ พัฒนาการท่องเที่ยว					
4.3.6.2 ส่งเสริมการตลาดและการประชาสัมพันธ์					
4.3.6.3 ส่งเสริมด้านการแปรรูปผลิตภัณฑ์					

4.4 ตัวชี้วัดประเด็นยุทธศาสตร์	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
4.4.1 จำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นร้อยละ 10 ต่อปี					
4.4.2 จำนวนรายได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 12 ต่อปี					
4.4.3 จำนวนอัตราเฉลี่ยระยะเวลาพำนักเพิ่มขึ้นร้อยละ 12 ต่อปี					
4.4.4 จำนวนรายจ่ายของนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น ร้อยละ 13 ต่อปี					

ตอนที่ 5 ความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของจังหวัดภูเก็ต

5.1 การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
5.1.1 การจัดการด้านการคมนาคมและสาธารณูปโภค					
5.1.1.1. ความสะดวกในการเดินทาง การเข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยว					
5.1.1.2. ไฟฟ้า					
5.1.1.3. น้ำดื่ม - น้ำใช้					
5.1.1.4. ความสะดวกในการติดต่อสื่อสาร					
5.1.2 การจัดการด้านที่พักแรมและร้านอาหาร					
5.1.2.1. มีความหลากหลายด้านประเภทที่พักและร้านอาหาร					
5.1.2.2. มีการบริการที่ได้มาตรฐาน และมีคุณภาพ					
5.1.2.3. ระดับราคามีความเหมาะสม					
5.1.2.4. จำนวนที่พักแรมและร้านอาหารเพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว					
5.1.3 ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว					
5.1.3.1. มีมาตรฐานในการกำจัดมลพิษทางน้ำ อากาศ เสียง และขยะ					

5.1.3.2 มีห้องสุขาสะอาดและจำนวนเพียงพอ					
5.1 การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในจังหวัดภูเก็ต (ต่อ)	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
5.1.3.3 การบริการข้อมูลพื้นฐาน การให้ความรู้ การสื่อความหมาย และการปลูกจิตสำนึก					
5.1.3.4 การให้บริการที่มีคุณภาพแก่นักท่องเที่ยว					
5.1.4 กิจกรรมการท่องเที่ยว					
5.1.4.1 กิจกรรมการท่องเที่ยวมีความหลากหลาย					
5.1.4.2 มีความปลอดภัยในการเยี่ยมชมและใช้สถานที่					
5.1.4.2 กิจกรรมสำหรับนักท่องเที่ยวมีส่วนในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม					
5.1.5 การจัดการด้าน เบ็ดเตล็ด					
5.1.5.1 มีจำนวนสถานที่จำหน่ายสินค้าที่ระลึกเพียงพอ					
5.1.5.2 มีธนาคาร ที่แลกเงิน ปั้มน้ำมัน โรงพยาบาล สถานีอนามัย ที่ได้มาตรฐาน มีความปลอดภัยและเพียงพอ					

การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
6. บทบาทของภาครัฐ เอกชน และประชาชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์					
ภาครัฐ					
6.1 บทบาทในการลงทุนด้านการพัฒนาสาธารณูปโภค					
6.2 บทบาทในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว					
6.3					
6.3 บทบาทในการส่งเสริมการตลาดแหล่งท่องเที่ยว					
ภาคเอกชน					
6.4 บทบาทในการร่วมลงทุนด้านสาธารณูปโภค					
6.5 บทบาทในการพัฒนาและอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว					

6.6 บทบาทในการร่วมส่งเสริมการตลาดและสร้างมาตรฐานผลิตภัณฑ์และการบริการ					
ภาคประชาชน					
6.7 บทบาทในการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมและแหล่งท่องเที่ยวท้องถิ่น					
6.8 บทบาทในการพัฒนาผลิตภัณฑ์และการบริการการท่องเที่ยว					
6.9 บทบาทในการเป็นผู้ร่วมตัดสินใจ วางแผน การดำเนินการ และการประเมินผลการพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่น					
6.10 บทบาทในการเป็นเจ้าของธุรกิจการท่องเที่ยวและได้รับผลประโยชน์					

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของจังหวัดภูเก็ต

.....

.....

.....

.....

ขอขอบคุณสำหรับความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

สิริพรรณ สุพรรณพงศ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวสิริพรรณ สุพรรณพงศ์
วันเดือนปีเกิด	29 ตุลาคม 2519
สถานที่เกิด	สุราษฎร์ธานี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	389/23 หมู่บ้านสุภาวาลัย ถนนร่มเกล้า แขวงคลองสามประเวศ เขตลาดกระบัง 10520
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2538	ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า
พ.ศ. 2542	คณะวิทยาศาสตร์ สาขาวัสดุศาสตร์ (อัญมณีและเครื่องประดับ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2545	ประกาศนียบัตรบัณฑิต (การจัดการการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2549	วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการวางแผนการจัดการการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์ สิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ